

TİMA YAYINLAR »64
TARİH ROMAN DİZİSİ B8

© Eserin her hakkı anlaşılmamış olarak
Tima Yayınları'na aittir. zınsız yayınlanamaz
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

TİMA
BASIM TİCARET VE SANAYİ
ANONİM ŞİRKETİ

Bu Kitabın Serüveni :

Kırık Hançer adlı bu kitap,
Osman Okçu'nun yayın yönetmenliğinde
Tima Tanıtım tarafından baskıya hazırlandı.
Kitabın kapak tasarımı Kenan Özcan'a ait
Baskı ve cilt takibi *Ekrem Çalı* tarafından yapıldı
Kitabın kapak baskısı Seçil Ofsette, iç baskısı Ele Ofsette,
cilt işlemleri ise Sistem Mücellit Danesi'nde gerçekleştirildi.
5. Baskı olarak 1999ubat ayında yayımlandı.
Kitabın Uluslararası Sen Numarası (ISBN). 975-7544-56-6

Yazınma Adresi: P. K. 50 Sirkeci - İstanbul

Merkez: Ankara Cad No: 50 34440 Çankaya / İstanbul

Tel: (0212) 513 84 15- 510 65 46

Fax: (0212) 512 40 00 - 664 77 97 - 451 11 76

İnternet. www.timas.com.tr

e-mail: timas@timas.com.tr

Kırık Hançer

AHMET YILMAZ BOYUNAGA

T MA YAYINLARI
s t a n b u l
1999

Ahmet Yılmaz Boyuna a

1935'de Kırklareli'de doğdu. İlk, orta ve lise tahsilini Zonguldak'ta yaptı, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü'nden mezun oldu.

Bursa, Yozgat ve Daday Liseleri'nde, Balıkesir ve Samsun Eğitim Enstitülerinde, Samsun Yüksek Öğretmen Okulu'nda tarih öğretmenliği yaptı.

Samsun 19 Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi öğretim üyesi iken emekliye ayrıldı.

iki çocuk babası olan Ahmet Yılmaz Boyuna a, 1995 yılında vefat etti.

Boyuna a, ardında kendisini hayırla yad ettirecek, özellikle gençlerin zevkle okuduğu pek çok eser bıraktı.

Yayınlanmış eserleri şunlardır:

- Zafer Rüzgârları
- Hazin Göç
- Endülüs Ahini
- Kırık Hançer
- Malazgirt'in Üç Atlısı
- Hilâl Urunu
- Korkusuz Cengaver
- Kan ve Gül
- Fetih Sancakları
- Hind Sularında
- Dağistan Aslanı

ÇI LIK!..

Kar ıkı tepenin kayalıklarında batarken kanayan güne in kızılıllı ı, vadiyi kaplamı tı. Kenarlarından çıl-gın bir ne e üe fı kırmı zümrüt ye illikler arasından, kâh görünüp kâh kaybolan dere, tutu mu gökyüzü-nü aksettiriyordu.

Dere boyunu izleyen yolda dört atlı gidiyordu. ki-si önde, ikisi arkada idi. Öndekilerden biri, kırkbe -elli ya larında vardı. Dikkatle düzeltilmi sakalın çev-reledi i çehresi yakı ıklı ve ya ız idi. Ba ındaki börk-den, üstündeki elbiselerden ve aya ındaki çizmeler-den, soylu bir kimse oldu u anla ılıyordu.

Yanındaki atlı ise çok gençti. Ancak onsekiz-yirmi ya larında vardı. Çok yakı ıklıydı. Esmer yüzünde; ka ları yay gibiydi. Kara gözleri bir hançer ucu gibi delici idi. At üstündeki gövdesi, sa lam ve kuvvetliy-di. Kuzu derisi börkünden ta an saçları, omuzlarına dökülmü tü. Sân deve derisinden kıymetli çizmeleri, bir beyzade oldu unu gösteriyordu.

Kılıcı, yayı, gürz ve topuzu atının terkisinde idi. At üzerindeki duru u onun yaman bir binici oldu u-nu ispatlıyordu.

Arkadan gelenlerin ise at u akları oldukları bel-liydi. Genç atlının arkasından gideni, çok i mandı. Atı, onu güç ta ıyordu. Normal bir at oldu u halde, binicisinin altında küçücük kalmı tı. Ba nı sallaya

sallaya gitmesinden, dört at içinde, en a ır yükü tanımanın talihsizli ini kabul etmi ve hayatından bezmi bir hal vardı zavallıda.

i man binicinin, gayet gülünç yüzü ve akacı bir görünü ü vardı. Atının terkisinde sallanan kılıcı ve yanındaki silâh örler olmasa; kasaba pazarına yumurta, tavuk, süt, ya ve yo urt götüren, babacan bir köylü zannedilebilirdi.

kide birde, yanındaki arkada ına heyecanlı heyecanlı bir eyler söylüyor, öteki de gülerек onu dinliyordu.

i man binicinin yanındaki atlı ise, halkımızın: «Hiç ekmek yememi » dedi i cinsten biri idi. Çiroz gibi kuruydu. Çok sinirliye benziyordu. Fakat, yüzünden, zeki ve akacı oldu u da, anla ılıyordu. Bir aralık, arkada ının söyledi i bir söz üzerine gürültülü kahkaha kopardı.

Dalgın dalgın giden öteki atlılar, merakla balalarını ona çevirdiler. Genç olanı sordu:

— Ne o Aziz? Niye güldün yine?

— Beyim!.. Sungur gene acıkmı !.. u deredeki bütün balıklar tutulmu olsa, hepsini bir oturu ta yiyebilece ini söylüyor.

Genç binici gülümsedi:

— Sungur bu!.. Yer mi yer!..

Adının Sungur oldu u anla ılan i man binici atıldı:

— Yok Beyim yok!... Aziz yanlış anladı. i iriyor. Ben u dirse e kadar olan kısımdaki balıklar için söylemi tim.

— Yani az yer mi orası be Sungur? Az mı balık vardır orada?

— Az ya Beyim!.. Ne kadarcık balık vardır ki o kısımda?.. Sekiz on okkayı geçmez.

Ya lı binici söze karı tı:

— Sen mi bu kadar balı ı yersin-, yoksa o kadar balık mı seni?... Onu ancak Allahu Teâlâ bilir.

Sungur a zını aplatarak cevap verdi:

— Ben balıkları yerim beyim. Hele közde pi mi olursa.

— Bre pisbo az Sungur!.. Onu ancak Allahü Teâlâ bilir. Bilmez misin ki «oburlar di leri ile mezarlarını kazarlar.» Daha dün ak am yedi in geyik etinden, tahtalı köyü boylayacaktın be! Çekti in sıkıntıyı ne çabuk unuttun.

— Aman Beyim! Yiyen de gidiyor, yemeyen de. Hiç olmazsa gözüm arkada kalmasın. Ben, yeyip de gidenler arasında olmayı isterim do rusu.

Hepsi, bu söze gülü tüler.

Aziz, bu defa da Sungur'un atını ikâyet etti:

— Beyim!.. Atı da çok obur. Aynı Sungur gibi... Bir arada yediklerinde, bizim atlara bir ey bırakmıyor! Silip süpürüyor bizim atların yiyeceklerini de...

Genç binici, bir ka ını kaldırarak güya kızmı gi-bi söylendi:

— imdi anladım!.. Bazan benim Kasırga halsiz halsiz gidiyor. Demek Sungur'un atı, onun hakkını yedi i içinmi\$!.. Ayırın keratayı... Bir daha ayrı yersin.

— Zaten ben de, artık öyle yapmaya ba ladım ya Beyim. Beni dü ündüren ba ka bir mesele de var..

— Neymi o?

— Atını da bu derece obur alı tırmak Sungur'un basma acaba dert açmayacak mı? Bir gün çölde kaldıklarını dü ünelim. kisi de açlı a dayanamazlar. Bu durumda, acaba Sungur mu atını yer; yoksa atı mı Sungur'u?.. Ne zamandır dü ündü üm halde, çöze-medim bunu.

Bu sözlere Sungur cevap verdi:

— O zaman da Allah Kerim!.. Yalnız sana tavsiyem, atımla aç kaldı ımız zaman, sen yanımızda bulunma. Çünkü obur obura dokunmaz. Ben seni, atım da senin atını yeyiverir-, olur biter. Bizi doyurmazsınız ama, hiç olmazsa açlıktan ölmekten kurtuluruz ya...

Tekrar gülü tüler. Sungur, tekrar bir ey söyleyecekti ki, acı bir kadın çı lı ı duyuldu.

Hepsi bir anda, atlarının gemlerini çektiler. Cins ve talimli oldukları anla ılan atların kulakları dikildi. Toynaklarını adeta topra a gömdüler. Atlarının solumaları bile durdu.

Çı lık ikinci defa ve daha hızlı duyuldu. Genç binici yanındakine döndü:

— Yardım isteyen bir kadın sesi!.. Hem de pek yakında!.. Ben gidiyorum! ,

Ya lısı ba ını salladı:

— Evet Ömer!.. Yalnız dikkatli ol!..

Ömer, atına topu u ile hafifçe dokundu. At, sudaki bir balık gibi ileri süzüldü. Toynaklarından çıt çıkmıyordu. O kadar güzel bir attı ki, yüzlerce atın arasında seçilebilirdi. Köpük gibi beyaz yelesi ve kuyru u rüzgârda dalgalanıyordu. nce ve zarif bacakları, sanki yere basmıyordu da kayıyordu.

Ömer ve atı, üstü ye illiklerle örtülmü bir bu-
runda kayboldukları zaman, di er atlılar da arkalarından at sürdüler. Burunu dönünce, yolun alt tarafındaki düzlükte, kaçan bir kadın ve onu kovalayan, yedi sekiz hintli silâh or gördüler.

Bir an durup, ne yapaca ını kararla tıran Ömer, topuklarıyla atının karnına dokundu. Sava kokusu almı olan cins at, acı acı ki nedi. Sonra, bir hayâl gibi çimenler üzerinde kaydı.

Kadını takip edenler, ba larını ki nemenin oldu-
u yere çevirdiler. Fakat, o zamana kadar Ömer yan-
larına varmı , gemleri kıсарak atını durdurmu tu.
Ya lı ve iriyarı yol arkada ı ve ardm dakiler, yol kıv-
rımında bekliyordı.

Kadını takip eden hintli silâh örler, Ömer'e bak-
tılar. Kadın, eteklerini tutarak, Ömer'in yanına ko -
tu. Bu, ba ından ba örtüsü dü mü , saç ı-ba ı da ıl-
mı genç bir kızdı.

Ancak, onbe -onaltı ya larında vardı. Gözleri kap-
kara ve ı ü ısıldı. Kiraz kırmızılı mdaki dudakları-
nın arasında, bir sıra inci gibi parlayan di leri görü-
nüyordu.

Ko manın verdi i yorgunlukla sık sık soluyordu.
Üst duda ı terlemi , gözleri nemlenmi ti.

Ete ini bırakarak, üzeniye uzandı.

— Yi it!.. Allah a kına yi it! Kurtar beni bun-
ların elinden! Ummadı ın bir mükafata kavu turu-
rum seni!..

Kız, bunları söylerken, gözlerinden ya lar dökü-
lüyordu,

Ömer, atının üzerinde dikle ti. Gözlerini kar ı-
sındaki adamlardan ayırmadan:

— Merak etme bacı!., dedi. Allah'ın izniyle, gü-
cümüz yeter buna. Sen a lamayı kes hele!

Sekiz hindu atlısı, atlarını sürerek Ömer'in etra-
fını çevirdiler. En irileri, bö ürür gibi bir kahkaha
attı:

— Bu süt kuzusu da nerden çıktı be?.. Biz kimin-
le kar ıla mı ız da farkında de iliz. Gücü, kızı kur-
tarmaya yetermi . Acaba kaçmaya yetecek mi ha, ne
dersiniz?

Hepsinden gürültülü birer kahkaha koptu. Kısa
boy lu ve kulaklarında küpeler sallanan biri:

— Buna kendi aya ı ile gelen kısmet derler. Kızı kurtarayım derken kendi canından ve atından olacak budala! diye ba ırdı. Sana ne derler süt kuzusu? Ne derler ha?

Ömer, gülen adamları, sert bakı larla süzdükten sonra cevap verdi:

— Güçsüz bir kıza yi itlik taslayanlara, adımı de il ancak u çeli in so uk ucunu tanıtırım. Kan-larınızın rengini görmek istemiyorsanız, toplayın kuyru unuzu.

ri adam, halâ gülmesine devam ederken, arkadaş-larına dönüp tekrar alaylı alaylı bö ürdü:

— Toplayın kuyru unuzu edepsizler!.. Toplayın... Toplayın bakalım... Büyük bir yi it kar ısında oldu-unuzu görmüyor musunuz?

Sonra Ömer'e döndü. Alaylı bir sesle.

— Bu köpeklerin edepsizli ine bakmayınız beyzadem! Hepsi budaladır bunların. Sizi tanıyamamı-lar. Ben öyle miyim? Bir bakı ta kar ımdakinin ne oldu unu ıp diye anlarım. Sizin, büyük ve hem de çok büyük bir yi it oldu unuzu, bakın nasıl anladım. Beyzadem! Yoksa siz Gazneli Mahmud olmayasmız?...

Bu sözlere, arkadaş-ları katıla katıla gülerlerken, Ömer de, alaylı bir sesle cevap verdi:

— Hayır! Çok anlayı lı ve zeki adam! Gazneli Mahmud, sizin efendilerinizi, yani racalarınızı terbiye etmekle me gul. O, sizin gibilerle u ra maya tenez-zül etmez. Sizin gibilerin terbiyesini de bizim gibi er-lerine bıraktı.

Kar ısındaki yere tükürdü. Bu defa ciddile mi-ti.

— Bir Kalaç Türk'ü... Bir Müslüman demek.

— Ha unu hileydiniz; yalnız buldukları kızlara yi itlik taslayan dinsiz hindular!

Kollarında, gümü pazubentler bulunan iri hindu, bir an durdu. Dü ündü, sonra, kamçısıyla ilerde, atlarının üzerinde birer heykel gibi duran, üç atlıyı gösterdi:

— Onlar niye gelmediler, onlar!.. Neden seni ileri sürdüler? Kendilerine güvenemediler mi yoksa?..

— Benim sizlere yetece imi dü ündüklerinden. Kendileri de gelirlerse, kılıçlarınızı titrek ellerinizle çekemezsiniz diye... Yoksa onlara, bu iyiliklerinden dolayı te ekkür mü edeceksiniz?..

Hindu birden sertle ti:

— Artık aka yeter! Atla atından! O güzel atı bize bırak. Sonra.

— Evet sonra?..

— Ayaklarımıza kapan! A la! Yalvar! Âf dile! Belki o zaman canına kıymayız.

— Peki ne yaparsınız?

— Köle olarak yanımızda tutar, ölünceye kadar u aklı ımızı yaptırırız.

— Ooo çok da insafsızımı sınız. Ama bu iste iniz kursa ınızda kalacak hindu ba ı. Bilmezmisin ki, Türkler at u aklı ı yapmaz, yaptırır!...

— Çok da konu tun süt kuzusu. Yeter artık. imdi, o uzun dilini kopartmadan ve kemiklerini kırmandan atla atından.

— Peki!.. Gel e il de sırtına basıp ineyim.

iri hindu müthi sinirlendi. Ömer'e do ru atını tepti.

S VA NIN FEDA LER !

Ömer'den yardım istemi olan kız, onun çok genç oldu unu görünce, hayâl kırıklı ına u ramı tı. İmdi de, onun ba ına kendi yüzünden bir kötülük gelece - ini anlayarak, eteklerini toplayıp Ömer'in arkada - larına ko tu.

Böylece de, hayran kalınacak ve e ine bir daha rastlanmayacak dövü ü kaçırmı oldu.

Ömer, üzeniği tutmak isteyen adamın, bir fil baca ı kalınlı ındaki iri kolunu yakalayıp, öyle bir çekti ki, hindu silâh oru, tepesi a a ı uçurdu.

Birden aya a fırlayan hindu silâh or:

— Bre koman it yavrusunu!... öldürmeden yaka - layın, kanını içeyim! diye haykırırken belinden kılı - cını çekti. Yedi hindunun mahmuzladıkları atlar, ki - neyerek saldırdılar.

Ömer, derhal e ildi. Çizmesinin içindeki hançeri çekerek en öndekine fırlattı. Kılıcını indirmek üzere bulunan hindunun bo azına giren hançerin, ucu, en - sesinden çıktı.

Hindu, acı bir çı lık koparırken, kılıcı a a ı dü - tü.

Di er olaylar da göz açıp kapayacak kadar ça - buk geçti.

Ömer, o zamana kadar görülmemi tarzda küici -

nı döndürerek, atını sürdü, iki hindu arasından geçerken, iki acı çalı ık ortalı ı inletti. Atlar, elleriyle göüslerinde açılan kılıç yaralarını tutmu hindulan, yel gibi uçurup gittiler.

Di er hindular, canavar görmü çocuklar gibi, çalı ık çalı a atlarını teperek kaçıyorlar.

Bu esnada, kılıç akıntılarını duyan kız, yanma vardı ı ya lı atının bacaklarını küçük yumruklanyla döverek:

— Kurtar onu, korkak adam!.. Git kurtar onu!.. Genç çocu u salar da niye ardında saklanırsınız? Sen de katılsana dövü e!.. Yi itlik yok mu sende?.. Deyip duruyordu.

Bir elini beline koymu , di erleriyle de bıyıklarını sıvazlayan atlı, gözünü dövü ten ayırmadan cevap veriyordu:

— Dur hele kızım!.. Dur hele!.. E er o kadar üzülünse sen kurtar!..

Heyecanlanarak da kendi kendine söyleniyordu:

— Bu vuru olmadı Ömer, olmadı!.. Ha aferin tamam. te böyle vuracaktın!

Hindu silâh örlerin kaçmasından sonra, Ömer atından atladı. Reisleri oldu u anlaşılan iri hinduya do ru yürüdü. Adam di lerinin arasından a kınlık ve kinle homurdandı:

— Siva kahretsin seni!.. Nesin sen?.. Bir ejder mi? lâhlardan birinin o lu mu? Bu ne cesaret?.. Bu ne hız?.. Bu ne kuvvet? Yoksa ndra'nım im e i mi sin sen?..

— Hayır!.. Senin gibi bir insan!.. Yalnız Müslüman bir Türk... Senden farklı tarafım da bu..

— Siva'ya andederim ki, senin gibi bir kimse görmedim imdiye kadar. Söyle, söyle adını sanı!..

Soyun sopun nedir?.. Baban kimdir? Sen öyle basit bir er de ilsin.

— Dedik ya!.. Ben Müslüman Türk'üm. Gazneli Mahmud'un ça rısına, cihad için ko an Müslümanlardan sadece biri... Bir Kalaç Türk'ü.

— Yi it!.. Beni basit bir ki i sanma!.. Siva'nım muhafız kuvvetleri komutanıyım ben. Gel, Siva'nım hizmetine alayım seni. Sana aklının alamayaca ı kadar altınlar, mücevher ve ipekliler verelim. En güzel kızlardan be endiklerini seç.. Saraylar..

Ömer, adamın sözünü kesti:

— Behey hindu, sen neler diyorsun?.. Siva dedi-in mabudunuzun, putunuzun yanına varsam, onu korumak öyle dursun, ilk darbeyi ben vurarak kırarım. Verece iniz altın ve mücevheratı varın ba ınıza çalın.

Gücü ne kendini korumaya, ne de ba kasına yardıma yetmeyen, ellerinizle yapıp taptı ınız putunuzun hizmetine ça ıraca ınıza, sapıklıktan vaz geçin de, gerçek Allah'a, do mamı ve do urmamı , e i ve benzeri olmayan orta ı bulunmayan, gücü her eye yeten Yüce Yaratıcıya imân edin.

Hindu, büyük bir kızgınlıkla ve deliler gibi ba ırdı:

— Çocuk!.. Çocuk sus!.. Çarpılırsın. Siva, o büyük ilâh hakkında kötü söz söyleme.

Zekâyı kanatlandıran kim?.. Soluk kimin arma-anı?.. Söyledi imiz bu sözler kimin Siva'nım o büyük mabudun de il mi?.. Gazneli Mahmud'unuzun kazandı ı o zaferler Siva sayesinde olmadı mı?.. Siva kızdı ı di er hindu mabudlanm cezalandırmak için, Gazneli Mahmud'u sürmedi mi üzerlerine?..

— Bana bak akli ba ından bir karı yukarıda

olan hindu! Bu saçma sapan konu malarına ve sapıklı a devam edersen, çarpılan sen olacaksın... Hem de u ellerle..

Ömer, ellerini gösterdi. Sonra sözüne devam etti:

— Sapıklıktan vaz geç ve tövbe et. Müslüman ol. Hem dünya saadetine ve hem de âhiret saadetine kavu . Elle yapıp taptı ınız o putlardan vazgeç.

— Demin kazara öldürdü ün arkada larım mı verdi sana böyle konu mak cesaretini?.. Yoksa apan-sızın kolumu çekerek beni dü ürmen mi?..

— Hele bu konu malarına devam et de, o zaman anlarsın, kaza mı yoksa güçle mi oldu unu!.

— Tamam.. Siva'nın gücünü ispatlayaca ım sana. Ayaklarımın altında can çeki irken, Siva'nın mı, yoksa senin Allah'ının mı daha kudretli oldu unu anlayacaksın.

Bu sözleri söyleyen hindu, hırsıla kılıcının kabzasını sıktı. Yan gözle de, Ömer'in bo bir ânını kollamaya ba ladı.

O anda, az önce vurulmu bir hindunun atı, a - kın a kın dola ırken Ömer'in arkasından geçti. Pe - inden, ayakları üzen giye takılmı , ba ı yerde sürü - nen bir cesed sürüklüyordu. At gürültüsü üzerine Ömer, ba ını döndürdü. Bu fırsattan faydalanan hin - du:

— Ya Siva! kollarıma güç ver! diyerek kılıcını hızla indirdi. Bu vuru tan Ömer'in kurtulması imkân - sızdı.

Acı bir çı lık duyuldu.

Çı lı ı, Ömer'in arka adı olan ya lı binicinin ya - nındaki kız atmı tı. Bu vuru la Ömer'in ölece ini san - mı , heyecanına hakim olamamı tı.

Fakat, umulmadık bir ey oldu. Bu da, Ömer'in, önceki dövü te, kazara bir yi it olmadı ını ispatladı.

Ömer, im ek gibi bir hızla, hindunun kılıcını karılamı tı. Sonra, aynı hız ve büyük bir ustalıkla, karısındakinin kılıcını yana fırlatırken, silâhını dü manın gö süne sapladı.

Koca adam, inanmaz gözlerle Ömer'in yüzüne baktı. Elindeki kılıç yere dü erken, yava yava diz çöktü.

— Siva!.. Siva güçsüzmü !. Niye, ama niye?., diye mırıldandı. Dudaklarından kan sızdı. Bo bir çuval gibi yere yıkıldı. Biraz titredi. Sonra katıldı kaldı.

ORMANDA BİR GECE

Ömer, bir ıslık çalarak atını ça ırdı. Sonra geminden tutarak arkada larının bulundu u tarafa yürüdü.

Kız, a kın ve hayran gözlerle Ömer'e bakıyordu. Ömer, önlerinde durdu. Kılıcını çimenlere silerek, kınına soktu. Ya lı biniciye sordu:

— Bekir emmi! Hava kararmadan yola düzülecek miyiz? Ne dersin?

— • O önemli de il. Bu civarda'da geceleyebiliriz, önemli olan çarpı ma sırasında yapt ının dikkatsizlik.

— Ne gibi?

— Ne gibisi var mı? Bilmiyor musun?.. Adamla kar ı kar ıya iken, ba ını niye geri çevirdin. Bu yüzden nerede ise kılıçla ikiye biçilecektin.

— At geliyordu... O gürültü a ırttı beni.

— Sana söylemi tim O ul!.. Halâ söylerim. Daima da söyleyece im. Sadece kuvvet ve hüner yetmez. Tedbir, en gerekli unsurdur bir silâh or için... Tedbir, en büyük güçtür. Dü manın kar ısında daima dikkatli ve tedbirli olmak gerektir. Dü manın sinek bile olsa, onu küçük görme. Dü man kar ısında daima tetikte bulun.

— Ben, zaten hep tetikte idim. Adamın gözlerinden beni oyalamaya çalı t ını anlamı tım.

— Ne ise!... Bir daha, daha dikkatli olmam te-

menni ederim. imdi de bu hanım kızın derdini anlayalım hele.

Onların konu malarım ses çıkarmadan dinlemi olan kız, söze karı tı:

— Yi it!., bu iyili inizi hiç bir zaman unutamam. Babam da öyle... Babam ünlü bir beydir. Sizi mükâfatsız bırakmaz.

Ba mı sardı ı portakal renkli ba örtüsü, bir alev gibi yüzünü çevirmi ti. Ömer'in yüzü kızardı.

— Biz bunu mükâfat almak için yapmadık. Allah rızası için yaptık. Sizin hareketlerinizden müslüman oldu unuzu zannediyorum. Bir müslüman kızını hindulann elinden kurtarabilmi olmak, benim için en büyük mükafattır.

Bekir Bahadır söze karı tı:

— De bakalım kimsin?... Bu adamlar seni niye kaçırmak istiyorlardı.

— Bir bey kızı!... Adım Gülnihal!..

— Anladık!.. Ama soruma tam cevap de il bu!.. Nerelisin? Seni neden kaçırmak istediler?

Kız birden irkilir gibi oldu. Bir an durdu. Konu-
up konu mamakta kararsız gibi kaldı. Sonra:

— Gazne'liyim! dedi. Kırdı geziyordum. Yanımda dadım ve üç muhafızım vardı. Hindular, birden saldırdılar. Yanımdakileri öldürdüler. Muhafızlarım seçme silah örlerdi. Fakat, bunlar onları iki yandan çevirdiler. Ho ... Ömer Bahadır da, onlardan baskın çıktı ya... Ne ise!. Hindular beni yakaladılar. ki gündür yoldayız. Bugün, onların dalgınlı ından faydalanıp kaçmak istedim. Gerisini de siz biliyorsunuz i te..

Sormak ayıp olmasın ama siz kimsiniz? Nereden gelip nereye gidiyorsunuz? Kurtarıcılarımı tanımak iste imi, uygun bulursunuz sanırım.

— Benim adım Bekir!.. Bekir Bahadır derler bana. Bu delikanlı da, ye benim Ömer'dir. Bu yi itler de at u aklarımız Sungurla Aziz... Sultanımız Gazneli Manmud'un Hind seferlerine katılmak için Gazne'ye gidiyoruz. Kalaç Türklerindeniz.

— Bana yaptığınız iyiliği ömrüm boyunca unutamam. Sa olun.

— Bunlar Siva'ya tapanlar. Bu putperest tundular, buralara kadar nasıl gelebilmişler acaba?.. Onların Gazneli Mahmud'dan ödleri patlar. Gazne uurlarından içeri girip sizi kaçırmaları çok önemli bir sebepten olsa gerek. Hem, hepsinin de seçme silah örnek oldukları belli.

Kız omuzlarını silkti:

— Bilmem ki!..

— Baban kimdir?.. De bana!.. Ben beylerin çoğunu tanırım. Çoğu da arkadaşımdır.

Kız anlaşılan babasının kim olduğunu söylemek istemiyordu. Kaçamak bir cevap verdi:

— Babam, büyük bir beydir. Emrinde pek çok er bulunur.

Sungur, koca göbeğini hoplata hoplata güldü:

— Nasıl olsa doğrusunu bilen yok. Uydur uydur söyle. Nerede ise, «Gazneli Manmud'un kızıyım» diyeceksin.

Bunu duyan kız, çok sert bir şekilde başını çevirerek ona baktı.

— Bu sözü bir defa ettin, ikinci defa etme!... Dua et ki Gazne'de de iliz.

Bu söz, bıçak ucu gibi keskin ve sertti. Sungur'un gülmesi yüzünde dondu kaldı. Sırtından soğuk bir ter boandı.

Aziz, onun bu haline kıs kıs güldü. Börkünü arkaya iterek başını kaçırdı.

Bekir Bahadır, so uk havayı da ıttı:

— imdi Gazne'ye döneceksiniz de il mi?

— Evet!.. Lütfen götürmek zahmetine katlanırsanız;

— Zahmet ne demek kızım. Nasıl olsa biz de oraya gidiyoruz. Yalnız oldukça yorgun oldu umuzdan" geceyi burada geçirmemiz gerekli. Allah kısmet ederse, yarın sabah yola çıkarız.

Hey Sungur! Aziz!.. öyle rahatça mola verebilece imiz bir yer seçin. Vurdu umuz ceylanı burada yiyelim.

Sungurla Aziz, konaklayacakları bir yer aramak için giderlerken, Sungur:

— Gördün mü kızı? dedi. Sanki bir prenses?

— Fakat çok soylu bir kız olmadı ım da, iddia edemezsin! Nasıl?.. Bir bakı ıyla gülmeni kesiverdi!

— Hadi be sende!... Benim gülmem zaten kesilmi ti. Ondan mı korkaca ım.

At u akları, akala arak geceleyecekleri yeri ara tırırken, Ömer yanındaki kıza döndü:

— Siz hanımlar, oturulacak yeri daha iyi seçersiniz. Arzu ederseniz üçümüz birlikte böyle bir yer ara tıralım mı?

Kız kızardı. Sonra gülümseyerek ba ını salladı.

Birlikte, nehir boyunca çimenlerin üzerinde yürüdüler. Güne , huzur veren bir renk cümbü ü içinde batıyordu. Gölgele gitgide uzamı tı. Nehir, kaya parçalarının üzerinde minik elaleler meydana getirerek akıyordu. Bu akarsu, bazı yerlerde durgunla - mı otlar ve çalılıklar vardı. Bir çalı demetinin üzerine basan Ömer-

— Dikkat edin!... Burad&ki çalılar ayaklarınızı yırtabilir, dedi.

Kız aya ındaki terlikleri i aret etti. Ömer, kızın aya ındaki terliklerin ; sırma ile i lenmi oldu unu gördü. Ve onun alelade bir kız olmadığını anladı.

Orman çok güzeldi. Arada sırada önlerinden uçan papa anın ötü ünü duyuyorlardı.

A açların seyrekle ti i bir yere geldiler, önlerinde geni bir çimenlik uzanıyordu. Burada, nehir daha da güzelle mi ti. Büyük bir elale olan su, geni bir gölcük yapmı tı. Bu billur göl, kayalık bir yataktan sularını a a ıya akıtıyordu. Öyle bir tatlı akı ki, insanda, ba ını akan suya daldırıp kana kana içmek iste ini uyandırıyordu.

Kız hayran hayran akan suya baktı. Sonra, küçük bir çocuk gibi hafifçe ete ini kaldırarak ko tu. Terliklerini kıyıda çıkardı. Ta yatakta akan suda yalınayak dola tı. Ayak bileklerine kadar yükselen su, serin ve ferahlatıcı idi. Biraz daha suda durduktan sonra, ne eli bir sesle:

— Cennet gibi burası!.. Oh!.. Ne kadar güzel yer mi ., diye çı lık attı.

Onun ne esine, Ömer de katıldı. Issız ormanların ve çayırın arasından, kıvrıla kıvrıla ve ne e ile akan sulara sevgi ile baktı:

— Temizli in, saflı ın ve güzelli in türküsünü söylüyor. Önemli olan onun dilinden anlamak.

— Ömer Bahadır!.. Kılıç ve hançerin dilinden anladınız kadar, derelerin, kırların dilinden de anlıyorsunuz.

— Ben, saf ve temiz bir ormanda baharın ve kışın, türkülerini söyleyen bir akarsu kenarında büyüdüm Gülmhal... Ku lar^ geyikler arkadaşlarım idi. Amcamın toprakları çok geni tir.

— Babanız ve anneniz yok mu?

— Ben çok küçükken ölmü ler. Anamı do du um sırada kaybetmi im. Babam da, ben iki ya ımda iken hindularla yapılan bir sava ta ehit olmu .

— Çok üzüldüm.

— Rica ederim!. Ne dersiniz, burada konaklayalım mı? Be endiniz mi?

— Tabii.. Çok.. Hem de pek çok be endim. Fakat •yine de, burada geceleme hakkındaki kararı siz veriniz. Sizin tecrübeniz vardır. Benim kurtarıcım sizlersiniz. Ben sizlere ba lıyım.

— Ne münasebet.. Bakınız, ikide-birde, kurtarıcım filan dersiniz, alay etti inize inanacağım. Bırakınız artık o meseleyi..

Kız gülümsedi:

— Peki öyle ise. Fikrimi sordunuz. Ben de burada kalmanın uygun olacağını söyleyeyim.

— Anla tık!.. Sungur'la, Aziz'i de ça ıralım. Siz bizi burada bekleyin.

Bunu söyleyen Ömer ve Amcası kızı orada bırakarak, arkadaşlarını bulmaya gitti.

Ömer ve Bekir Bahadır'ın arkasından bakan kız, bir an dalgınla tı. çinde tatlı bir heyecan vardı. Burası ne kadar güzel bir yerdı. Ve her eyden güzeli, kendisini kaçırın hindulann elinden kurtulmu olmasıydı. Müslüman erler de, kendisini himayelerine almı lardı. Onlar yeti meselerdi, imdi hali ne olurdu?

Kız, gözlerini bir müddet daha etrafta gezdirdikten sonra, Yüce Allah'a sessizce dua ve niyazda bulundu.

Az sonra, Ömer, amcası Bekir Bahadır ve at u ak-ları görüldü. Kızla kar ıla madan evvel, vurdukları bir ceylan, Aziz'in atının arkasında idi.

iki at u a 1, oturulacak yerlere örtüleri serdikten sonra, nehrin a a ısında, mola yerinden uzakta, ceylanı kesip soydular. Ceylandan kestikleri parçaları mola yerine getirdiler. Güzel kokulu dallar seçerek tutu turdular. Etleri kaim bir sırı a geçirerek pi irdiler. Mis gibi bir koku ormana yayıldı. Sungur, ate te cızırdayarak pi en ete i tahlı i tahlı bakarak yutkunuyordu. Hepsi onun sabırsız haline gülmeye baladı. Fakat, di erlerinin de, Sungur'dan farkları yoktu. Arkada ları da acıkmı ve sabırsızlanma a balamı lardı. Hele, Gülnihal... O belki de hepsinden fazla acıkmı tı. Çünkü iki gündenberi üzüntüden a zına bir lokma bile girmemi ti. imdi kurtulu un verdi i sevinçle i tahı çok açılmı tı.

Nihayet, etler nar gibi kızardı. Bir daire çevirerek, ne eli bir ekilde karınlarını doyurdular. Kokulu dallar, ete çok lezzet vermi ti.

Yemek bittikten sonra, Bekir Bahadır'ın ükür duasına katılarak, Allahu Teâlâya hep birlikte ükür ettiler. Sonra dört yi it, abdest aldılar. Kibleyi tayin ettikten sonra Bekir Bahadır'ın imamlı ında bir cemaat te kil ettiler. Hep birlikte ak am namazını kıldılar.

Gülnihal de, nehrin a a ısında abdest almı tı. En arkada, o da cemaata katılarak namazını kılmı tı.

Yatsı namazına kadar oturdular. Kıza, uzakça ve emniyetli bir yere, yatması için yer hazırlamı lardı. Yatsı namazından sonra, erkekler nöbetle e yattılar. Gülnihal, yatar yatmaz uyumu tu.

Y TLER EHR GAZNE

Sabahleyin dinlenmi olarak uyandılar. Irmakta abdest alarak, sabah namazlarını kıldılar. Geyi in kalan parçalarını da yedikten sonra yola çıktılar. Fazla atları olmadı ı için, Gülnihal bir ata, di erleri de üç ata nöbetle erek bindiler.

Orman çok sakindi. Güne ı ı ı, a açların yaprakları arasından ince eritler halinde çimenlerin üzerine süzülüyordu. Biraz ilerleyince ku cıvıltıları ormanı kapladı.

Gazne'ye -kadar yolculukları iki gün sürdü. ikinci gün ö le vakti, bir tepeye vardıklarında, Gazne göründü.

ehire yakla tıklarında, Gülnihal bir eliyle yüzünü kapatmaya başladı. ehir kapısından girerlerken, yüzünü göstermemek için büyük gayret sarfetti.

ehir çok kalabalıktı. Hind Gazalarına katılmak için gelmi , Türkler, ranlılar, Hintli Müslümanlar sokakları doldurmuştu. Atla gitmek güçle mi ti. Bu yüzden erkekler atlarından inmi lerdı. Sadece Gülnihal attı idi. Ömer, atın gemini çekerek önden gidiyordu.

Bir aralık Gülnihal'in attan kayarak:

— Hey!.. Dur!. Nereye gidiyorsun? demesine fırsat vermeden, ko tu unu bir sokakta kayboldu unu gördü. Ömer, Gülnihal'in kayboldu u soka a giderken, Bekir Bahadır:

— Ne oldu? Ömer? diye sordu.

— Gülnihal!.. Gülnihal gitti!...

Bekir Bahadır, Ömer'in atma baktı. Gülnihal'in olmadı ını görünce durumu kavradı.

— Kendisi bilir... Kaçan kızın ardından gidilmez o ul!... Biz kendisini, ailesine kendi ellerimizle teslim edecektik. Ama, o bu ekilde gitmeyi uygun bulmamı olacak. Böylesi daha iyi.

— Evet, böylesi daha iyi.

Bunu söylerken Ömer'in sesi biraz bo uk çıktı. çinde bir kırıklık hissetti. Gülnihal'in «Allahaismarladık» bile demeden gitmesi onu üzmü tü. Fakat kendini çabuk topladı.

Gazne sokakları çok güzeldi. Yollar, temiz ve bakımlı idi. Gazne çok büyük ve zengin bir ehirdi. Ömer, güzel ve büyük evleri, Evlerin arasında yer yer yükselmi ' çini kaplı minareleri ve cami kubbelerini hayran hayran seyrediyordu. ehirde ne büyük ha met ve güzellik vardı.

önce bir hana gittiler. Atlarının bakımını Sungurla, Aziz yaparlarken onlar ehiri gezmeye çıktılar. Ömer, Gazne'nin büyüklü ü ve güzelli i kar ısında a ırmı tı.

Amcası, onun etrafa hayran hayran bakı larını görünce, göz kırparak sordu:

— Ne o Ömer? Bakıyorum ehri çok sevdin. Ama haklısın da. Gerçekten de, görmeyeli Gazne ehri, bir ba ka güzel olmu . Çocuk güzelli inden silkinip olgunlu a ermi güzel bir insan gibi...

— Acaba, sadece Hindistan'a yapılan gazalarla elde edilen altınlarla mı süslendi bu ehir?

— Yok o ul? Gerçi cihadda elde edilen ganimetlerin faydası inkâr edilmez ama; Gazne'nin zenginli i adil ve akıllı bir idareden ileri geliyor.

— Nasıl bir idare ki bu... ehir altınla bezenmi gibi panldıyor; halkın yüzü gülüyor; ehirden bolluk ve bereket fı kırıyor.

— O ul!.. Sultanımız Gazneli Mahmud ve onun babası Sutlan Sevüktekin idaresindeki ülkelerde tam bir huzur ve güven sa ladılar. Gazne Devletinin hâkim oldu u yerlerde derebeyi ve beyler arasındaki kavgaları sona erdirdiler. Bâtını, İsmâîlî ve Karmatî gibi bozuk mezheplerin perdesi altındaki ayaklanma ve soygunculuklar da, artık bu ülkede i lemez oldu. Herkes, rahat rahat çalı makta ve çalı tıklarının da mükâfatını görmekte... Böylece ülkenin kalkınması ve zenginle mesi de sa lanıyor.

Ticarete gelince: Diyebiliriz ki, bugün Gazne ehri, Çin'le batı ülkeleri arasında yapılan ticaretin kalbi durumundadır. Horasan ile Hindistan arasında i -leyen kervanlar devletin kefilli i yani koruyuculu u altındadır.

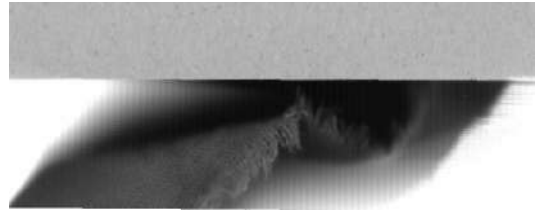
Dı ülkelerden gelen gelir, deryaya benzeyen Gazne hazinesine akan pınarlardan sadece biri...

Sulama bendleri ile de, çiftçilerin yüzü gülmekte, her yıl bol mahsûl almaktadırlar.

Yolda gelirken gördü ümüz o «Bend-i Sultanî» adlı büyük baraj, onu yaptıran Gazneli Mahmud'un, yalnız büyük bir komutan ve gazi olmakla kalmayıp, halkının her türlü derdini dü ünen bir sultan olduğunu da gösterir.

— Evindeki su derdini halletmeye çalı an bir baba gibi çalı mı Sultanımız de il mi?

— Evet!... Güzel söyledin Ömer. Sultanımız gerçekten de evinin dertlerini dü ünen bir baba gibi, halkının her türlü ihtiyaçlarını halletmeden uyuyamayan bir hükümdardır.

— Ben, onu sadece gaza ile u ra an bir Sultan olarak dü ünürdüm.

— Onun yalnız bir cephesini dü ünmü sün o ul!.. Zaten büyük devlet adamları, tek cephele de ildirler. Onların devlet i lerinin her yönünden anlamaları, idare ettikleri halkı bir baba gibi dü ünmeleri lâzımdır. Meselâ Hz. Ömer... O, büyük halife... Nasıl bir insandı. Hazreti Ömer? O, devleti halkın ba ına musallat olan ayrı bir varlık olarak görmüyordu. O'nun gözünde, devlet halk içindi. Devlet hiç kimsenin de il, yalnız halkındı. Devlet Reisinin görevi de halkın saadeti için çalı maktı.

Halife seçildi ini ö rendi inde: «Yâ Ebâbekir!.. Sırtıma çok a ır bir yük yükledin» demesi ve sonra da «E er sevap ümidi olmasa idi, bu a ır yükü yüklenmezdim.» Sözü O'nun idarecili i, halka hizmet dü ünçesi ile yürüttü ünü gösterir güzel bir örnektir. O, bir baba gibi Medine sokaklarını gece gündüz demeden dola ır, halkın dertlerini dindirmeye çalı ırdı. Meselâ Hz. E lem öyle bir olay anlatır:

— Hz. Ömer'le birlikte, Medine'de «Hazreti Vakım» denilen kuleye do ru yürüyorduk. Gece idi. Gözümüze bir çadır ili ti. Çadırda ate yandı ı farkediliyordu. Hz. Ömer, bana döndü ve:

— Ey E lem!.. Her halde bu gördü ümüz çadırda bir yolcu olacak. Gecenin so uk rüzgâr ve havası onları bunalttı olsa gerek. Haydi beraberce oraya gidelim, dedi.

Ko ar adımlarla çadıra vardık. Yakla tı ımızda unu gördük-. Bir kadın, bir de ocak ta lan üzerine konulmu bir tencere ve çocuklar... Fakat çocuklar a layıp, sızlanıyorlardı. Ömer, çadırın kapısından:

— Ey ı ık sahibi!.. Allah'ın selâmı üzerine olsun!., dedi.

«Ey ate sahibi!..» demeyi terbiyesine uygun bulmamı tı. Kadın selâmına kar ılık verdi.

Hız. Ömer:

— Geleyim mi? diye izin istedi.

Kadın:

— Hayırlı isen gel, yoksa geri dön!., dedi.

Hız. Ömer yana tı. Aralarında öyle bir konu ma geçti:

— Bu haliniz nedir böyle?

— Gecenin havası ve karanlı ı takatimizi kesti.

Dayanamaz olduk.

^— Bu çocuklar niçin sızlanıyorlar?

— Açlıktan.

— Ya tenceredeki nedir?

— Yalnız sudur. Bununla çocukları oyalıyorum.

Bu suretle de uyutmaya çalı ıyorum. Allah bizim ile Ömer arasındaki dâvamızı elbette bir gün görecektir.

— Allah sana acısın. Do ru ama, Ömer sizin bu halinizi nereden ve nasıl bilecek?

.— Bu da ne demektir? Hız. Ömer, bizleri idare etmesini üzerine alıp ta, bizleri dü ünmemesi olur mu hiç?

Bu cevap üzerine çok üzülen Hız. Ömer; bana:

— Haydi burada durmayalım. Acele geri gidelim, dedi;

Çadırdan çıktık. Ko a ko a erzak ambarının önüne geldik. Oradan bir çuval un, yeter miktarda ya aldık.

Hız. Ömer bana:

— unları arkama yükle... dedi.

Ben, bir kısmım götürmeyi teklif edince:

— Kıyamet Gününde Ömer'in suçlarına ortaklık eder misin? diye sordu.

Yükün hepsini, kendisi yükledi. Ben de onunla beraber yürüdüm. Bitkin ve yorgun bir halde çadıra vardık. Ben bir ey ta ımadı ım halde o kadar yorulmu tum. Varın Hz. Ömer'in halini dü ünün. O kadar yorgun olan Hz. Ömer, yükü yere bırakır bırakmaz çuvaldan unu çıkardı. Ve kadına:

— Sen su dök, ben karı tırayım, dedi.

Bu arada, oca ın altını karı tırmayı, üflemeyi de ihmal etmiyordu. Ya ı eritti. Ekme i ve yeme i pirdikten sonra eliyle tencereyi ocaktan indirdi. Kadından bir kap istedi. Verilen kaba yeme i bo alttı. Sonra kadına:

— Sen yava yava çocuklara yedir, ben de onların yerlerini hazırlayayım, dedi.

Çocuklar iyice doyup rahatlayıncaya kadar oradan ayrılmadı. Un ve ya dan artan kısmını da çadırda bıraktı. Kalktı. Ben de kalktım. Onun halife olduğunu bilmeyen kadın öyle dedi:

— Vallahi, sen bu i e, yani halifeli e, Emir-el Mü'minin olandan daha lâıksın.

Hz. Ömer, kadına:

— Bir daha böyle bir hal kar ısında kalırsan derhal Emir-el Mü'minine haber ver, diye tenbihte bulundu.

Sonra oradan uzakla ır gibi yava yava yürüdük. Lâkin Hz. Ömer daima çadırın içinde ne olup bitti ini ö renmek istiyor gibi, kulakları çadır tarafında oldu u halde pek a ır yürüyordu. Hatta ben bile çocukların biraz oyna tıktan sonra yatmı olduklarını anlamı bulunuyordum. Çadırdan çıt çıkmadı ını gören Hz. Ömer, bana:

— Ey E lem!... Açlık çocukların zevkini kaçırmı , uyumalarına mani olmu ; a lamaları da bu yüz-

denmi . Ben onların rahat edip uyuduklarını görmeden buradan ayrılmayı do ru bulmadım, dedi.

— Hazreti Ömer halkın dertleri için çırpınan, halkın dertlerini halletmeden uyumayan tam bir idareci imi .

— Ne demezsin O ul!.. Tam bir baba gibi çalı mı .. Evlâtlarının rahatı için çırpınan mü fik bir baba gibi oradan oraya ko mu , ölünceye kadar u rap durmu . Hele ba ka bir olay var ki?

— Lütfen onu da anlatır mısınız?

— Peki!. Dinle öyle ise- Hz. Ömer, her zaman oldu u gibi yine bir gece el ayak çekildikten sonra Medine sokaklarını dola ıyordu. Bir meydana geldi. Orada kıldan dokunmu bir çadır kurulmu tu. Halbuki bir gün önce orada bu çadır yoktu. Çadıra do ru gitti. Çadırdan bir kadının inilti ve feryatları duyuluyordu. Çadırın önünde bir erkek duruyordu. Adama selâm verdi ve-

— Sen kimsin? Nereden geldin? diye sordu.

Adam cevap verdi:

— Çölden gelmi biriyim. Mü'minlerin nail oldukları ni'metlerden ben de faydalanmak için gelmi tim.

— Peki!. Bu çadırdaki feryat nedir?

Halifeyi tanımayan adam cevap verdi:

— Efendim! Vaz geçiniz, i inize gidiniz. Allah sana merhamet etsin! O, bir aile sırrıdır. Sorulmaz, kuralanmaz.

Derdi ö renmek ve yaraya merhem olmak isteyen Hz. Ömer:

— Yok o lum, bu olmaz! Derdiniz ne olursa olsun ö renmek ve yardımcı olmak isterim. Diye, gayet yumu ak ve ok ayıcı bir ekilde konu unca, adamca ız-

— E im dünyaya çocuk getirecek. Do um sancısı geçiriyor, dedi.

— Yanında yardım edecek varrm?

— Hayır!..

Hız. Ömer bu cevabı alır almaz, derhal adamın yanından ayrılıp evine geldi. E i olan, Hız. Ali'nin kızı Hız. Ümmü Gülsüm'e: ,

— Senin için, Cenab-ı Hak büyük bir sevap kazanma sebebi halketti. Bu fırsatı kaçırmamak ister misin? E er benim yapabilece im bir ey olsaydı sana gelmez ve seni bu i e karı tırmak istemezdim. Ne yapayım ki, bu i benim i im de ildir.

— Nasıl bir i tir ki?

— Çölden bir adam gelmi , ehri dı ındaki açıklı a çadır kurmu , e i dünyaya çocuk getiriyor. Kadın do um sancıları içinde kıvranıyor. Yanında yardımcısı da yok, gariptirler. î te bu kadından, yardımını esirgemeyece ini umuyorum.

— Tabii!. Memnuniyetle?..

— Öyle ise do um i lerine yarayan eyleri al. Çocu u sarmaya, belemeye yarayacak eylerden ba ka, kadına da lâzım olan elbise ve entari gibi giyeceklerden de al. Ya , eker, un ba ka gıda maddelerinden, bir de tencere ile kap al, benimle gel.

Hız. Ömer ve e i e yaları alarak yola çıktılar. Çadıra vardılar. Hız. Ömer:

— Haydi sen içeri gir! dedi. Adama da:

— Haydi sen de biraz çalı çırpı topla! Bir ocak yak, biz de yemek yapalım, dedi.

Onlar yemek pi irmekte iken, Hız. Ümmü Gülsüm^ çadırın kapısına gelerek:

— Ey Emir-el Mü'minin!... Arkada ına müjde ver!... Bir o lu dünyaya geldi!

Deyince, adamca ız yanındaki yolda ının kim oldu unu anlayarak büyük bir heyecana kapıldı. Hazreti Ömer, O büyük Halife:

— Sakin ol!... dedi.

• Sonra tencereyi ocakdan aldı. Çadırın kapısına götürerek, içeri almasını e ine söyledi. çerde yemek yendikten sonra, Hz. Ümmü Gülsüm, tencereyi dı arı bıraktı. Hz. Ömer tencereyi alarak, bu defa da adamın yanına getirdi, önüne koydu:

— Haydi, sen de kendini doyur! Dünden beri uykusuzsun, peri an olmu sun, dedi.

Çadır sahibi de yedi. O da doyduktan sonra, Hz. Ömer e ine seslendi:

— Haydi biz gidelim de, bunlar biraz rahat etsinler.

' Yola çıkacakları sırada adama:

— Sabah oldu u zaman bana gel. Daha ba kaca ihtiyaçlarınıza yarayacak eyler de verelim. Al getir. Sıkıntıya dü me... dedi.

B R DESTAN YAZILIYOR

— î te böyle o ul!.. Hz. Ömer'in yaptıkları ve ne de erli bir devlet adamı oldu u hakkında binlerce .olay anlatılabilir. Hz. Ömer'in yaptıklarını neden anlatmı tım?

— Gazneli Mahmud'un büyük bir devlet adamı -oldu unu söylüyordunuz. Hz. Ömer'in yaptıklarına oradan geçmi tiniz.

— Ha evet!... Gazneli Mahmud sadece büyük bir komutan de il aynı zamanda ülkesinin her bakımdan kalkınması için çalı an bir devlet adamıdır, demi -tim. Bütün büyük devlet adamlarında bulunan bir vasıftır bu... Sultanımız Mahmud, yalnız içte huzuru sa lamak, ticareti ve tarımı kalkındırmakla kalmadı. Buldurdu u bir altın madenini de i ettirmektedir. Halkın dini hislerini de her an canlı tutacak yapılarla da ehri donattı. Meselâ, Allahü Teâlâ nasip ederse, yıkanıp temizlendikten sonra, namaz kılmaya gidece imiz, u kar ıda minaresi görülen büyük camii de o yaptırdı.

— u kar ıda görünen mi? Ne yüksek minare öyle?

— Birde yakından görsen a arsın. Minarenin yüksekli i 90 adım kadardır. (Tahminen 50 metre). Dı kısımları cilâlı san tu ladandır. Türk sanat zev-

kini aksettiren bu caminin iki minaresi arasındaki uzaklık 750 adımı bulur. (Tahminen 400 metre)

Duvarları mermerden olup, yıldızlarla süslüdür. Altından yapılmı yaprak, çiçek ve çubuk ekindeki süsleri ba ka camilerde bulmak mümkün de ildir.

Hatta, am'daki o muhte em Emeviye Camiinden daha büyük ve güzel oldu unu söyleyebilirim, tki camii de görmü olanlar, Gazne Camiinin daha büyük ve muhte em oldu u fikrindeler.

— Ben de merak ettim. Bir an evvel gitsek de, görsek.

— n allah görece iz o ul!.. imdi acele etme!... Bak u ilerde pırıl pırıl parlayan, dükkânların önünde çe itli mallar bulunan zengin çar ı var ya...

— u sa taraftaki geni yer mi?

— Evet orası!... Oranın adı: «Pazar-ı Â ikan»dır. Gazne'nin en büyük ve en zengin çar ısı orasıdır. Sultanımız Mahmud kurdurdu orayı da... Sarraflar, bezazlar, kuyumcular ve bakırcılar hep oradadırlar. Yani Sultanımız tüccarları ve sanatkârları da dü ünen bir devlet adamıdır.

— Bu derece akıllı ve çalı kan bir insan demek Sultanımız. Yaptıklarını duyunca ve görünce ona olan sevgim daha da arttı.

— Onu görsen daha da seveceksin o ul!.. Gayet âdil ve iyi bir insandır o. Di er slâm hükümdarları gibi, o da, ilme ve âlimlere büyük önem vermiştir. Meselâ, Büyük Camiin yakınında geni bir medrese yaptırdı. Bu hem medrese ve hem de kütüphanedir.. Birçok odalar tabandan tavana kadar kitap ile doludur. «Ulûmu evvelin ve ahirin» e ait olan bu kitapları, büyük padi ahlara, Irak'tan ve di er yerlerden buldurmu ve hazinelerine koymu lardı-, bunlar sonradan Sultana intikal etti. Bu kitaplar çok de erli kitap-

lardı. Yazıları güzel, nüshaları bir takım bilginler elinden ve tetkikinden geçmi , kenarları kayıüarfla ha iyelenmi kitaplardı. Bu kitaplar, Gazne fakih ve bilginlerinin okuması için oraya kondu.

Sultan, aynı zamanda okutan bilginler ve okuyan ö renciler için, medresenin evkafmdan dolgun aylıklar, yıllıklar tayin ederek, onların geçimlerini sa lamaktadır. Orada, devlet parası ile tahsil yapan binlerce genç var. Gazneli Mahmud ilimle u raacak gençlere de bu imkânı verdi.

O ul, sözün kısası bu de erli Sultanımızın sarar yında, sanatkârlar ve âlimler kum gibi kayna ırlar. Firdevsî,. Unsurî, Ascedi ve Ferruhi gibi âirler, El Biruni, El-Utbi gibi âlimler onun kanatları altına sı nımlardır. Bu yüce Türk Hükümdarı bilgin ve âirler için yılda 400.000 dinar (altın para) sarfetmektedir.

Duydu uma göre, Firdevsi'ye bir desten yazdırıyormu . Firdevsi hayâle dalabilmek, destanını daha canlı yazabilmek için, duvarları, ran destanlarını hatırlatan nakı lı halılarla süslü bir odada çalı ıyormu .

Bir eli ya da, bir eli balda imi , tki yazıcı, onun söylediklerini kamı larını cızırdada cızırdada yazıp duruyorıarmı .

Sultanımız, ona, yazaca ı destanın her beyiti için bir altın verece ini söylemi !..

— yi i do rusu! aka etmek gerekirse, Gazneli Mahmud'un sarayında sanatkâr ve âlim olmak varmı .

ESK DOST

Ömer'le, Bekir Bahadır, çar ıda konu a konu a yürüyorlardı. Büyük bir dükkânın önünden geçerlerken, dükkândan çıkan üç ki iden biri, Bekir Bahadıra dikkatli dikkatli baktı. Biraz durdu. Dü ündü ve sonra pe inden:

— Bre Bekir!... Bre kan karde im!... Tanımadın mı beni? diye seslendi.

Bekir Bahadır ona bakınca:

— Oooo!... Aslan Bey!... Aslan!... diyerek, kollarını açmı olan bu adama sarıldı. kisi kucakla tıktan sonra, Aslan Bey Ömer'e baktı:

— O lun mu Bekir? Allah ba ı lasın Aslan gibi!...

— O lum de il!... Ama o lumdan da fazla severim.

— Kim?..

— Rahmetli Hamza'nın o lu!... Ben büyüttüm, ben yeti tirdim. Koca Hint ülkesinde bile ini bükcek yi it yoktur belki de...

— Yaaa!... Demek rahmetli Hamza'nın o lu... Babasının öcünü aldı mı? Zannederim bırakmaz alır. Aslan gibi bir yi ide benziyor çünkü.

Bekir Bahadır, sıkıntılı ve sabırsız bir tavırla sözü de i tirmek istedi. Bu durum Ömer'in gözünden kaçmadı.

— Senin çoluk çocu un var mı Aslan?

— Var ya!.. Allah bana iki kız evlât verdi. Hamd-olsun.

Bekir gülerek, onun sırtını yumrukladı:

— Desene.. O lun yok ama, aslan gibi iki damat sahibi olacaksın!

— Cenabı Hak'ka çok ükür.

kisi de güldüler.

Aslan Bey, Ömer'e döndü:

— O ul!... Babanın tavırları var sende... Aynı duru ... Aynı bakı . Ne yi itti o.. Çok da iyi arkadaş-ımdı, ölümüne hepimiz yandık. Ama elden ne gelirdi. Uykuda öldürülmek... Çandra denilen o kalle ...

Bekir Bahadır tekrar söze karı tı:

— Sava ta ölenlerin arkasından yanmayan mı var? Ömer, O ul!... Babanın ölümü kendisini tanıyan-ları çok üzdü.

Ömer, amcasının iki defa söz de i tirmesinden, «babasının öcü» lafından bazı eyler sezdi. O, babasının bir meydan sava ında öldü ünü, ehit dü tü ünü duymu tu. Amcası öyle demi ti. Hindularla yapılan bir sava ta ölmü tü. Ama imdi, bu Çandra adını, babasının ölümü dolayısıyla neden söylemi ti Aslan Bey? «Uykuda öldürülmek» de, demi ti. Ne demekti bunlar?

Amcasının kendisinden sakladı ı bir eyler mi vardı yoksa? Bunu uygun bir zamanda amcasına sormaya karar verdi. Fakat hayır... Kendisine bugüne kadar bir ey söylemeyen amcası yine bir ey söylemezdi. Bunu ö rense ö rense yine Aslan Beyden ö -renebilirdi.

Aslan Bey, Bekir Bahadır'm omuzuna ne e ile vurdu.

— Yol üstünde yaptı ımız bu konu ma yeter.
Haydi bakalım imdi bizim fakirhaneye...

Bekir Bahadır özür diledi:

— Aslan!... Bir handa kalmayı dü ünüyoruz.

— Bekir!... Bekir!... Bu ne biçim söz. Kırk yıllık arkada ımı bulaca ım da kendi evim dururken, onu han kö elerinde yatıraca ım ha? Söyle... Sen yapar mısın bunu ha, yapar mısın?

Bekir Bahadır fena sıkı tırılmı tı.

— Rahatsız etmeyelim dedik.

— Bre rahatsızlık ne demek?... Bulu mamızın erefine kurbanlar kestirece im be!...

Bekir Bahadır, bu samimi ısrar kar ısında daha fazla direnmenin ho olmayaca mı anlayarak Ömer'e döndü:

— Haydi Ömer!... E yalarımızı handan getirelim.

Aslan Bey kızdı:

— Siz neden gideceksiniz? Yollarız bir adam al dırırız.

— Yok! Yok!... Ben gitmesem bile, yanma verece imiz bir adamla Ömer gitsin... Ömer O ul!. Hana sen git. Hesabı da kes. Bugünkü ücreti öde hancıya Sungurla Aziz'i de, al gel.

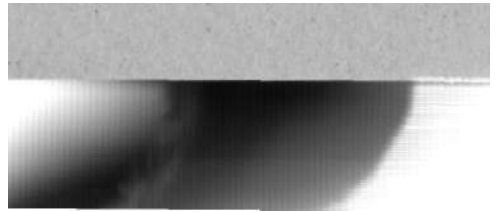
— Peki amca!...

Aslan Bey Ömer'e döndü:

O ul, at u aklarınızı ve e yalarınızı alarak hemen gelin. Sakın gecikme ha!... Gazne'yi, ben gezdirece im size.

Ömer, Aslan Beyin yanma kattı ı yi itle giderken, amcasının kendisini uzakla tırıp, Aslan Beyle yalnız kalmak için, bilhassa hana gönderdi ini tahmin etti.

Babası ile ilgili bir sır mı vardı ortada? Acaba ne idi bu? Babası Çandra adlı bir hindu tarafından mı

öldürölmü tü. Ama amcası bunu niye imdiye kadar ona söylememi ti. Böyle bir durum varsa, kendisi için ne utanılacak durumdu bu? öyle ya, Aslan Bey daha onu ilk görü te babasının öcünü alıp almadı ını sor-mu tu. Babasını tanıyıp da onunla kar ıla anlar da aynı eyi dü ünmezler miydi,

imdiye kadar amcasının öçten bahsetmemesi ne-dendi? Yoksa kendisi mi yanıliyordu? Aslan Beyin söylediklerini yanlı mı anlamı tı?

Hancı ile hesabı kesip, Aslan Beyin kona ına va-rıncaya kadar, bu sorular zihnini kurcalayıp durdu.

ASLAN BEY

Aslan Bey, Gazne Devletinin gizli Haber alma dairesi efî idi. Gazneli Mahmud devrinde «Divanı u ulu î rafî-Memlûkatı» diye anılan bu daire çok basan ile i lerdî. .Sultan Mahmud, bu daire vasıtası ile kendi sarayı dahil olmak üzere, ordu ve ülkesinde, Ba dat'tan Ka gar'a kadar her yerden haber toplardı. Bu dairenin efîne: «l raf-ı Memleket» denirdi. Aslan Bey, eski bir komutanken, baca ından yaralanınca bu dairenin ba ına getirilmi ti.

Kona ı çok muhte emdi. Kalabalık bir ailesi vardı.

Ak am namazından sonra karınlarını doyurup nar erbetlerini içerlerken, sohbet e ba ladılar. Bekir Bahadır, 15. Hint Seferi için Gazne'ye geldiklerini söyledi i zaman, Aslan Bey sakalını sıvazladı-.

— Yapaca ımız bu sefer, çok önemli dedi. im-diye kadar yapılan sava ların en iddetlisi ve korkuncu olacak. Bu bakımdan, yirmibe bin veya otuz bin asker alınacak. ki yüz de fedai seçilecek. Bu fedailer yapılacak at yarı ları, güre ler, kılıç oyunları ve ok atma ile ayrılacak. Tabii ki, bunca yi it arasında fedai seçilmek pek kolay de il. Bunlar, yi itler yi idi, bahadırlar bahadırı kimseler olacak. Ordumuzun vurucu gücünü bunlar te kil edecekler. Hepsinin çelik

pençeli, aslan yürekli olması lâzım. Çünkü en tehlikeli yerlere onlar gönderilecekler.

Bir balık gibi yüzmeli, uçar gibi giden atın sırtından atlayıp, tekrar ko an ata atlamalı... Dik duvarlara tırmanmalı... Be altı metrelik yüksekli e atlayıp, sıçramalı.

Sözün kıyası fedai olacak yi itlerin gözlerini bu daktan sakınmaz bahadırlar olması gerekli.

Bekir Bahadır güldü:

— öyle ise bütün Gazne ordusu fedai seçilecek desene.

— Do ru ordumuzdaki erlerin ço u, söyledi im bu hususları yapacak yi itler... Ama, aralarında seçme olacak.

— Desene en iyileri seçilecek?

— Evet!.. Yi idin yi idi yani...

Bekir Bahadır'ı görmeye gelmi , arkada ları olan beyler, gelirken o ulla rını da yanlarında getirmi lerd i. Ömer, kendi ya ındaki bu delikanlılarla hemen kayna mı , arkada olmu tu. Onlar, da bu sohbete katılmı lar merakla konu maları dinliyorlardı. Ömer heyecanla sordu:

— Fedai seçimleri ne zaman yapı lıyor acaba?

— ki gün sonra... Gazne dı ındaki, sava oyunlarının yapıldı ı geni meydanda... Bütün gaziler ve Sultanımız Gazneli Mahmud da bulunacak.

— Seçmelere ben de girece im.

Aslan Bey, ne diyece ini a ırdı. Yutkundu. Di er beylerin de yüzüne bakarak:

— ey O ul! Bu bamba ka bir meseledir. Çok olgun ve tecrübeli yi itlerin katılaca ı seçmedir. Gazalarda pi mi yi itler katılır buna. Orası bir er meydanıdır.

— Ben er de il miyim?

Bunu sorarken Ömer sertle mi , gözleri kıvılcımlar saçmaya ba lamı tı. Çok kızdı oldu u halde, terbiyesini yine bozmamı , gözlerini Aslan Beye dikmi , cevap bekliyordu.

Tekrar a ıran Aslan Bey, Bekir Bahadır'ın yüzüne bakarak kendisini bu güç durumdan kurtarmasını-bekledi. Fakat Bekir Bahadır kurnaz bir tavırla gülümsüyor, ye eni ile Aslan Bey arasındaki konumanın nereye varacağını bekliyordu.

Aslan Bey cevap verdi:

— Er olmaz mısın o ul? Ben onu demek istemedim.

— Ya ne demek istediniz Beyim? Orasının bir er meydanı oldu unu gazalarda pi mi yi itlerin katılacağını söylediniz.

— O ul!. Bu bir tecrübe meselesi. Bak daha 19-20 ya larımdasın.

— Pekiyi geç do mu olmak benim kabahatim mi?

— Yok o ul!.. Fakat gayet yi it ve silâh örler katılacak bu seçime... Tecrübeli bahadırlar... Savaşta göz kırpmadan ölüme gidecekler...

— Beni denediniz mi?

Ömer bunu söylerken gülmeye ba lamı tı.

— O ul denemeden söyleyebilirim ki, muhakkak iyi yeti tirilmi sindir. Bekir Bahadır'ın yeti tirdi i ve övdü ü bir gencin yüre inden ve bile inden, kılıç kullanmasından, kargı dürtmesinden, ve ok atmasından üphe edemem. Hele ata bini inden... Ama imdi durum farklı... Bunca yi it arasından sivrilme...

Hani gönül isterdi ki, seni seçime sokmadan fe-

dai yapalım. Ama bu mümkün de il. Yapılabilecek
ey de il bu...

Ömer kızmamaya çalı arak cevap verdi:

— Galiba yanlış anla ıldım. Böyle bir kayırma
yapsa idiniz zaten ben kabul etmezdim. Ben bile i-
min gücü ile, hak ederek fedailik hakkını ele geçir-
mek isterdim. Bu seçmeler herkese açık de il mi? s-
teyen girebilir mi?

— Evet girebilir!...

— Öyle ise mesele yok. Ben de girip talihimi de-
neyece im.

Aslan Bey, yine Bekir Bahadır'a baktı. Bekir Ba-
hadır «olur» dercesine ba ını salladı. Bunun üzerine
Aslan Bey, Ömer'e:

— Peki Yi idim!., dedi. Er meydanı yi it bekler.

KUTSAL K TAPLAR

Yatsı namazından sonra Ömer, Aslan Beye bir ricada bulundu:

— Beyim... Amcam, Hind Seferlerinden bazıları-nı anlatmı tı. Ama ilk seferlerde bulunamamı . Bun-ları lütfen anlatır mısınız?

Di er bey çocukları da, anlatması için Aslan Beye yalvardılar.

Aslan Bey, gençlerin ısrarına dayanamadı. Biraz dü üdü ve:

— Hay, hay evlâtlar!., dedi. Yalnız, o gazalarda bulunanlar da var içimizde. Onlan sıkımlı olmayalım?

Bekir Bahadır'ı görmeye gelmi be bey gülerek:

— Sıkılmak ne demek Aslan Bey?... Anlat anlat o anlı gazaları da, ruhumuz aydınlansın. Gençleri-mizle o günlerimizi dinlemek bize zevk verir.

— Peki dinleyin öyle ise!.. O ullar!.. Hey o ullar!.. Hinde yaptığımız bütün gazalar, destan havası ta ır... Allah'ın rızâsını kazanmak için, cihâda ko an mü'min kullarının birer destanıdır her biri...

Evlâtlar!.. Hind seferlerini anlatmaya ba lama-dan önce size bir soru soraca ım... Türkler, müsevi-lik Ve hristiyanlık dururken, bunları bildikleri halde ve neden millî inançları olan amanizmi de terk ede-rek büyük ço unluk halinde müslüman oldular?

Gençler kendilerine göre, cevaplar vermeye başladılar:

— Müslümanlık son ve bütün dinlerin tamamlayıcısı da ondan!

— Peygamber Efendimiz Sallallahü Aleyhi ve Sellem son ve en büyük Peygamber oldu undan.

— Gerek, musevilik ve gerekse hıristiyanlık bozuk oldu undan... Tevrat ve ncil de asıl ekillerini kaybettiklerinden. Yani bu ilâhi kitablar insanlar tarafından de i tirilmi olduklarından.

Aslan Bey ve di er Beyler, gençlerin ileri sürdükleri bu fikirleri, gülümseyerek dinliyorlardı. Sonunda Aslan Bey:

— Aferin Gençler!.. Dedi. Kendinize göre bir eyler söylediniz. imdi bunları toparlayalım.

Her eyden önce, Türklerin Müslüman olmalarının asıl sebebi, tslâmiyetin, ilâhî ve bütün insanlı a, ve kâinata hitap eden bir din olmasıdır. Yüce Peygamberimiz Sallallahü Aleyhi ve Sellem bir kavime, bir toplulu a de il de bütün insanlı a ve âlemlere rahmet olarak gönderilmi tir.

Hepinizin de bildi i gibi Allah, Kur'ân-ı Kerîm'inde öyle buyurur: (Meâlen)

«Habibim Seni rahmetimizin müjdecisi, azabımızın habercisi ve bütün insanların Peygamberi olmaktan ba ka bir sıfatla göndermedik. Fakat insanların ço u bunu bilmezler.»

«Biz, seni âlemlere ancak rahmet için gönderdik.»

Yahudilik yani musevilik ve hıristiyanlı a gelince: Musa Aleyhisselâmın ve tsa Aleyhisselâmın tebliheri, insanlar tarafından de i tirilmi , gerek Tevrat ve gerekse incil bozulmu tur. Bu kitaplar Allah'ın indirdi i zamandaki gibi de ildir. Yahudiler, Tevrat'ı

da, ncil'i de de i tirdiler. Kendi menfaatlerine uyan yazılar yazdılar.

Bilindi i gibi Tevrat, Hz. Musa'ya inmi olan kitaptır. Vaktinde geçerli ilâhi kitap o idi. O zaman, lâhi kitapları ezberlemek öyle dursun, okuyabilmek bile az kimselere nasip olurdu. Tevrat nüshaları pek azdı. Aradan zaman geçtikçe, yahudiler Tevrat'ı ve di er ilâhi sayfeleri kaybettiler.

Hazreti Süleyman'dan sonra gelen yirmi dört kadar Yahudi hükümdarlarının ço u, Hz. Musa'nın dinini terketmi lerdir. Bu hükümdarlardan biri tekrar Hz. Musa'nın dinine dönmü ve bunun zamanında, yani bundan bin altıyüz sene kadar önce, Azra adlı bir kâhin, Tevrat'ın asıl nüshasını Kudüs'te bulup meydana çıkardı ını ilân etmi ti. te, Azra'nın ortaya çıkardı ı bu nüsha ço altıldı.

Hz. Musa'dan binlerce yıl sonra, bir insanın sözü ile Tevrat'ın aslı diye ileri sürülmü bir kitabın ne dereceye kadar itimad edilebilecek oldu unu varın siz tasavvur edin.

Azra'nın, Tevrat'ı de i tirdi i ve ilâveler yaptı ı uradan da bellidir ki, Hz. Musa'ya sa lı ında inmi olan Tevrat'ta, Hz. Musa'nın ölümünden de bahsedilmektedir!

Sonra, Tevrat'ın üç me hur nüshası birbirine benzemez.

Ömer sordu:

— Acaba Tevrat'ın bu nüshaları hangileridir. Ve birbirlerine benzemeyen hususlar nelerdir?..

— Söyleyeyim:

1. nüsha yahudi bilginlerince makbul olan ve b-rani dilinde yazılmı olan nüshadır.

2. nüsha, Roma ve Do u Kiliselerine? aslına uygun oldu u kabul edilen nüshadır.

3. nüsha, Sâmirilerce do rulu u kabul edilen ve Sâmiri dilinde yazılmı olan nüshadır.

Bunlar Tevrat'ın en iyi nüshaları oldu u halde, birbirine benzemeyen ve birbirine uymayan birçok yerleri vardır. Meselâ: İbranice olan nüshada, Hz. Âdem'in yaratılı ından Nuh Tufan'ına kadar «1650» yıl geçti, denildi i halde, Yunanca olan nüshada «2260» yıl, Sâmiri nüshada da «1307» yıl geçti i yazılıdır.

Görülüyor ki; Üç nüshanın da hiç birisi di erini tutmuyor. Bunlar da Hz. Musa'nın hayatına dair yazılar oldu u gibi, Peygamberlerden bazılarına karşı pek çirkin ve Peygamberlik v ""»mma hiç te yakı ık almayan isnatlar vardır.

Halbuki, sizin de çok iyi bildi iniz gibi: Peygamberlerin hepsi insanların en do rusu, en güzeli, en temiz ve en erefli olardan idi. Allah'ın seçti i ve buyruklarını bildirmekle görevlendirdi i pırlanta gibi kimselerdi. Onlarda, yalan, riya ve menfaat dü üncesi yoktu. Hiç bir eyden, Allah'tan ba ka kimseden korkmadan Yüce Allah'ın emirlerini, di er insanlara bildirirlerdi. Hz. brahim'in durumunu hepimiz bilirsiniz. Nemrut tarafından ate e atılacak oldu u halde bile Allah'ın emirlerini" dildirmekten asla geri kalmamı tır. Hz. Musa da böyle.. Korkmadan çekinmeden Tanrılık dâvasında bulunan Firavunun kar ısına dikilmi . Yüce Allah'ın emirlerini tebli etmi tir.

Yâ Resûlâllah! Kâinatın Peygamberi!... Peygamberler Peygamberi... Nice hakaretlere, tehditlere, öldürölmek tehlikesine gö üs germi , Allah'a güvenip, sı ınarak, O'nun emirlerini tebli etmekten bir an bile geri kalmamı tır.

Hazreti Ali der ki: «Harb kızı tı ı, gözler yuv-
lından fırladı ı zaman Resulullah'a sı ınır, O'nunla
korunurduk. Hiç kimse, dü mana O'ndan yakın ol-
mazdı.»

Medine Halkı, bir gece korkunç bir ses duymu ,
o cihete hareket etmek üzere idiler ki, çıplak bir at
üzerinde, yalın kılınç: «korkmayın!... Bir ey yok...»
haberini getiren Resul-i Ekrem Efendimizi (sallalla-
hü aleyhi ve sellem) gördüler.

Huneyn muharebesinde kaçan kaçana... O, bine-
i üzerinde, da gibi yerinde durmu öyle haykırı-
yor:

«Ben Peygamberim!... Yalan yok, ben Abdülmut-
talib o luyum!...»

O gün de, O'ndan çok sebat eden, dü mana ya-
kın olan görülmemi ti.

Sava ı bilenler takdir ederler ki, ecaat ve cesa-
ret, bu iki durumda ölçülür-, tehlikeye göz kırpmadan
ko mak ve gerekti inde ölüm kar ısında yılmayarak,
.Aslan gibi bir yüre e sahip olmak.

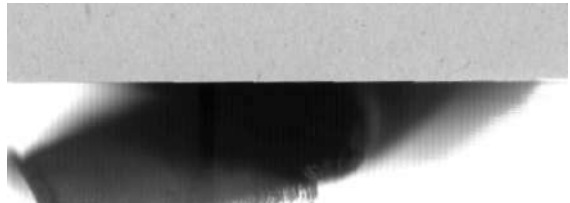
te O (sallaüahü aleyhi ve sellem), bunlara sa-
hipti. Yüce Peygamberimizi (Sallallahü Aleyhi ve
Sellem), tehditle önleyemeyeceklerini gören kâfirler
(inanmayanlar, Allah'a, ortak ko anlar) O'nu, para,
mal, mülk, unvan vererek önleyebileceklerini sandı-
lar.

Bey çocuklarından biri heyecanla sordu:

— Lütfen bu olayı da anlatır mısınız Aslan Em-
imi?

— Anlatayım evlât anlatayım! Peygamberimiz-
den bahsetmek, O'nu anmak, burada bulunan toplu-
lu a bereket verir, fazilet a ılar.

Olay u: nanmayan Mekke'liler, bir defasında
Peygamber Efendimize u tekliflerde bulunurlar:

— E er sen, bu sözlerinle mal toplamak istiyorsan, sana, bizimkinden daha çok malın oluncaya kadar, mallarımızdan mal toplayıp verelim.

E er, bununla aramızda büyük eref kazanmak istiyorsan seni kendimize büyük ve ulu tanıyalım.

E er, bununla hükümdar olmak istiyorsan seni kendimize hükümdar yapalım.

ayet bu, sana gelen, görüp de üzerinden atma a güç, yetiremedi in bir evham, cinlerden, perilerden gelme hastalık ve büyü ise, sana doktor getirelim; seni, ondan kurtanncaya kadar mallarımızı bu yolda saçarcasına harcayalım, dediler.

Yüce Peygamberimizin (sallallahü aleyhi ve sellem) onlara cevabı u oldu:

—. Sizin söyledi iniz eylerin hiç birisi bende yoktur. Ben, size mallarınızı istemek, içinde eref ve an kazanmak, üzerinize hükümdar olmak için gelmedim. Fakat, Yüce Allah, beni, size Peygamber olarak gönderdi. Bana bir kitap da indirdi. yıllıklerinizden dolayı cennetle müjdeleyici, kötülüklerinizden dolayı da azapla korkutucu olmamı Allah, bana emretti. Ben de Rabbimin bana vahiy ettiklerini size tebli ettim, size ö üt de verdim. Size getirip tebli etti im eyi alır kabul ederseniz o, dünyada ve âhirette nasip ve azı ınız olur. Onu iter, atarsanız, Yüce Allah, aramızda hükmünü verinceye kadar, bana sabretmek ve katlanmak dü er.

Görüldü ü gibi Peygamberler, Yüce Allah'ın en seçkin kullarıdır. Yoksa, yahudilerin de i tirdikleri yani kendi yazdıkları Tevrat nüshalarında uydurdukları gibi de il...

Sözün kısısı u ki, imdi elde bulunan Tevrat, Hz. Musa'ya inmi olan, ilâhi kitap de ildir. Sonradan çe itli insanlar tarafından yazılmı ve bir çok hurafele-

ri, iftiraları da içine almı bir mecmuadır. çinde, asıl Tevrat'dan parçalar ve kısımlar da vardır. Tevrat'ın aslı kaybolmu tur.

ncil'e gelince: Bugün, onun da asıl ve hakiki bir nüshası yoktur. Hıristiyanların elinde bulunan ve Ahd-i Cedit adını ta ıyan kitaplar, Hazreti sa'ya, Allah tarafından inmi olan ncil de ildir. Bunlar, Hz. sa'dan çok sonra çe itli insanlar tarafından yazılmı bir takım kitaplardır.

Bugün ortada, birbirine benzemeyen dört ncil vardır. Bunlar da, Hz. sa'nın hayatına dair sonradan yazılmı birer siyer kitabıdır. (Peygamber'in Hayatı)

Belki içlerinde bazı ncil âyetleri de vardır. Hatta diyebiliriz ki; bunlar tam bir siyer kitabı da de ildir. Çünkü bunlarda, Hz. sa, Allah'ın o lu olarak gösterilmektedir.

Halbuki, kendisine kitap inmi olan Hz. sa da, Allah'ın birli inden, her türlü zaman ve mekândan müezzeh, kudretiyle her eye kadir, tek Allah'dan bahsetmi ve kendisini bu En Yüce Kudretin kulu ve Peygamberi ilân etmi tir. Meselâ Lûka ncil'inin 24. babının 19. maddesinde;

«Allah ve insanlar indinde kudretli Peygamber Nasâralı sa...» sözleri vardır ki, Hz. sa'nın, kendisini yanındakilere Peygamber olarak tanıtmı oldu u-nu gösterir; yoksa, hıristiyanların uydurdukları gibi, Allah'ın o lu diye de il...

Fakat bazı siyasî sebepler veya ahsi menfaatler yüzünden Eski Mısır'ın, ran'ın Zerdü t ve Roma'nın politeist (çok tanrılı) inançları hıristiyanlı a sokulmu , Hz. sa'nın tebli inden bir sapma olmu tur.

Gerek Tevrat'ın ve gerekse ncil'in asıl ekillerini kaybetmesi, insanların sapıklı a dü melerine sebep olmu tur.

Bu yüzden ne musevilik, ne hıristiyanlık ne amanizm ve ne budizm ve ne de diğer inançlar, insanlı ı saplanmı oldukları bataklıktan çıkaracak güçte de illerdi.

te bu durumda iken, Yüce Allah, insanları bataklıktan kurtarmak ve karanlıktan aydınlı a çıkartmak için, Âlemlere rahmet olmak üzere Hz. Muhammed Mustafa'yı f^ai R lahü aleyhi ve sellem) gönderdi.

Allah, kitabı olan Kur'ân-ı Kerîmde mealen, buyurdu ki:

«Ey Muhammedi Biz, sana bu kitabı, Allah'ın izni ile insanları karanlıklardan aydınlı a çıkarman, her eye kâadır ve övülme e lâıyk, göklerde ve yerde olanların sahibi Allah'ın dosdo ru yoluna götürmen için indirdik.»

Nitekim, O en Yüce Peygamber de (sallallahü aleyhi ve sellem), Allahü Teâlâ'nın izni ile, cehalet ve hurafe zincirlerim parçalamı -, insanları, her nevi batıl fikrin esir edici kayıtlarından kurtaran Allah'ın emirlerini, tebli etmi tir. Böylece de âlemin nizamını sa layacak esasları bildirmi tir.

Peygamberimiz devrinde Mekke ve Medine'yi nûrlandıran slâmiyet, Hz. Ebûbekir, Hz. Ömer ve Hz. Ali devirlerinde Arabistan dı ına ta tı. Bu ilâhi dini gören ve tetkik eden milletler Müslüman oluyor, slâmiyetle erefleniyorlardı.

İslâmiyetle erefleniyorlardı, diyorum. Çünkü insan o luna Allah'ı tanıtan, insana eref ve haysiyetli ya amayı ö reten, insanların birbirlerine yardım etmelerini emreden slâmiyet, insanlı a eref vermi tir.

Biz, en güzelin, en do runun pe inde ko an Büyüyük Türk Milleti de, İslâmiyeti tanıdıktan sonra amanizmin, hıristiyanlı ın, budizmin saçmalığını an-

ladık. 10. yüzyılın ortalarında büyük ço unluk halinde Müslüman olduk.

Aslan Bey biraz durdu. Onun durdu unu gören yi itler rica ettiler:

— Devam ediniz!... Lütfen devam ediniz.

:— Hindistan fetihlerini de anlatır mısınız?

Aslan Bey gülümsedi:

— Hepiniz de pek meraklıymı sınız be Yi itler!...

Çok da acelecisiniz. Zaten Hind gazalarını anlatacaktım ya... imdi dinleyin bakalım:

AFGAN STAN'DA TÜRKLER

Bildi ininiz gibi, Hindistan'da Cihad yolunu Müslüman - Türk Devleti olan Gazneli'ler açtı. Devletimiz, yani Gazne Devleti, Saman O lu komutanlanndan Alptekin tarafından kuruldu.

Alptekin, Samano lu hükümdarı Abdülmelik'in ölümünden sonra tahta geçen Mansur'la anla amadı. Mansur'un kendisini er veya geç öldürtece ini anlayınca kendisine ba lı Türk Askerleri ile, Belh ehrinden Gazne'ye geldi. Gazne'yi ku atarak aldı. Böylece orada, küçük fakat ba ımsız bir Müslüman Türk Devletinin temelini attı. Hindularla sava lara ba ladı.

Alptekin'in ölümünden sonra o ulları shak, Bek Tekin ve Piri adındaki üç olu sıra ile tahta geçtiler.

Piri zamanında, Alptekin'in damadı Sevük Tekin, hindulara kar ı pek parlak zafer kazanınca, Piri'nin yerine hükümdarlı a o getirildi. Yi it Sevük Tekin, Hindistan'da insanların putlara taptıklarını, halkın çe itli sınıflara ayrılmı olduklarını görünce-, onları Allah'a ortak ko maktan men etmek ve onlara Islâmiyeti tanıtmak için, Hind gazalarına ba ladı. Onun bütün gayesi, islâm Dinini Hindistan'da yaymaktı.

Hindulara kar ı ilk büyük sava ını Büst için (Kandehar'ın 130 km. batısında, Hilmend ve Ergandap su-

ların birle tikleri noktada) yaptı. Büst'ü ele geçirdi.

O sıralarda, Pencap'ın önemli kısmına, Sind Irma ının yukarı ovasına Kabil ile onun do usundaki da lık bölgeye sahip bir hindu hükümdar vardır. Caypal...

Caypal, Gazne üzerine yürüyerek bu Müslüman Türk Devletlerini, yani Gazne'yi yıkmak istedi. Gazne kuvvetleri, kendilerinden sayıca çok üstün olan bu hindu ordusunu, Çete sava ları ile yıpratma yoluna gittiler.

Kı birden bastırınca, Kâbil-Gazne yüksek da lık bölgesinin so uklarına dayanamayan hindular barı istediler.

Sevük Tekin'in o lu olan, imdiki Sultanımız Mahmud, o sıralarda gençti. Sava ta da büyük yararlıklar göstermi ti. Babasının Hindularla barı yapmasını istemiyordu.

Fakat, Sevük Tekin'i dü ündüren bir mesele vardı. O da, Caypal'in gönderdi i haber... Caypal, e er sıkı tırılacak olursa hindu âdetlerine göre her eyi ni yaktıktan sonra intihar edeceğini bildirmişti.

Böyle bir hareketin, Gazne Devletine bir ey kazandırmayacağını dü ünen Sevük Tekin, Caypal'in vergi verme teklifini kabul etti.

Fakat, hindular bu barı tan faydalanıp Gaznelilerin elinden kurtulunca derhal anlaşmayı bozdular.

Sevük Tekin, bunun üzerine harekete geçip, Lamgan Bölgesini (Kabil'in 10 km. kadar do usu) ele geçirdi. Caypal da bo durmamakta idi. Bütün hinduları yardıma ça ırdı. Hindu racaları, Gaznelilerle çarpı mak için, onun yardımına ko tular. Kanevç Hükümdarı Raycapala ve Çandel hanedanı hükümdarlarından Ganda, yardıma ko an hükümdarlar arasm-

da idi. Yanlarında, çok sayıda hindu erleri ve pek çok fil getirmi lerd i. Birle ik hindu ordusu oldukça kuvvetli idi. Türk ordusu ise, hindulardan er sayısı bakımından çok azdı.

Sevük Tekin, sayı bakımından Müslüman Türk ordusundan çok daha fazla olan hindulara, eski Türk sava usulünü uygulamı tır.

Yani, önce dü man üzerine at sürerek onları ok ya muruna tutmak, sonra da sahte bir kaçı la kendisini takip eden dü mana dönüp, onu kısa kâç içine alıp yok etmek...

Tabiidir ki, bu sava ekli, ancak müthi Türk Cengâverleri ve iyi yeti tirilmi Türk atlılarının uygulayabilecekleri bir taktiktir.

Bu takti i uygulayan Türk yi itleri, birle ik hindu kuvvetlerini darmada ın ettiler. Sava sonunda, Gazne'nin do u ve kuzeyinde bulunan da lık bölgenin en önemli kısımları Kabil, Lamgan, Celâlabat Müslüman Türklerin eline geçti. Bamyân, Toharistan ve Gur Sevüktekin'in hakimiyetini tamdı.

Hindulardan bol miktarda ganimet alındı. Sevük Tekin gazilik unvanını kazandı. Kalaç Türkleri ve Afgan gazileri, Sevük Tekin'in cihad ça rısına uydular. Böylece, Hind kapılarına ilk darbe vurulmu oldu.

Aslan Bey, bu sözlerden sonra sustu. Etrafta derin bir sessizlik oldu.

Ömer rica etti:

— Aslan Beyim!... Sevük Tekin Sultaninin seferini dinledik. imdi de, onun o lu Gazneli Mahmud'un seferlerini anlatsanız?

Di er gençler de bu iste e katıldılar.

— Evet!... Evet!...

— Ne olur Beyim!...

Aslan Bey güldü.

— Evlâtlar!... Anlatmak beni yormaz. Hele siz istedikten sonra... Ama, yarın sizler için büyük bugün. Fedai seçimine katılmak isteyenleriniz var. Merakla dinledi iniz bu sava lara katılmanız için, bu geceyi dinlenmi olarak geçirmeniz gerekli. imdi gidip yatsanız?...

Ömer, arkada larının namına cevap verdi:

— Evet!... Haklısınız Beyim!... Yarına hazır olmamız lâzım. imdilik müsaadenizi isteyelim.

Ömer'in bu sözlerinnden sonra, gençler, büyüklerden izin alarak, kendilerine ayrılan odalarına çekildiler.

ÇANDRA KİMDİR?

Ömer yatakta uzun zaman uyuyamadı. Gözlerini tavana dikerek, uzun uzun düündü. Kafasında paslı çivi gibi saplanmış bir düünce vardı: Babasının öldürölüü...

İmdiye kadar, babasının bir sava meydanında öldürölümü oldu unu duymu tu. Ama bugün babasının uyku ânında öldürölüünden ve bir isimden bahsedilmi ti: Çandra...

Kimdi bu Çandra?...

Babası, bu adı ta ıyan bir hindu tarafından öldürölümü se, i de i iyordu, öyle ya, bir meydan savaşında ölen yi idi ehid eden, belli olmazdı; ama uykuda öldürölmesi?...

Kahramanlıklarını duydu u o yi it babası, bir baskına mı u ramı tı?... Uykuda mı ehit edilmi ti?... E er öyle ise, ne üzücü bir durumdu bu... Babasının öcünü almamı olmak ne ayıptı...

Çandra!... Kimdi bu Çandra?... Çandra adında yüzlerce, binlerce hindu vardı. Bu adam, tanınmı biri olmalıydı, öyle ya... Aslan Bey ne demi ti: «Kalle Çandra!...»

Demek, tanınan, bilinen bir hindu silâh oru idi bu... Türk beylerinin tanıdı ı biri.

Belki de, hindu racalarından biriydi bu adam.

Fakat, amcası neden imdiye kadar ona bir ey

söylememi ti?... E er babasını öldüren kimse belli ise, niye kendisini ayıplanacak bir durumda bırakmı tı?... Bekir Bahadır, karde ini öldüren hindudan imdiye kadar acaba öç almamı mı idi?

Ömer'in birden, kafasında bir im ek çaktı. Senelerce senelerce evvelki bir olay aydınlandı kafasında... Çandra adı ve amcası Bekir Bahadır. Evet, evet bu adı duymu tu... Çandra adım imdi hatırlamı tı.

Dört veya be ya larında idi. Bahçede oynarken, ımcasının yi itlerinden biri, bahçe kapısının önüne kadar sürdü ü atından atlamı , bahçeden eve deliler gibi ko mu tu.

Ömer, bu yi idi çok severdi. Ona binicilik ö re tirdi. Ömer, uzun zamandır görmedi i bu bahadırın pe inden eve ko mu tu.

Büyük odada, amcası ile gelen yi it, heyecanlı heyecanlı konu uyordu... Evet, evet... Ömer imdiki gibi, hatırlıyordu.

Gelen yi it, kar ısında, saygılı bir tavırla durdu u Bekir Bahadır'a:

— «Evet Beyim!... Çandra'nın yerini ö rendim,» diyordu.

Bekir Bahadır da, sevinç ve heyecanla, habercinin yakasını tutmu :

— Nerede?... Nerede?... diye haykırmı tı.

Bu sahne imdi, bütün canlılı ı ile gözlerinin önüne gelmi ti..Evet, Çandra adını o zaman duymu tu.

Amcası, ertesi sabah silâhlarını ku anmı , haberi getiren yi it ve at u a ı ile, evden çıkmı tı. O sırada uyanmı olan Ömer, amcasının gidi ini pencereden görmü tü.

Amcasının ne kadar zaman sonra döndü ünü hatırlamıyordu. Hatırladı ı, amcasını çok özlemi ol-

du u idi. Hatta, bu olayla ilgili unutamadı ı bir hatırası vardı.

Amcasının gidi inden sonra, onu çok özlemi ti. öyle ki, Sungur'la ormanda ok atma talimi yaparken amcasının geldi ini bildiren hizmetkâr çocu a, sevinçten ne verece ini a ır mı , sonunda belinden çekti i çok sevdi i hançerini, ona bah i olarak hediye etmi ti.

Sevgi ile ko tu u amcasını, yorulmu ve çökmü bulmu tu.

Bu olaydan sonra, Çandra'nın adı duyulmamı tı. Yoksa, Bekir Bahadır, karde inin öcünü almı mıydı? E er almı sa, niye kendisine bundan hiç bahsetmemi ti? Halbuki, aralarında hiç gizli bir ey yoktu? Yoksa kendisi mi öyle zannediyordu? Amcasının ker di inden sakladı ı bir ey mi vardı acaba?...

Ömer, amcasını ne kadar da seviyordu. Amcası Bekir Bahadır, onu yeti tirmek için az mı u ra mı tı. İlk defa ata binmesini, ok gezlemesini, kılıç kullanmasını, kargı dürtmesini ve daha ne hünerleT ö retmi ti amcası?...

Sada ndan im ek gibi hızla ok çekmesini, rüzgarı hesaplayarak bir anda oklarını hedefe ula tırmasını ö retmek için az mı u ra mı tı.

Kılıç oyunlarındaki bütün ustalıklar» da gösteren o de il mi idi? Ömer'in yeti tirilmesini emrindeki yitlere bırakmamı , hep o u ra mı tı hep o...

Amcası onu çelik gibi yeti tirmi ti. Onbir-oniki ya larına geldi i zaman, onu bazan karlı ormanlara bırakmı , Ömer'in cesaretini denemi ti. Karlı ormanda, bir gün üç kurdun saldırısına u rayan Ömer, ikisini öldürmü , üçüncüsü ile bo u urken bir okla üçüncü kurdun devrildi ini görmü ve a ır mı tı.

Bu okun kimin tarafından atıldı ını anlayama-

mı tı. Etrafı ara tırdı ı halde, kimseyi görememi ti. Oku atan sır olmu tu.

Ömer, o so uk havada yüzdü ü üç kurdun postunu sürüye sürüye eve getirdi inde, amcasını, ocak ba ında kendisini gülümseyerek süzerken bulmu tu. Amcasına, bir yi idin ok atarak üçüncü kurdu öldürüp hayatını kurtardı ını anlattı ında, amcası da bu i e a mı tı: Belki de a ar gözükmü tü.

Fakat, Ömer imdi anlıyordu ki, kendisini kurtaran muhakkak amcası idi. Kendisini yeti tirmek için canı gibi korudu u Ömer'i adım adım izleyen Bekir Bahadır...

Amcası, gerçekten de onu tam bir yi it olarak yeti tirmi ti. Ömer, bazan bir avuç pi mi bu day ve yumruk büyüklü ündeki kızarmı et parçası ile yola çıkar, günlerce ormanda kalabilirdi.

Ömer, be -altı *gün* uykusuzlu a dayanabilirdi. Acıya, açlı a, so uk ve sıca a, çevredeki yi itler arasında onun kadar dayanabilen azdı.

Bekir Bahadır, ye eni için hiç bir eyi esirgeme mi ti. Yalnız amca ve ye en de il, aynı zamanda çok iyi arkada tı onlar.

Ömer, amcasının kendisini çok sevdi ini, ye eni ile övündü ünü de bilirdi.

Karısı genç ya ta ölünce, amcası çok sevdi i e i- nin hatırasına hürmeten, bir daha evlenmemi ti. Çocu u da olmayan amcası, Ömer'i evlât edinmi ti.

Bütün bunları dü ünen Ömer, Amcasının Çandra meselesinden bahsetmeme sinin bir sebebi oldu unu anladı. Amcası, bu meseleyi sakladı na göre kendisi de, ona hiç bir ey sormamalıydı.

Evet, bu meseleyi imdilik hiç kurcalamayacaktı.

Kararsızlıktan kurtulan Ömer, az sonra derin bir uykuya daldı.

KASIRGA!..

Ertesi gün, ö leye kadar, Gazneli Mahmud ve büyük bir kalabalık önünde at yarışları yapılmı tı. Be yüz yirmi yi idin katıldı ı bu yarış mada, sona, altmı ki i kalmı tı. Ömer de, sona kalan bu altmı atlarının arasında idi.

imdi de, en iyi binici seçilecekti. Ömer kasırğa'nın üstünde heyecanla bekliyordu. Çünkü, yanındaki atlıların hepsi de, âta binmekte üstün ki ilerdi. Bunu az önceki yarış ta göstermi lerdı. Atlarının üstlerindeki duru ları, dizginleri kavrayı ları bunu gösteriyordu. Hepsinin bindi i atlar, yeri hiddetle do uyor ve acı acı ki niyorlardı.

Kar ıdaki tepeye kadar gidilecek, tepenin arkasından dola arak, tekrar yarış ın ba ladı ı yere gelinecekti.

Bütün biniciler, son dikkatleriyle verilecek i areti bekliyorlardı. Nihayet beklenen i aret verildi.

Altmı atlı, geni meydana ok gibi ileri fırladılar. Yeri, davul tokmakları gibi döven toynakların gürültüsü, koca alanı yayıldı. Cins ve talimli atların, zarif bacakları, gökte uçan ku ların kanat çırpmaları kadar çabuktu. Zarif gözüken bu ayaklar, aslında sinir ve adaleden olup, çelik gibiydiler. Nice savaşlarda, dü man topraklarını ve cesetlerini çi neyip geçmi lerdı onlar...

Ömer, ilk anda, Kasırğa'yı yormamak istiyordu. Çünkü mesafe uzundu. Uzaktan bakıldı ında, atlılar bir elin parmakları gibi gözükyorlardı. Kimi ileri çıkmı , kimi de geri kalmı tı.

Ömer'in önünde on-onbe atlı vardı. Kasırğa'ya hafifçe dokundu. Üç-dört atlı geride kaldı. Tepeye yakla ırken, Kasırğa'mn hızı, daha da arttı. Rüzgâr, Ömer'in kulaklarında ıslık çalmaya ba ladı. Ömer, Kasırğa'mn boynuna iyice yatarak, rüzgarın, hızı kesmesini önledi. Tepeye vardı ında, önünde dört atlı kalmı tı. Arkalarında bıraktıkları toz bulutlarından, bunların ne cins at oldukları anla ılmıyordu.

Ömer, Kasırğa'ya güveniyordu. Bir aralık, atına seslendi

— Haydi Kasırğa!... Sadık dostum'.... Utandırma beni!...

Kasırğa anlamı gibi ki nedi. Daha da hızlandı. Ömer imdi, Kasırğa'nın önünde sarsılan ba ından ve hızla geriye giden topraktan ba ka' bir ey görmüyordu. Yarı ın ve hızın verdi i bir haz içerisindeydi.

ki atlı daha geride kaldı. Tepeyi dönerken. Ömer, Kasırğa'yı bir daha mahmuzladı. Kasırğa, su gibi terle mi ti. A zından çıkan köpükler geriye uçuyordu. Ödekilerden birini daha geçtiler.

Seyirciler arasında bir u ultu yükseldi. imdi Ömer'le, öndeki atlı, yan yana gidiyorlardı. ki at da, boyunları sarsıla sarsıla, arkalarında toz bulutları bırakarak, rüzgâr gibi uçmaktaydılar.

U ultu artmı tı. Yanındaki binici, naralar atıyor, atını co turuyordu. Ömer de, atma heyecanla ba ırmaktaydı:

— Haydi Kasırğa'ma!... Göster kendini, cins atım! Kasırğa, bu sözleri anlamı gibi, öyle bir hamle

yaptı ki, öteki atı, pek az zamanda, toynaklarının kaldırdı ı toz bulutu arkasında bıraktı.

Fakat, bir anda Ömer, atının karnına do ru dü - tti. Etraftan üzüntülü çı lıklar koptu.

Ne olmu tu da, bu yi it genç, son anda talihsizli - e u ramı tı. Dü mesi bir yana, arkadan gelen atla - rın toynakları altında çi nenmesi ihtimali de vardı. Herkes, aslan gibi bu yi it için üzülmü tü. Gözler, toz bulutları arasında onu arıyordu. Kasırğa ise, yi - ne en önde yarı ı sürdürüyordu. Sanki bir binici tara - fından sürülüyormu gibi...

Bir anda, etrafı öncekinden daha büyük bir u ul - tu kapladı. Ömer, atının altından geçerek öteki yan - dan, tekrar yerine oturmu tu. Demek, onun az önce yaptı ı sadece bir oyundu. Bu hareketi, herkesin, Ömer'e, sevgi ve hayranlık duymasına sebep oldu.

Ama, ama yine ne oluyordu?... Ömer, imdi de, atının üzerinde aya a kalkmı , tek aya ı üzerinde, durarak, yarı ı götürüyordu.

Bu durum, Gazneli Mahmud'un bile dikkatini çek - mi ti. Yanındakilere, bu yi itin kim oldu unu soru - yor, onun hakkında bilgi alıyordu.

Yarı sırasında, Ömer'in yaptı ı harekete cesaret etmek, her babayi itin harcı de ildi. Bunun için as - lan yürekli ve irade sahibi olmak lâzımdı. Tabii, us - talık ta arttı...

Kasırğa biti e yakla ırken, dizginleri bırakmayan Ömer, önce atın sa yanına kaydı. Ayaklarını yere de dirdikten sonra zıpladı; atın üstüne çıktıktan son - ra, sola kaydı. Tekrar ayaklarını yere de dirdikten sonra zıplayıp Kasırğa'nın sırtına yerle ti.

Bu son hareket, oradaki bütün bahadırlara par - mak ısırttı. Her biri, bir kahraman olan gaziler, yü -

reklerinden kopup gelen'heyecanlı seslerle meydana inletiler:

— Ya a Türk Aslanı!...

— Allah, bütün gazalarında yardımcın olsun!...

— A kolsun sana!...

— Ata bini ancak bu kadar olur!...

Bekir Bahadır'ın yanında oturan Aslan Bey, de co mu tu. Bekir Bahadır'a bir dirsek vurarak: ,

— Bekir!... Bekir!... Bir arslan yavrusu yeti tirmi sin. Zaten görünü ünden de ne yi it oldu u anla ılıyordu. Ama, bu derecesini, do rusu ya ummazdım. Sanırım, kılıç kullanması, kargı dürtmesi ve ok atması da bundan farksızdır.

Bekir Bahadır, gayet ciddi idi. Cevap verdi:

— Bilemem!... te er meydım! Orada anla ılacak.

Bu konu malar olurken, Ömer, yarı ı en önde bitirmi ti.

Davullar dövülüyor, Ömer övülüyordu. Beyler, Bekir Bahadır'ı tebrik etmekteydiler.

ö le namazı kılınıp, yemekler yendikten sonra, herkes alanda yerini almaya ba ladı. Gazneli Mahmud'un yerine oturmasıyla, davullar dövülüp borular ötmeye ba ladı. Gür sesli bir ulak, ok atıcıları alana davet etti.

Fedai seçilmek isteyen yi itler pek çoktu. Onun için, yarı maya katılanlar elli er ki ilik sekiz bölüme ayrıldı. Bu bölümlerin keskin ni ancıları belli olduktan sonra, bunlar da, kendi aralarında birinciye seçeceklerdi.

önce yakın mesafeden ba layan atı lar, uzak hedeflere yöneltildi. Sonunda, her bölümün keskin ni ancıları ortaya çıktı. Ömer de, kendi bölümünde ni ancılı ını göstermi ti.

Sekiz okçu, alana dikilmi olan gez tahtasının kar ısında sıralandılar. Gez tahtasındaki kırmızıya boyanmı koca yuvarlakları, ufacık görece kadar uzaktaydılar.

Sıra ile yaylarını gererek gezleyen yi itlerin seki zi de, hedefi vurdular. Bunun üzerine hedefin de i tirilmesine ve hareketli bir hedef seçilmesine karar verildi. Derhal, önceki hedef tahtasının tepesine bir tahta çakıldı. Bundan sarkılan ipin ucuna bir cisim kondu.

Atıcılar, ipin ucunda sallanan bu hedefe atı yapacaklardı. Sıra ile atı lar yapıldı. İlk atı ta, üç ki i kaybetti. Geriye be ki i kaldı. Birinci yi tayin etmek için atıcılar, hedeften biraz daha uzakla tırıldı.

Sallanan ve iyice uzakla tırılmı hedefe, bu defa iki ok saplandı. Biri, Ömer'in okuydu. Di er ok da, yirmi iki ya larında aslan yapılı bir yi idin...

Bu gencin de kartal gibi bakı ları vardı.

Tekrar sallanan hedefi, iki yi it de vurdular. Sonra birbirlerine bakarak tatlı tatlı gülümsediler.

Atıcılar biraz daha geriye alındı. Atı tekrar edildi. Oklar yine hedef de...

Herkes a ırmı tı. Yarı ı idare eden Bey, yardımcılarını yanına ça ırdı. Onlarla uzun uzun konu tu. Sonunda öyle bir karara vardılar:

Yarı macılardan yirmi adım uzakta, bir adam okunu havaya atacak, yarı macılar da sıra ile bu oku vuracaklardı.

Yarı mayı idare edenler, birinci yi ortaya çıkarmak için bundan ba ka çare bulamamı lardı. Bu hareket, hem atıcının çabuklu unu ve hem de, keskin ni ancılı nı belirtecekti.

Bu karar, seyircilere bildirildi inde itirazlar yükseldi.

— Olmaz böyle ey!... mkânı var mı bunun?...
— Yaydan fırlayan ok havada vurulur mu?...
— Bunu kim yapabilir?
— ki yi idin berabere kaldı ını bildirsinler. Ol-
sun bitsin!...

Ama karar verilmi ti. Derhal uygulamaya geçildi.
önce öteki yi it atacaktı. Bu keskin ni ancı, ka-
larını çatmı , okunu fırlatmak üzere yayını germi
bekliyordu. Bir i aretle, kar ısındaki adam okunu
havaya fırlattı. O anda, genç te okunu bıraktı. Ok
vınlayarak uçtu.

Etrafı sevinç çı lıkları, takdir sesleri kapladı. Yi-
idin oku, fırlatılan oku havada vurmu tu.

Gazilerden öyle bir u ultu yükseldi ki, sanki gök
gürlüyordu.

Ulak, atım dört bir yanda ko turarak, gencin kes-
kin ni ancılı ını duyurdu.

U ultu bir müddet devam etti. Sonra yava ladı
yava ladı ve durdu.

imdi sıra, Ömer'de idi. Binlerce göz ona dikil-
mi ti. Ömer, heyecandan terledi ini hissetti. Rakibi
olan yi idin bu keskin ni ancılı ı onu da hayran et-
mi ti. Kıskanmak de il, ona gıpta ediyordu. Türk or-
dusunda böyle yi itlerin olması, onların arasına gi-
rebilmek dü üncesi Ömer'e büyük bir haz vermi ti.

Yava yava vaziyet alarak yayım hafifçe gerdi.
Fakat, heyecandan ve hedefi vuramamak endi esin-
den ellerinin titredi ini hissetti. Bu heyecandan kur-
tulmak için, Amcası Bekir Bahadır'ın ö ütlerini ha-
tırladı:

— Hedefe atı yapaca ın zaman ba ka ey dü-
ünme!... Rahat olmaya bak!... Rüzgârı iyi hesapla!
Sinirlerine hakim ol!...

Büyük bir iradeye sahip olan Ömer kendini to-

parladı. Koca bir alanda oldu unu, binlerce gözün kendisine baktı ını unuttu adeta. Sanki bir orman - da, yapayalnız, kar ısındaki hedefe ok gezleyecektiL

Nefesini kesti. Adamın yayını gerdi ini görmü - tü. Bir ı ık halinde, fırlayan oku görür görmez, bes - mele ile kiri i bıraktı.

Az önceki gök gürültüsü gibi u ultu tekrar yük - seldi. Ömer de, fırlatılan oku havada vurmu tu.

Davullar gümbürdemeye, borular tekrar ötmeye ba ladı.

Beyler ve yi itler:

— Yi itlerin ikisi de keskin ni ancı!... Berabere kabul edilsinler!... Diye ba ırıyorlardı. Alan idare - cileri bunu kabul ettiler. ki gencin berabere kaldık - larını duyurdular.

Bu ba arılar, Ömer'in, seçilecek iki yüz fedai ara - sına girmesine yetmi ti. Di er yarı malarda o seyir - ci kaldı.

ZAMANA «DUR» DEMEK MÜMKÜN MÜ?

Ertesi gün, Gazneli Mahmud, Bekir Bahadır ve Ömer'le konu mak istemi ti. Aslan Bey, ikisini sara-ya götürdü.

Sarayın geni koridorlarını geçtikten sonra, önünde iki nöbetçinin durdu u bir kıpının önüne geldiler. Nöbetçiler Aslan Bey'i görünce hazır ol vaziyetine geçtiler.

Aslan Bey kapıyı vurdu. çerden gür bir ses duyuldu:

— Giriniz!...

Aslan Bey, kapının kolunu çevirdi. çeri girdiler. Oda, gayet geni ti. Yere, kıymetli ran halıları yayılmıştı. Odanın duvarlarına kılıçlar, topuzlar ve mızraklar göze hoş gelecek ekilde yerle tirilmişti.

Büyükçe bir sedirin önünde, onları aya a kalkarak kar ılayan üç adam vardı. Biri çok ya lı, aksakallıydı. Gözlerinden iyilik akıyordu. Di eri kırk ya larında bir babayı itti. Ömer, onu sava oyunlarında gördü ünü hatırladı.

Elli-ellibe ya larında gözüken, sade giyimli, sünnete uygun kırçıl sakallı olan üçüncüsü de, gayet mert çehreli biriydi. Parlayan gözlerle Ömer'i süzüyordu. Ömer, bunun O oldu unu anladı: Gazneli Mahmud... O büyük ve kahraman Sultan... slama hizmet için gazadan gazaya ko an, rahat nedir bilmeyen Gazne-

li Mahmud... Gazilerin Sultanı, yi itler yi idi kahra-
man. Bütün Türk yi itlerinin hayran oldu u yüce
ka an:..

Girenler, ödadakileri selâmladılar:

— Selâmün aleyküm!...

Odadakiler selâmı iade ettiler:

— Ve aleyküm selâm!...

İçerdekiler ellerini uzatarak, girenlerle musafa-
ha yaptılar.

Sonra, Gazneli Mahmud, Bekir Bahadıyla Ömer'e
hitap etti:

— Yanılmıyorsam Bekir Bahadır'sınız?... Bir za-
manlar dü man hatlarını darmada m eden yi it!...
Sancaktar Hamza Gazi'nin karde i de il mi?... Biraz
ya lanmı sınız!...

Ömer, bu sesi çok tesirli ve berrak buldu.

Bekir Bahadır, Gazneli Mahmud'a cevap verdi:

— Yanılmıyorsunuz Sultanım!... Fakat sizin de
benden farkınız kalmamı . Siz de ya lanmı sınız.

Gazneli Mahmud tebessüm etti:

— Uzun yıllar geçti Bekir!... Do an, büyüyor.
Gençler ya lanıyor ve ölüyor. Zamana «Dur!...» de-
mek mümkün mü? Oturunuz lütfen!... Buyurun otu-
runuz!...

Aslan Bey, Bekir Bahadır ve Ömer, Sultanın gös-
terdi i kar ıkı sedire oturdular.

Gazneli Mahmud, Ömer'e bakarak sordu:

— Rahmetli Hamza Gazi'nin o lu de il mi? Do -
rusu iyi yeti tirmi sin Bekir Bahadır. Çoktan beri böy-
le dövü en bir genç görmemi tim. Tecrübesi de ar-
tarsa, önünde durulmaz bir bah dır olacak.

Ömer, utanarak cevap verdi:

— Rahmetli babamı hatırlamanız ve hakkımda
söyledi iniz bu sözler bana eref verdi Sultanım!

— Hamza Gazi hatırlanmıyacak bir yi it de ildi o lum!... Kahraman ve cesur... Allah rahmet eylesin. E siz bir babayı itti o. Senin de o ekilde yeti tilmi oldu unu görmek bana sevinç verdi.

— Sa olunuz Sultanım!... Biz Türk gençleri sizi örnek alıyoruz. Yalnız Türk gençleri de il; Hint, ran ve Afgan Müslüman gençleri için de, örnek sizsiniz.

slam dinine hizmet etmek, slâm dü manlarını söküp atmak amacı üe, her yıl gaza için Hindistan'a sefer yapmayı nefsinize farz kılmanız, biz gençlere yönümüzü gösteren en mükemmel harekettir.

— O ul!... Dünya geçici... Bugün varsak yarın yokuz. Bu arada, Allah'ın buyurdu u yolda, Peygamber Efendimizin Sallallahü Aleyhi ve Sellem izinden gidebilmi , cihad ate ini parlatabilmi sem ne mutlu bana...

— Zannımıza göre ba armı sınız Sultanım... Bugün, bütün Türk illerinde bir an önce büyüyerek; sizin cihad seferlerinize katılabilmek gayesinde olan binlerce binlerce Türk çocu u, bileklerini kuvvetlendirmek ve silahları kullanmayı ö renmekle u raıyor. Meselâ ben de onlardan biriyim. Küçüklü ümden beri, bu gaye ile yeti tim.

— Sa olasm Bahadır!... Yi itlerimizin böyle konuması, evvel Allah, beni daha da güçlendiriyor. Biliyor musun sizi neden ça ırdım?

— Bilmiyoruz Sultanım?...

— Bahadır! ...Komutanlarımla yaptı ım konumalardan sonra, Sümenat üzerine bir'sefer yapmaya karar verdik. Çünkü, Katiavar Yarımadasında, Sümenat ehrinde Mabut Siva'ya ait pek büyük bir mabet var.

Bu mabedin hizmetinde 1000 Brahman, oraya gelen hindu hacıları tra etmek için hergün bekleyen

300 berber ve durmadan mabut önünde- raks etmek üzere 350 rakkase (oyuncu kadın) bulunuyor.

10.000 köy de bu mabudun gelir kayna ı... Siva putunu da, günlerce uzaktaki Gence Irma ından getirilen su ile yıkıyorlarmı .

Bunları anlatmamın sebebi u-. Oranın Brahman- lan, mabudlarının dünyanın en kudretli mabudu ol- du unu, hiç bir dü man ordusunun, ona yakla ama- yaca ını söylüyorlarmı .

Hindistan'da, Müslümanların, yani gazilerin kır- dı ı mabudların da, onun müsaadesi ile kırılılabildi- ini iddia ediyorlarmı .

Diyorlarmı ki: «E er Mahmud, di er putları kı- rıyorsa, Sümenat Mabudu di er mabudlara kızdı ı için kırabiliyor. E er mabudumuz istemese, Gazneli Mahmud bunu yapamaz!»

Gazneli Mahmud sustu. Bir an ortada bir sessiz- lik oldu. Bekir Bahadır ve Ömer a ırmı lardı. Odada bulunan di erlerinin bunu bildikleri anla ılıyordu. Ömer dayanamadı, heyecanla ba ırdı:

— Böyle saçma ey de duymamı tım!...

— Evet ama, gel de bunu putlara tapan, elleriy- le yaptıkları putlardan yardım uman hindulara an- lat.

— Do ru Sultanım!... Zaten onlarda sapıtan akıl ve saçma dü ünceler olmasaydı putlara taparlar mı idi?

— î te böyle... önlerinde bulunan Büyük Tar Çö- lünü geçemiyece imi zanneden bu sapıkların gözleri önünde mâbudlarını kırmak, kimin hak din üzerin- de oldu unu ispatlamak lâzım. Çünkü di er hindular da, Sümenat'lılara inanıyorlar. slâmla ma hareketi,, bu kötü propaganda ile önlenmek isteniyor. Sünta-^

nat'a girip Siva putunu kıracak olursak, Hindistan'-da, slâmla ma hareketini çabukla tırabiliriz.

Ömer dayanamadı:

— Bir an evvel harekete geçsek Sultanım!...

Sonra bu ani hareketinden utandı. Gazneli Mahmud gülümsedi:

— In a-Allah yavrum!.. Sen bütün gazilerin hislerini ifade ettin. Zaten hazırlıklarımız bitmek üzere. Sonra harekete geçece iz. Yalnız önemli bir mesele var. Seni de bunun için ça ırttım ya.

Ömer, merakla sordu:

— Nedir Sultanım?

— Kırık Hançer!... Hindulann anlattıklarına göre, çok eski yıllardan kalma bir Kırık Hançer varmı . Sava sırasında bulun ucunda üç-dört kulaç uzunlu unda bir ı ıltı fı kırır, kar ısına çıkan a aç, ta , demir her eyi kesermi . Nasıl bir maden oldu unu bilinmiyor.

Hindular buna «Siva'nın im e i» adım vermi ler. Müslüman-Türk ordusunu, bu hançerin durduraca mı söylüyorlar. Budalalar bilmiyorlar ki, de il böyle bir hançer, onun gibi yüz binlerce daha hançer de olsa ancak Allah'ın diledi i olur.

Yalnız, unu da söylemek icap eder ki, hindular, hançerin bu durumundan bol bol propaganda yapmak imkânını buluyorlar. Cahil hinduları aldatıyorlar.

te, Kırık Hançeri bu yüzden yok etmek lâzım. O yok edilirse hindulann moralleri tamamen yıkılacak. Kırık Hançeri yok etmek görevini sana vermek istiyorum.

Senin, dö ü llerde çok güçlü ve yaman bir yi it oldu unu anladım. Bu vazife herkese verilmez. Senin acı bir kuvvete ve ustalı a sahip oldu un kadar ,,

her türlü acıya, yorgunluğa tahammül etti ini de örendim. A zına bir şey koymaksızın be -altı gün durabildi ini, yine, dört - be gün uykusuz kalabildi ini anlattılar.

Bekir Bahadır'm seni küçük ya tan itibaren çok iyi yeti tirdi ini, kurtlarla, ayılarla boğ u tu unu, silâhsız olsan bile ellerinle onları boğ abildi im örendim.

Uzaklardan gelen gürültülerin mahiyetini çıkar dı ını, ku ların uç larından yolunu bulabilece ini, bakasının mahvolacağı ıssız yerlerde kendine sı ınacak yer bulac a ım söylediler. Seni gördükten sonra bunlara inandım. Yani sözün kısası: Tam arad ım yi itsin sen!...

Ömer'in yüzü kızardı. Utanmı tı.

— iyi görü leriniz Sultanım!... Bu görü lerinize lââyık olmaya çalış a c a ım.

— Yalnız çok tehlikeli bir vazifedir bu... Çat'ların ülkesine gideceksin. Kırık Hançer'i onlar saklıyorlar. Bilirsin ki, Çat'lar da Türk ırkındandır. Bu yüzden cengâver kimselerdir. Hindu olduklarından devamlı olarak Müslüman Türklerin kar ısına çıkıyorlar. En çetin savaş larımızı da, onlara kar ı yapılmaktadır. Her an ölümle kar ıla abilirsin. Çünkü Çat'lar, Kırık Hançer için gelmi olanları, acımadan i kencelerle öldürüyorlar.

— Alnımıza ne yazılmış sa o olur Sultanım. Dinimiz ve Devletimiz için canımız feda olsun.

— Yi it!... Biz sizlerin vazifelerinizi ba armanızı ve ya amanızı isteriz... Onun için tehlikeyi de önceden haber veriyorum. Oraya girmek için kedi gibi çevik, kaplan gibi yırtıcı, aslan kadar korkusuz ve Hazret-i Hamza gibi, Hazret-i Ömer ve Hazret-i Ali gibi de silâh or olmak lâzım.

— Olmaya çalı ırım Sultanım!... Tabii Allah yardım ederse.

— tın a-Allah Bahadır!... Zaten sana güvenmem bu görevi vermezdim. Vazifen: Ya Hançer'i buraya getirmek, ya da yok etmektir. Gideceğin yerde bizim adamlarımız da var. Biri sebze satıcısıdır. Boyunda kanatlarını açmış bir ahin kabartması olan madalyon bulunacaktır. Parolanız: «y... uzak ülkelerde yeti en çiçeklerin kokuları üzerinden gitmemi Yi it!...» olacaktır.

Bunu duydu un kimse bizdendir. Bu sözü karındakinden duymassan, madalyonu görsen bile sırrını açma.

Bu hususta, Aslan Bey sana gerekli bilgileri verecektir.

— Ba üstüne Sultanım!...

— Bu çok önemli meseledir Yi it!... Her türlü acıya katlanacak, bütün zorluklara göğüs gereceksin.

— Bütün zorluklara göğüs gereceğim Sultanım!..

— E er yakalanacak olursan hindulara sır vermeyeceksin. Benim nereye ve ne kadar erle sefer yaptığını öğrenmek isterlerse, öleceksin fakat söylemeyeceksin.

— Asla!... Bir kelime bile öğrenemezler Sultanım!

Gazneli Mahmud tekrar dikkatle Ömer'e baktı. Evet... O insan sarrafı idi. Karısındaki genç, emirleri yerine getiren tam bir yetti.

Sultan, yandaki bir çekmecedен aldı ı rule halindeki ceylan derisini Ömer'e uzattı.

— Al buftu Yi it!... Bu, benim hükmümün geçtiği yerlerde, isteklerinin benim emrim oldu unu belirtir yazıdır. Mühürlüdür... Bunu gösterdiğin her ko-

mutan veya idareci, isteklerini derhal yerine getirecektir.

imdi yolun açık olsun genç bahadır!. Cenab-ı Hak yardımcın olsun!...

Ömer, sultandan ferman aldı. Gazneli Mahmud'un elini öptü. Aslan Bey ve Bekir Bahadır kapıdan çıkarlarken, Ömer'den gözlerini ayırmayan Gazneli Mahmud yanındakilere döndü

— Tam bir yi it!... dedi. Vazifesini Yüce Allah'ın izni ile yapacağına eminim..

EBED YEN YA ANMAZ

Ömer, son hazırlıklarını bitirip, amcasının elini öpüdü ü zaman, Bekir Bahadır ellerini onun omuzuna koyarak unları söyledi

— O ul!... Cenab-ı Hak yolunu açık etsin. Bu büyük görevde yardımcın olsun!... Gidip gelmemek te var; gelip görmemek de... Bu yüzden, ayrılmadan önce, sana bazı tavsiyelerde bulunmak isterim.

O ul!... Bu dünyada ebedi kalıcı de iliz. «Az ya a, çok ya a, akıbet gelir ba a» dendi i gibi, elbette bir gün öleceksin. Gece gündüz dü ündü ün, sımsıkı sarıldı ın lezzetlerden elbette ayrılacaksın!... Dünyanın nesini seversen sev, hepsine veda edeceksin!... Keyfine göre ya asan da, unutma ki, her yaptının hesabını vereceksin.

Bir kimseyi tabuta koyduktan mezara bırakınca ya kadar, Allahü Teâlâ ona kırk سوال soracaktır. Birincisi

«Ey kulum!... Ya adın kadar hep dünya için süslendin, herkesin be enmesi, hürmet etmesi için birçok eyler ö rendin. Benim emretti im eyleri de ö rendin mi? stediklerimi yapıp haram ettiklerimden kaçındın mı?», «Ba kaları için neye bu kadar u - ra ıyorsun? Görmüyor musun ki, tepeden tırna a kadar benim iyiliklerim ile, ihsanlarım ile örtülüsün!» olacaktır.

Fakat sen bunları duymazsan, çocu un oyuna dalıp etrafını görmedi i gibi, dünya zevkleri, nefsin arzuları seni sa ır ve kör eyleyse, ibadet ederek geçmi günahlarını affettiremezsen, kıyamette elin ve dilin âciz kaldı ı zaman «Yârabbi!.. Bizi dünyaya geri gönder, bütün ömrümüzü ibâdetle geçirece iz!...» diyenlerden olursun. Fakat: «Ey ahmak!... Oradan geldin ya!... Ben size, Peygamberimi, kitabımı gönderdim. Emirlerimi bildirmi , gidece in yolu gösterdim. Niye bunlara uymadın!...» cevabını alırsın.

Cenab-ı Hak'ka kar ı kulluk borcunu sakın unutma!... Kulluk borcunu da, onun buyruklarına uymak suretiyle yerine getirebilirsin. En önemli vazifen de namaz kılmaktır. Çünkü Resûlullah Sallallahü Aleyhi ve Sellem buyurdu «Namaz dinin dire idir. Kim namazını kılsa, dinini yapmı tır. Kim namaz kılmazsa, dinini yıkmı tır.», «Cennetin anahtarı namazdır.»

islâm dininin dire i ve temeli namazdır. Namaz bütün ibadetlerin rehberidir. Be vakit namazı artlarına uyarak, vaktinde kılanlar için -Allahü Teâlâ büyük günahlardan el çekmesi sebebi ile, - o kulun i ledi i di er günahları da affeder.

Namazını zamanında kıl. Kazaya bırakma. ki Cihan Güne i Peygamberimiz buyurdu «Mi'raç gecesinde bir kısım insanların haline vâkıf oldum. Bakdım ki onlar iddetli bir azâb içindeler. Cebrail Aleyhi selâma sordum: 'Bu taife kimlerdendir?' (Ne için azâb görüyorlar?)

Cebrail Aleyhisselâm cevaben 'Bunlar, namazlarını vaktinde kılmayanlardır' buyurdu.»

Namazın faziletini anlayan için, Resûl-i Ekrem Efendimizin u buyru unu da unutma:

«Cebrail Aleyhisselâm bana gelip dedi ki: Yâ Mu-

hammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ümmetine müjdele!... Her ne zaman bir mü'min farz namaza durursa, günahları dökülür, günahdan temizlenir. Anadan do mu gibi günahsız olur. Eûzüyü ve besmeleyi söyleyince üzerindeki kıllar kadar kendisine sevap verilir. Fatihayı okuyunca yirmi kerre, te bih edince, gökden inen kitablarm hepsini üç kerre hatmetmi (ibitirmi) gibi olur ve secdede te bih edince, kendisine Allahü Teâlâ yetmi kerre rahmet nazarı ile bakar. Tehiyyâti okuyunca, Hak Teâlâ, Cennet kapılarını o kimseye serbest bırakır, istedi i kapıdan girer. Duasını yapınca, bütün istekleri kabul olunur ve günahları affolur.»

O ul!... Cemaatla namaz kılmayı da ihmal etme. Câmi'e giden kimsenin her adımı için bir sevâb verilir, bir günâhı da affolur.

Peygamber-i Zi an Efendimiz buyurdu: Namazı cemaatla kılmak, yalnız kılmaktan yirmiyedi derece efdâldir .(faydalıdır), «Her kim sabah namazının farzım cemâatle kılarsa, kıyamet gününde yüzü ayın on dördü gibi parlar, ö le ve ikindi namazlarının farzlarını cemaatla kılrsa, Hak Teâlâ, o kula bin saf melek müvekkel (vekil) kılıp, kıyamet gününe kadar onun için te bih ederler. Her kim ak am namazını cemaatle kılrsa, Hak Teâlâ hazretleri o ki iyi Peygamberlerle ha r eder. Her kim yatsı namazını cemaatla kılrsa, o kimse ile Hak Teâlâ arasında hicab kalmaz.», «Sabah namazı ile yatsı namazını cemaatla kılmak, çok sevabdır. Bu iki vakit namazı cemaatla kılmak, ne derece bir fazilet ve ne büyük bir sevap oldu unu lââyıkı ile bilseler, bunu kimse terk edemezdi.»

Hak Teâlâ Hazretleri buyurdular ki: «Kulum ba-

na farz namazda oldu u kadar hiç bir amel ile yakın olamaz.»

O ul!... badetten ba ka çok önemli bir meseleye de temas edece im. Aman o ul!... Sakın ba kasının hanımına ve kıзма kötü gözle bakma!... nsanı dünyada felâkete, âhirette Cehenneme gönderecek bir husustur bu!... Peygamber Efendimiz buyurdu: «Yabancı kadına ehvetle bakan bir kimsenin gözleri ate le doldurulup, sonra Cehenneme atılacaktır!...», «Kom u kadınlara ve arkadaş ların hanımlarına ehvetle bakmak, yabancı kadınlara bakmaktan, on kat daha günâhtır. Evli kadınlara bakmak, kızlara bakmaktan bin kat daha günâhtır. Zina günahları da böyledir.»

Ba kasının namusuna göz dikmeyenlere de Peygamberimiz unları müjdeliyor: «Yabancı bir kıızı görüp de, Allahü Teâlâ'nın azabından korkarak, ba ını ondan çeviren kimseye Cenab-ı Hak, ibadetlerin tad dını duyurur.», «Allahü Teâlâ için yapılan cihadda, dü manı gözleyen veya Allah korkusundan a layan ve haramlara bakmayan gözler, kıyamette Cehennem, ate ini görmeyeceklerdir!»

E er kendini tutamayıp ba kasının hanımına veya kıзма bakacaksân, evlen. Çünkü Resûlullah Efendimiz: «Evlenen, dininin yansını korumu tur.» buyurdu. Yok evlenecek durumda de ilsen, oruç tut. Oruç, ehvet hislerini kırar. Kuvvetli yemeklerden kaçın.

Biraz daha açık konu aca ım. Fakat, âhirette Allahü Teâlâ'nın huzurunda, 'bana niye söylememi tin* diyerek yakama yapı maman için söylüyorum. Gusl yani boy abdestini, sakın ha, sakın ihmal etme!... Çünkü bir kimse, gusl abdesti alması gereken durumda olsa da, gusl abdesti almadan bir namaz vakti

geçse, o kimseye ate ten gömlek giydirilecektir.» (*))

Gusl abdesti almanın sevabı da çok büyüktür: Yine, Fahr-i Kâinat Efendimizi buyurdu: «Gusl abdesti almaya kalkan bir kimseye, üzerindeki kıl adedince sevab verilir. O kadar günahı affolur. Cennetteki derecesi yükselir. Guslü için ona verilecek sevab, dünyada bulunan her eyden daha hayırlı olur. Allah'ın meleklerle: 'Bu kuluma bakınız!... Gece ü enmeden kalkıp, benim emrimi dü ünerek, gusl abdesti alıp, temizleniyor. ahid olunuz ki, bu kulumun günahlarını af ve ma firet ettim!» buyurur.

Aman O ul!... içkiden de uzak dur!... Yüce Allah'ın haram küdü ı içkiden!... çki ile iman bir yerde durmaz, tçki girince imân çıkacaktır. Hazret-i Osman (Radiyallahû anh) buyurdu ki: «Allah'a yemin ederim ki bir kimse eline içki alıp içerken, imân, o içkiye der ki: 'hey la'net! Dur! Ben çıkayım da, ondan sonra sen gir!'

Resûl-i Ekrem Efendimiz buyurdu ki: «Allahü Teâlâ'yı seven ve kıyamete inanan kimse içki içilen yerde oturmasın!...»

Allahü Teâlâ'mn yasakladı ı, içkinin muhakkak ki çok büyük zararları vardır.

O ul!... Kelime-i Tevhid, dilinden dü mesin. Bil-di in gibi Tevhid: «Lâ ilahe illallah, Muhammediin Resûlûllah» demektir. Manâsı udur: «Hak Teâlâ Hazretleri birdir, orta ı ve benzeri yoktur ve Muhammed Aleyhisselâm, sevgili kulu ve Hak Peygamberidir.»

Peygamberimiz Sallallahü Aleyhi ve Sellem buyurdu: «Bir kimse, kelime-i tevhidi dese, Hak Teâlâ

(*) Bugün yapılan tıp ara tırmaları da göstermi tir ki, gusl abdestini almayı icabeden sırada, vücudun her zerresinden pislik çıkmaktadır. Bu annak gusl abdesti ile temizlenebilmektedir.

hazretleri ile, o kelime arasından perdeler kalkar ve kelime, do rudan do ruya Allahü Teâlâ'ya ula ır. Allahü Teâlâ buyurur ki: 'Ey kelime dur!...' o kelime der ki: 'Beni söyleyen kulu affetmeyince duramam.' Cenab-ı Hak Hazretleri, o zaman buyurur ki:

'zzetim, celâlim, kudretim, kemâlim hakkı için, beni zikreden kulumu affettim!'

îhlâs Sûresini de çok oku. Yani: «Kul hüvallahü ehad. Allahüssamed. Lem yelid ve lem yûled. Velem yekûn lehu küfüven ehad.»

Manâsı:

«De ki O, Allah'tır, bir tekdir.

Allah'dır Samed'dir. 'Bâkiy, dâim, ulular ulusudur.'

D urmamı tır, do urulmamı tır O.

Hiç bir ey de O'nun dengi de ildir.»

Bu sûreyi sakın dilinden dü ürme!...

Çünkü bu sûrenin fazileti çok büyüktür. Fahr-ı Kâinat Efendimiz buyurdu: «Kıyamet gününde, bir ça ırıcı ça ırır ve der ki, Hak Teâlâ Hazretlerini düşünüp ananlar ve îhlâs sûresini çok okuyanlar gelsinler. Cennetteki makamlarına vâsıl oldular.», «Haya-tım, yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, bu sûreyi okumak, bütün Kur'an'ın üçte birine e ittir».

O ul!... Âyetelkürsi'yi okumayı da unutma!... Resûl-i Ekrem Efendimiz Sallallahü Aleyhi ve Sellem buyurdu ki:

«Bir ki i, namazdan sonra, bir kerre âyetelkürsi'yi okusa, o âyet göklere do ru çıkıp, tâ ar -ı âlâ'ya kadar gider ve oradan durmadan hareket ederek der ki: 'Ya Rabbi beni okuyan kulunu affet.'

Hak Teâlâ Hazretleri, mekân ve cihetden münez-zeh olarak azamet-i âniyle buyurur ki:

'Ey benim meleklerim!... Sizler ahlâd olun, namazdan sonra âyetelkürsî'yi (Allahü la ilahe...) okuyan kulunun, (insan ve hayvan hakları hariç) günahlarını affeyledim.», «Her kim namazdan sonra, hemen âyetelkürsî'yi okursa Hak Teâlâ Hazretleri, o kula her harfi için kırk sevab verir.»

O ul!... Kul hakkından, vah i hayvandan korkup kaçır gibi kork ve kaç!... Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm Tûr'a giderken; yolda, namaz kılıp Hak'ka a layıp inleyerek, gözlerinden kanlı ya lar akıtıp dua eden bir kimseye rastladı. Musa Aleyhisselâm, münâcaatında o kimsenin affı için Cenab-ı Hak'ka niyaz ettiğinde, Cenab-ı Hak'dan nida gelip:

«Yâ Musa!... Ben, o ki inin namazını ve duasını kabul etmem. Zira, üstüne giymi oldu u elbisenin bedelinde haram para vardı.» buyurdu.

ster Müslüman, ister ba ka inanç sahibi olsun, insan ve hayvan haklarından kaç!..

Zaten bu hususta Peygamberimiz Sallallahü Aleyhi ve Sellem buyurdu :

«Her kim, üzerindeki elbiselerinde haramdan bir tel iplik olsa, o elbise ile kılınan namaz ve yapılan dualar kabul olmaz.»

O ul!... Dostlu un da, dü manlı ın da her zaman Allah rızası için olsun; yoksa ahsi hırsların için de il...

Peygamberimiz Sallallahü Aleyhi ve Sellem buyurdu.- «Allah'a Cebrail Aleyhisselâm gibi ibadet etmeniz, mü'minleri, Allah için sevmedikçe ve kâfirlerle ve dinden dönmü olanlara, Allah için dü manlık etmedikçe, hiç birisi kabul olmaz.»

Allahü Teâlâ Musa Aleyhisselâm'a buyurdu ki:

«Yâ Musa! Benim için ne amel i ledin?»

Musa Aleyhisselâm:

«Ya Rabbi... Senin için namaz kıldım, oruç tuttum, te bih okudum, sadaka verdim.»

Hak Teâlâ buyurdu ki:

«Bunların hepsi, senin içindir. Namaz kıalarsan Cennet veririm, oruç tutarsan sana kabir ve sıratı nûr olur. Te bih okursan Cennet-i âlâda senin için a aç dikilir, sadaka verirsen, üzerine gelecek kaza ve belâ def ve ref'olur. Ya Musa!... Benim için ne amel yaptın?

Musa Aleyhisselâm sordu:

«Ya Rabbü... Senin için ne amel yapmak gerekir?»

Âlemlerin Rabbi buyurdu:

«Benim için amel, dostumu dost ve dü manımı dü man tanımaktır.»

O ul!... Yaradan'a dua etmeyi unutma. Peygamber-i Zi an Efendimiz buyurdu: «Dua, mü'minin silâhıdır.»

Bir gün Hazret-i brahim Aleyhisselâm öyle dua etti:

«Elhamdü lillâhi kable külli ehad vel hamdü lil-lâhi ba'de külli ehad elhamdü lillâhi alâ külli hâl!»

Cenâb-ı Hak buyurdu:

«Yâ Cebrail!. Benim dostuma benden selâm söyle: O, üç kelâmı üç defa söyledi, ben Azimü an da, kırk defa kabul olunmu nafile hac sevabını kendisine verdim. Her kim bu duayı okursa, aynı sevabı kendisine ihsan ederim.»

Cenab-ı Hak, anı yüce Kur'ânında:

«Bana dua edin, size icab edenı yapayım ve duanızı kabul edeyim» buyuruyor. (Sûre-i Mü'min, 60. âyetin mealı).

Peygamberlerin Sultanı Efendimiz (Sallâllahü Aleyhi ve Sellem) de buyurdu ki :

«Allahü Teâlâ buyuruyor ki: Kulum bana ellerini kaldırır dua ederse, Ben o elleri ma firetsiz red etmekten utanırım.», «Muhakkak ki, Hak Teâlâ srar ile dua eden kulunu sever.», «Dua ibâdetin ta kendisidir.»

O ul, unutma!.. Dua her an edilebilir. Fakat, dua için en uygun zaman, gecenin son üçte bir kısmıdır. Bu hususta Peygamberimiz buyurdu:

«ibadet saatlerinin en hayırlısı, gecenin son üçte bir kısmıdır.»

O ul!... Yüce Allah'ın adını anınca, saygı ifade eden kelimeler kullanmaya çalı . Ve yine, Peygamber Efendimizin mübarek isimleri geçince:

«Allâhümme Salli Alâ Muhammed» veya «Sallâlahü aleyhi ve Sellem», «Esselâmü aleyke yâ Eyyühennebiyyü», yâhud da «Essalâtü vesselâmü aleyke yâ Resûlallah» gibi salâvatla Yüce Peygamberimizi anmak ve Allah'ın selâm ve rahmetini dilemek vazifemizden biridir.

Bu hususta Allahü Teâlâ öyle buyurmu tur: (Meâlen) :

«Bir gerçektir ki, Allah ve cümle melekleri Peygambere, salât ve selâm ederler. Ey iman ile mü erref olan mü'minler, siz de, habibim (Sevgilim) Muhammed Mustafa Sallâllahü Teâlâ aleyhi ve sellem üzerine salât ve selâm ediniz.»

Resûlullah Sallâllahü aleyhi ve sellem de buyurdu :

«Yanında ismim anılıp da, üzerime salâvat-ı erife getirmeyene yazıklar olsun. Bir de, Ramazan-ı erife kavu up onu kemâl-i ta'zim ile kar ılamayıp razı etmeyen ve ana-babasının birine veya ikisine kavu up da, onların rızâlarını almayanlara da yazıklar olsun.»

«Sizden bana en yakın olan kimse, beni çok çok salât ve selâmla ananlardır.»

«Bana salevat vermeyi unutan kimse cennetin yolunu a ırır.»

O ul!... Bilhassa cuma günleri çok salâvat-ı erife getir!... Her kim cuma günleri yüz defa Salâvat-ı erife getirirse, Hak Teâlâ, o kimsenin 100 dile ini verir. Bunun otuzu dünya, yetmi i âhiret dile idir. Ve yine Resûl-i Ekrem Efendimiz aleyhisselâm buyurdu:

«Her kim, günde yüz defa Salâvat-ı erife okursa, kıyamet gününde güne in sıcaklı ından kurtulup, ar ın gölgesi altında benimle beraberdir. Ve her kim, benim için bir Salâvat-ı erife getirse, rahmet melekleri onun günahlarının affolması için dua ve isti far ederler.»

O ul!... Fakirlere sadaka vermeyi ve onlara yardım etmeyi de sakın unutma!... Her kim bir fakire, onun gönlünün diledi i bir eyi yedirse, Hak Teâlâ Hazretleri o kimseye, Cennet-i âlâda bin derece verir ve Cennetde kendisine sayısız nimetler lütfeder.

O ul!... yi huylu ol!...

1 — Geni likte zekât, darlıkta sadaka .ver.

2 — Kızgınlık zamanında, kızgınlı ını ve hırsını yen.

3 — Ba kasının ayıbını görünce, onu açma ve kapatmaya çalı .

4 — Hizmetçiye, evlendi in zaman e ine, evlât ve akrabana ihsanlarda bulun. Onları ho nut et.

5 — Dargınları barı tır. Susamı kimselere su ver. Çocu u çok olanlara yardım et. Peygamber Sal-lâllahü aleyhi ve sellem Efendimiz buyurdu:

«Allahü Teâlâ, Cebrail Aleyhisselâm'a sordu:

— Yer yüzüne insan ne i yapardın?

Cebraîl Aleyhisselâm buyurdu ki:

— Yâ.Rabbü... Yapaca ım amel, sizce bilinmek-
tedir. Dört ey yapardım:

1 — Susamı kimselere su verirdim.

2 — Çoluk çocu u fazla olana yardım ederdim.

3 — ki dargın arasını bulurdum.

4 — Müslümanların ayıplarını kapatırdım.

O ul!... Cuma günlerini sakın ibadetsiz geçirme!.

Allahü Teâlâ cuma günü hakkında buyurdu:

«Ey imân etmekle ereflenen kullarım!... Cuma günü, ö le ezanı okundu u zaman, hutbe dinlemek ve cuma namazı kılmak için camiye ko unuz. Alı - veri i bırakınız!... Cuma namazı ve hutbe size, ba - ka i lerinizden daha faydalıdır. Cuma namazını kıl- dıktan sonra camiden çıkar, dünya i lerinizi yapmak için da ılabilirsiniz... Allah'dan rızık bekleyerek ça - lı ırsınız. Allah'ı (Celle-celâlühu) çok hatırlayınız ki, kurtulabilesiniz.»

Peygamber Efendimiz de (Sallâllahü Aleyhi ve Sellem) buyurdu:

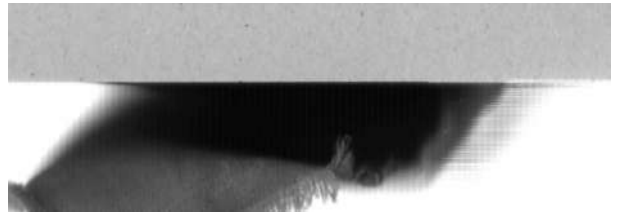
«Suyun damlası altın de erinde olsa dahi, cuma sabahı gu l abdesti alınız.» (meâlen)

«Cuma fakirlerin haccıdır. Mü'minlerin ve gök ehlinin bayramıdır. Cennet'de de bayram günüdür. Günlerin en iyisi ve en ereflisi cuma'dır.»

«Bir Müslüman cuma günü gusl abdesti alıp, cu- ma namazına giderse, bir haftalık günahları affolur Ve her adımı için sevap verilir.»

«Cuma günlerinde bir an vardır ki, mü'minin o anda etti i dua, red olunmaz.»

O ul!... Daha söylenecek çok ey var... Ama, bü- tün bunları da içine alacak olan, Peygamber Sallâlla- hü aleyhi ve sellem Efendimizin bir buyru unu ha- tırlatmak isterim.

Yüce Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem veda haccında buyurdu:

«... (Ey Müslümanlar!...) Size öyle bir ey bıra-kıyorum ki, benden sonra ona sımsıkı sarıldıkça as-la sapmaz ve yolunuzu a ırmazsınız. O da, Allahü Teâlâ'nın kitabı olan Kur'an-ı Kerîm'de gösterdi i do ru yoldur.»

te o ul!... Benim de söyleyeceklerimin özü bu... Kur'ân-ı Kerîm'in buyruklarından ve Peygamber Sal-lallahü Aleyhi ve Sellem Efendimizin sünnetlerinden ayrılma!... Sana söyleyeceklerim bu kadar. Bilmem anlatabildim mi?

Ömer, amcasının iyilik akan yüzüne baktı.

— Çok iyi anladım! Sa olasın. Bu hususta da hiç endi eniz olmasın Bekir Emmi!... dedi.

Bekir Bahadır kollarını açtı. ki yi it kucakla tı-lar, ikisinin de gözleri nemlenmi ti. Ömer, Aslan Bey ve kendisini u urlamaya gelmi Bey çocukları ile ve-dala tı, sonra da, gözlerinin ya ardı nı gösterme-mek için, Sungur'un hazırladı ı Kasırğa'ya ko tu. Atladı. Kasırğa'yı sürerken:

— Allaha ısmarladık!... Diye ba ırdı.

Bekir Bahadır, Aslan Bey ve Ömer'in arkada la-rı:

Güle... Güle... diye seslendiler.

Fakat Ömer onları duydu mu, duymadı mı an-cak Allah bilir. Çünkü Kasırğa, çok uzakla mı , iler-de küçülmeye ba lamı tı. .

UÇURUMUN KENARINDA

Gazne'den ıkakalı on gün olmu tu. Atların dizlerine kadar yükselen yemye il otlar, önlerinde ye il bir deniz gibi uzanmaktaydı. Atlar bir halıda yryormu asına rahat gidiyorlardı.

Birden uzaktan bir ı lık geldi. Kasırğa durdu ve kulaklarını dikti. Sungur, mer'in yüzüne baktıktan sonra, kamçısını uzatarak, sa tarafı gösterdi.

Uzakta, uzun saçları arkasında dalgalanan bir kadın, rüzgâr gibi ko an bir atın üzerinde gidiyordu. Atı zaptedemedi i anla ılmaktaydı.

Ömer, fazla d nmedi. Bir anda Kasırğa'yı sürdü. Uzun bir takipten sonra ata yakla tı.

Kadının atı duraca a benzemiyordu. ılgın gibi idi. A zından köpükler fırlıyor, ileri, daima ileri ko mak istiyordu. Fakat, az ilerde de bir uçurum belir mi ti. Bu gidi le at, muhakkak ki uçurumdan a a ı d ecekti.

Sahibi bunu anlamı olacak ki, acı ı lıklar ko parıyor, kendisini attan a a ı atmak aklına gelmiyordu.

Ömer, büyük bir gayretle Kasırğa'yı sürdü. ılgın ata yeti ti. Atın üstündeki binici, mer'i görünce korkunç feryatlar atarak « mdat!» istemeye ba ladı.

Ömer, ani bir kararla uzandı; kızı belinden yaka-

layıp, Kasırğa'yı sa a çevirdi. Tam zamanı idi. Kasırğa, uçuşuma bir kulaçlık mesafeden dönü yapabildi, öteki at ise ki neyerek a a ı uçtu gitti.

Ömer, uçuşumdan biraz uzakla tıktan sonra ktzı yere bırakırken, kendisi de atından atladı.

Kız, bir an ayakta durabildi. Sonra kendinden geçerek yere yı ıldı kaldı. Zavallı bu kadar heyecana dayanamamı tı.

Ömer, e ildi. Kızın ba ını kaldırdı. O arada bir nal sesi duyuldu. Geldikleri bu bölge kayalık oldu undan nal sesleri büyük yankı yapıyordu. Ömer, ba ını kaldırdı. Gelen, Sungur'du.

Ömer, ondan biraz su istedi. Aldı ı suyu kızın yüzüne serpti. Az sonra kız gözlerini açtı. Ömer'le gözgöze geldiler. Ömer, sarsılır gibi oldu. Derhal ba ını çevirdi.

Kız çok az rastlanabilecek bir güzellikte idi. Dalından yeni İtopmu kirazlar kadar kırmızı ve canlı dudakları, korkudan beyazla mı yüzüne bamba ka bir hava veriyordu. Yosun ye iline dönen elâ gözleri birer zümrüt gibi ı ıldıyordu. Ömer:

— Kalkabilirsiniz!... Kurtuldunuz!... dedi.

— Oh!... Neredeyim?... Tamam, siz, siz beni kurtardınız. Atım!... Atım nerede?...

Ömer, eli ile uçuşumu gösterdi.

Kız aya a kalktı. Eteklerini tutarak, tela la uçuşumun kenarına ko tu. A a ıda gördü ü korkunç manzara onu deh ete dü ürmü olacak ki, acı bir çı lık kopardı. Ömer, onun yanma ko tu. Kızı tutarak kenara çekti. Sonra, onu Kasırğa'ya bindirerek, dizginlerini çekti i atını, ye illi e do ru götürdü.

Oradan geçen bir dereye, elini yüzünü yıkayan kız kendine geldikten sonra, konu maya ba ladılar.

Kız, adının «Sita» oldu unu söyledi. Arkada ları ile at gezintisi yaparlarken, atının çılına döndü ünü anlattı.

Sungur: «Ailen kimdir?» diye sordu. Kız:

— Cat'lar Racasının kızıyım! dedi. Beni babama götürürseniz sizi zengin eder.

Ömer'le Sungur hayretle bakı tılar. Ne inanılmaz tesadüftü bu? Sungur elini alnına vurdu, türkçe

— Ne ans be beyim!... Hep bey ve raca kızlarını kurtarıyorsun. Hani a a ısı da idare etmiyor ha...

Ömer kızdı

— Gevezeli i bırak! Kısmet aya ımıza geldi. Sanki zevzeklik edip kızı kızdırma...

— Yok Beyim, yok!... Yapar mıyım öyle ey?... Dur kıza da birkaç soru sorayım.

Sonra, kıza hint lisanı ile sordu

— Atına ne olmu tu? Sana dü manlık olsun diye, ata zehirli ot filan yedirmi olmasınlar sakın?

— Ne bileyim?

Sungur göz kırptı

— Yoksa bir a k meselesi için, seni kaçırmak gagesi ile yapmı olmasınlar?

Kız, birden sertle ti

— Bu sözün için 100 kamçıyı hak ettin! Unutma sırası gelince yiyeceksin!

Sungur'un yüzü gülünç bir hal aldı:

— Hey yırtıcı panter!... Bir söz için 100 kırbaç ha?...

— Bana yırtıcı panter deme!...

Sita kızını ve Sungur'a sert sert bakmaya başlamı tı.

Ömer, araya girdi:

—Kavgayı bırakın canım. Sita! Sen Sungur'a bakma... Aklına geleni hemen söyleyiverir. Yalnız

Sungur'un söyledi i de akla gelebilir. Sizi kaçırmak için, atınızı delirtecek bir ot yedirebilirler. Sizi uzakla tırdıktan sonra, pi inize takılıp yakalarlar. Ama imdiye kadar pe inizden gelen bir kimse görülmedi-ine göre bu çürük bir ihtimal.

— Belki de bu dü ünceniz do rudur. Çünkü son süratle gelirken, üç atlı yolumu kesmek istemi ti. Fakat at o kadar hızlı ko uyordu ki yakalayamadüar. O atlıların imdiye kadar görünmemesine gelince aklı- ma bazı eyler geliyor.

— Ne gibi?

— Benim be tane muhafızım vardı. Onlar da hâlâ ortaya çıkmadıklarına göre bu üç adamla çarpı mı olmasınlar?

— Olabilir!. Yalnız sizi niye kaçırtmak istesinler? Bir gönül meselesi mi?

Sita'nın yüzü kızardı:

- Zannetmem.. Çünkü hiç kimse ile ilgim yok. Zannıma göre, Kırık Hançer'i ele geçirmek için olsa gerek.

Ömer bilmezden geldi:

— Ne imi o Kırık Hançer?.. Kırık bir hançer için, bir prensesi kaçırmak tehlikesi göze alınır mı?

— Bildi iniz gibi de il... Çok kıymetlidir o.

— Kırık, âdi bir hançerin ne kıymeti olabilir? Yoksa elmaslarla, zümrütlerle i lenmi bir hançer mi bu?

Sita birden parladı:

— Adi hançer demeyin ona. O îndra'nın im e- idir. «Siva'nın im e i» diyenler de var onun için. Pek çok inanmayanların gövdesini de ikiye biçmi - tir. Ücundan fı kıran kıvılcımı görseniz bana hak verirdiniz ya...

Sonra, sert konu masından utanmı olacak ki:

— Af edersiniz!... dedi. Birden kendimi tutamadım. Kabalık ettim.

Ömer güldü:

— Yok canım, dedi. Yalnız a tı ım nokta, bu hançeri niye ele geçirmek istedikleri...

— Çünkü o kimin eline geçerse, sahibine büyük zenginlik ve kudret getirir de onun için. Bu hançer, kar ısına çıkan zırhlı insanları bile, ikiye biçer.

— Zırhlı insanları bile mi? Hayret!...

— Bir ordunun arasına Kırık Hançerle girildi mi, kesilmi otlar gibi biçer geçer dü man erlerini.

— Desenize onun için ele geçirmek istiyorlar.

— Evet!... Fakat, onun pe inde olanların sonu hep feci olmu tur. Bu gibilerin kemikleri, yılan ve çıyanla kayna an kuyuyu doldurmak üzere...

Sungur, korkmu gibi:

— Bırrr!... dedi. Dursun, yerinde dursun o Kırık Hançer!... Onu ele geçirince dünyaya sahip olaca ımı bilsem, yine de elimi uzatmam. Çünkü yılanlardan çok korkarım. Bırrr...

Üçü de gülü tüler. Sonra, Ömer Sita'yı aldı ve yola koyuldular. Ömer, içinden konu uyordu. «Yarab, beni kötü dü üncelerden koru...» derken gözleri ya ardı. Ak ama do ru, gö sü kılıçla kesilmi bir cesede rastladılar. Çevreye bakındıkları zaman, bir tane, bir daha derken yedi ceset saydılar.

Sita be muhafızını da cesedler arasında tanıdı. Kendisini bulmaya neden gelmedikleri anla ılmı tı muhafızların, öteki adamlardan biri de, her halde yaralı bir halde kaçmı tı.

Ömer'le Sungur'un, cesedleri vah i hayvanlara bırakmaya gönülleri razı olmadı. Sita, bir tarafta dururken, buldukları bir çukura cesedleri koydular. Çukurun üstünü de toprak ve ta larla örttüler.

Bu çalı ma sırasında, hava da kararmaya ba la mı tı. O bölgeden uzakla arak, uygun bir yerde ge cemeye karar verdiler. Bir saat sonra da, uygun bir yer buldular.

Attan inerlerken Sita, sordu:

— Niyetiniz nedir? Ne yapacaksınız beni?... Cat Racasının kızı oldu umu ö rendiniz. Tutsak edip fid ye mi isteyeceksiniz?

Sungur, cevap verdi:

— Onu beyim bilir!... Seni kurtarmak için haya tını ortaya koyan o... Karan o versin.

Sita, gururla ba mı dikle tirdi:

— Zaten sana sormamı tım!...

Sonra soran gözlerle Ömer'e baktı. Ömer gülüm sedı:

— Çaresiz bir kızı tutsak etmek adetimiz de ildir. Serbestsiniz tutsak etmek aklıma bile gelmedi. sterseniz sizi yurdunuza kadar götürelim.

Prencesin ka ları çatıldı:

— Çaresiz mi?... Ben mi?... Cat Racasının Kızı çaresiz ha?... Bu sözün için sen de 100 kamçıyı hak ettin.

Suungur söze karı tı:

— Dur bre kız!... Kırbaçlata kırbaçlata öldürte ceksin bizi. Ne de insafsız tatlı cadı imi sin sen?

Bu söz, havadaki gerginli i yok etti. Sita'nın çatık ka ları düzeldi. Güldü. Üçü de gülüyorlardı imdi. Ömer:

— Biz Müslümanlar, iyilikleri kar ılık bekleyerek yapmayız, dedi. Allah rızası için yaparız. Yardım isteyen kim olursa olsun yardımına ko arız.

— Yok yok. Ben bu iyili in altında kalamam Yi it!...

Sungur, yine söze karı tı:

— yiliek altında kalmak istemezsen, seninle kar-
ıla madan önce vurdu um u yaban ördeklerini yol
da yiyelim. Çünkü, nerede ise açlıktan yere yıkılaca-
ım.

Sita, bu defa Sungur'a kızmadı. Gülümseyerek
onun pe inden gitti.

Az sonra, çitirtılarla yanan bir ate ba ında, sı-
rıklara geçirdikleri yaban ördeklerini pi irmeye ba -
ladılar. Yemekten sonra, Ömer'le Sungur, Sita'nın
a kın bakı ları arasında, biraz ilerdeki dere de abdest
alıp yatsı namazlarını kıldılar.

Namazları bitince, kıza yatması için uygun bir
yer hazırladılar. Sita'yı korumak için, ondan be er
adımlık uzaklıkta, onu aralarına alacak ekilde yat-
mı lardı.

Sungur, hemen uyudu. Ellerini ba ının altına ala-
rak, sırt üstü yatmı olan Ömer, uzun zaman uyuya-
madı. Gözlerini gökyüzüne dikmi . Hayale dalmı tı.
Lacivert gökyüzünde, mücevher gibi serpi tirilmi yıl-
dırlar, pırıl pırıldı. Ay gülümsüyordu sanki... Uzak-
tan, a ustos böceklerinin hiç bitmeyen cırlamaları ge-
liyordu.

Ömer'i tatlı bir huzur sarmı tı. Kalbi, gençli in,
saadetin arkısını söylüyordu. Az sonra o da uyku-
nun ipek kanatlarında, rüyalar ülkesine daldı.

ÇILGIN KO U

Sabahleyin kalkan Ömer, Sungurla, akan suda abdestini alıp, namazlarını kıldılar. Sonra atlarının yanma geldiler. Ömer atının dizginlerini gözden geçirirken, bir kaplan kükremesi ile irkildi. Arkadan korkunç bir homurtu, kırılan dal ve çalı çıtırtıları arasında, Sita'nın acı çılığı duyuldu.

Bir anda hançerini çekerek, dalların ve çalıların arasında çılgınlar gibi, Sita'nın bulundu u tarafa ko tu. Sita ile yolun yarısında kar ıla tı.

Üstü ba ı da ılımı olan Sita, büyük bir korku içinde idi. Elleriyle derin soluklarla sık sık inip kalkan gö sünü tutmu tu. Ömer heyecanla:

— Ne oldu?... Ne var Sita? diye sordu.

Hintli Prenses, eliyle geldi i tarafı gösterdi. Ömer biraz ilerledi. Dalları aralayarak baktı. Gördü ü manzara korkunçtu.

Çok iri ve korkunç bir fil, bir kaplanla bo u uyordu. Kaplan, a zını açmı , huysuz huysuz homurdanarak filin etrafında dola ıyordu. Fil de, ara sıra uzattı ı hortumu ile onu yakalamaya çalı ıyordu.

Fil hortumunu uzattıkça, kaplan pençeleri ile müdafaa vaziyetine geçiyor, pençelerini, uzanan hortuma sallıyordu.

Ömer'in arkasından gelip bu vah i dövü e bakan Sita, nefes nefese anlattı:

— Yüzümü yıkamak için suya e ilmi tim ki, arkamda bir çitirtı oldu. Döndüm. Az ilerde, kuyru unu sallayarak, üzerime atlamaya hazırlanan bu kaplanı gördüm. Adeta dilim tutulmu tu. Sana seslenmek de, o anda aklıma gelmedi. Zaten seslenseydim de ne faydası olurdu ki, siz yeti inceye kadar* o beni parçalar dı. ansım varmı ki, o esnada, iri bir fil gözüktü. Kaplan, beni bırakarak ona saldırdı!...

Sitâ sözlerini bitirmi ti ki, iki hayvanın kapı tıkları görüldü. Filin bir yılan gibi uzanan hortumu, kaplanı belinden yakaladı. Bir dana irili indeki kaplan, havalamverdi. Bo lukta, ayaklarını büyük bir hırsla oynatan kaplan, kıvranıyor, kendisini kavramı olan hortumdan kurtulmaya, onu ısırma ya çalışıyordu.

Bu gayretinin faydasını görmekte de gecikmedi. Bir fırsatını bularak di lerini, filin hortumuna geçiriverdi.

Etrafı inleten acı bir uluma koyuveren fil, büyük bir kızgınlıkla kaplanı havaya kaldırdı, kaldırdı ve süratle yere çaldı. Kaplan yerde debelenirken iri ayaklan ile, onu çi nedi çi nedi.. Hurdaha edip bıraktı. Kaplandan yerde, adeta posttan ba ka bir ey kalmamı tı.

Kaplanın postunu biraz daha çi nedikten sonra, onun pestilinin çıktı ına kanaat getiren fil, a zını açarak acı acı uludu.

Sonra sarsak adımlarla, küçük bir da ın yürümesini andıran vücudu ile, su kenarına gitti. Dizleri üzerine çökerek, hortumu ile su çekip, kaplanla dövü ürken almı oldu u yaraları, su ile yıkamaya başladı. Bu arada da, acı acı sesler çıkarmakta idi. Arada, inilti halinde sesler bırakan hayvan, ikide birde, hırsla ba mı çeviriyor, etrafı ara tırıyordu.

O anda, Ömer'le Sita'mn kokusunu almı olacak ki, dizleri üzerinde, birden aya a fırladı. Bu koca vücudun bu kadar çevik olması do rusu a ilacak eydi.

Ömer:

— Bizi gördü!... Çabuk ol!... Kaçalım!... diye haykırdı.

ki genç, geri döndüler. Kaçmaya ba ladılar. Arkalarında dallar ye çalılar çatırtılarla kırılmaya ba ladı.

Ömer, ilerdeki Sungur'a da ba ırdı ı

— Durma, kaç!... Fil!... Azgın bir fil geliyor!...

Sonra Kasırğa'yi tutarak atladı, Sita'yı da aldı. Kasırgayı topukladı. Kasırğa, süratle ko maya ba ladı.

Kaplandan almı oldu u yaralarla çılgına dönmü fil de, çok hızlı ko uyordu, öyle ki, nerede ise Kasırğa'ya yeti ecekti.

imdi a açsız bir bozkıra gitmekte idiler. Fil, kulaklarını dikmi , ve hortumunu kaldırmı tı. Onun yakla tı ını gören Sita, acı çı lıklar atıyor, atı daha hızlı sürmesi için Ömer'e ba ırıyordu.

Ömer:

— Korkma diyordu. Namusumuzu korumamız nasıl farz ise canımızı korumak da öyle... Derken mahmuzlarıyla Kasırğa'nın karnını yırtacak kadar, zavallı hayvam zorluyordu. Sita ve Ömer, filin kuvvetli solu unu hissediyorlar; havaya çarpan hortumun ısıklıklarını duyuyorlardı. Filin, kendilerini atla beraber havaya kaldırıp yere çarpması an meselesi idi.

Ömer, ani bir karar verdi. Belinden kavramı olan Sita'ya haykırdı:

— Sita!... Ben atlayaca ım. Fili a ırtmak lâzım.

Bu gidi le, ikimizi de yakalayacak. Sen, belimi bırak ve u dizginleri tut.

Ömer, bunu söyledikten sonra, dizginleri Sita'nın eline sıkı tırdı. Sonra geriye baktı. Filin geli yönünü gördü. Kendini sa tarafa do ru, otların arasına attı. Biraz yuvarlandı ve sonra aya a fırladı.

Üzerindeki a ırlık azalmı olan Kasırğa, ku gi-bi uçup gitmi ti.

Ömer, yanından bir fırtına gibi geçen filin rüzgârını hissetti. Fil, gittikçe arayı açmı olan Kasırğa'yı yakalayamayaca ını anlamı olacak ki, gürültü ile durdu. Sonra geri dönerek Ömer'e saldırdı.

Ömer, kılıcını çekmi fili bekliyordu. Fil, büyük bir hırsla saldırdı. Ömer, yana kaçarken savurdu u kılıçla filin hortumunun ucunu uçurdu.

Acı acı uluyan fil, geri dönerek tekrar saldırdı. Ömer, kılıcını savururken beline yedi i hortumla dört be metre ileri fırladı. Yerde yuvarlanırken, elindeki kılıçla da, otların arasına dü mü tü.

Fil, kuvvetli bir soluma ile tekrar saldırdı. Kulaklarını dikmi ve hortumunu kaldırmı tı.

Ömer hançerini çekti. Ucundan kavrayarak süratle üzerine gelen filin gözünü ni anlayarak fırlattı. Sonra, yine kendini yana attı.

Acı bir uluma etrafı inletti. Sol gözüne sapına kadar gömülmü hançer, koca fili dizleri üzerine çöktetti. Hayvan, hortumunu bir kırbaç gibi sallayarak, otları, kökleri koparıp atmaya ba ladı. Bir taraftan acı sesler çıkartıyor, di er yandan da çevresinde sökülmedik bitki bırakmıyordu.

Sonra yava yava halsizle ti. nilti halinde sesler çıkardı. Nefesi ıslık gibi öttü. Ucundan kan boanan hortumunun hareketi yava ladı, yava ladı ve

sonunda durdu. Koca hayvan, dizlerinin üzerinden bir kütük gibi yana devrildi. Katıldı, kaldı.

Ömer, eli ile, akan terleri sildi. Kendisine yardıma ko mu ve yanına gelmi olan Sungur'a:

— Allah'a sonsuz ükürler!.. Kurtulduk!... dedi. Sonra devam etti. Böyle olmasını istemezdim. Zavallı hayvanı öldürmek, hiç de ho uma gitmedi. Yazık oldu!...

Sungur, cevap verdi:

— ölmemek için öldürmek lâzımdı Beyim!...

Sonra i i akaya vurdu :

— Bu filin ölümünü gördükten sonra, gözüm senden daha da korktu. Sana: «Fil öldüren» mi desek ne?...

O esnada nal sesleri üzerine ba larını çevirdiler. Sita idi gelen. Ömer'i, ölmü olan filin ba ucunda görünce bir sevinç çı lı ı kopardı:

— Ay!... Koca fil ölmü .. Ömer, bunu nasıl yapabildin?... Sen müthi bir Bahadırsın Ömer!... Bunu, sarayda anlatsam inanamazlar. Masal kahramanı gibi bir yi itsin sen!...

Ömer, cevap vermedi. Gülümsedi. Sonra e ildi. Filin gözüne saplanmı olan hançerini, çekip çıkardı. Filin üzerine sürerek temizledi. Kınına soktu. Biraz ara tırdıktan sonra buldu u kılıcını kabzasına geçirip, atma yürüdü:

— Haydi bakalım!... Yola devam!... dedi.

ORMANDAKI YARALI

Ömer, Sita, Sind Vadisinde ilerliyorlardı. Sita, Ömer'in atının arkasında idi. Dalgın dalgın giderlerken, sağ taraftaki sık ormadan bir kime duydular. Bir at kimesesi... Derhal atlarını durdurdular.

Ömer, attan atlayarak gizlene gizlene ye illikler arasına daldı. Gördüğü manzara oldukça ilgi çekici idi.

Yerde biri yatıyordu. Beyaz ipek gömleğinin sol tarafı, akan kandan kıpkırmızı olmuştu. Atı da, baş ucunda durmuş, yardım ister gözlerle yola bakıp kınıyordu.

Ömer, Sungur'la, Sita'ya seslendi. Bir tehlike olmadığını söyledikten sonra yaralının yanına koştu.

Yaralıyı çevirince bunun onsekiz-yirmi yaşlarında bir delikanlı olduğunu gördü. Esmer renginden bir hintli olduğunu anlıyordu.

Ömer, yaralının başını sağ elinin üstüne alarak hafifçe kaldırdı. Yaralı inleyerek gözlerini açtı. Halsiz bir sesle:

— Kimsiniz?.. diye mırıldandı.

— Müslümanınız!... Ya sen kimsin kardeş? Burada ne?

— Ben... Ben... Elhamdülillah ben de Müslümanım. Kardeşlerim, bırakmayın beni burada!... öldür-

mek istediler beni... Fakat, Allah ne isterse o olur. steeklerini gerçekle tiremediler. Ulu Allah...

Yaralı sözlerini bitiremeden kendinden geçti.

Ömer, yaralının gömle ini açtı. Gö üste, kalbe çok yakın bir yerde, hâlâ kanamakta olan geni bir yara vardı. Atından inerek, yaralının ba ucuna gelmi olan Sungur'a bakarak sordu:

— Önce bu kanı durdurmak lâzım; ama nasıl?

— Merak etme! Sen, ilâç antamızı getir!...

Ömer, yaralının ba ını yava a yere koydu. Sonra, ko up çantayı alarak geldi.

Su kabındaki suyla ıslattıkları bir bezle, yaranın kenarındaki kanları sildiler. Sungur, becerikli ellerle uzun u ra madan sonra; kanı dindirdi. Daha sonra da, ye il renkli bir merhemi sürerek yarayı sardı. Ömer de, bu tedavide yardıma oldu.

Yaralı, kendinde de ildi. Arasına sayıklıyor; di leri takırdıyordu. Derin hıçkırıklarla: «Allah!... Lâ ilahe illallah Muhammeden Resûlullah!» dedi i duyuyordu. .

Onu, rahatça yatırdıktan sonra, Sungur, Ömer'e:

— Ba ından önemli olaylar geçmi olsa gerek, dedi. Din karde imiz... Onu bu durumda bırakamayız.

O zamana kadar, uzaktan yaralının tedavisini seyretmi olan; Sita, seslendi i

— Gitmeyecek miyiz? Beni götürmeyecek misiniz?

Ömer, yaralıyı i aret etti:

— Onu bu durumda nasıl götürebiliriz? Ufacık bir sallantıda yarası açılıverir.

— öyle ise, onu burada bırakın; adam gönderir aldırırız. Onun için, yolumuzdan mı kalaca ız?

— Nasıl bırakılır? Kurda ku a yem olur sonra.

Onu, bu durumda bırakmak insanlı a s ı ar mı? Gön-
lün kabul eder mi bunu?

— Görmeseydiniz burada tek ba ına kalmayacak
mıydı? Buradan geçmedi imizi farzedin.

— O ba ka!... Yardıma muhtaç bir halde gördük-
ten sonra da, bırakacak de iliz ya!

De il Müslüman din karde imizi, ba ka inanç sa-
hibini bile bu durumda bırakamayız.

Sungur, türkçe mırıldandı:

— Bre gidinin kızı!... Gö sündeki kalp de il de
ta parçası sanki!

Sonra, hind diliyle devam etti:

— Bak yırtıcı Panter! u sözü unutma!... Birkaç
güzel sözle rastladıklarının gönlünü al; onlara belki
bir daha rastlamak fırsatını bulamayacaksın.

Böyle dü ünen bizlerden, bir yaralıyı ölüme terk
etmemizi nasıl istersin. Sen istesen de istemesen de,
yaralı karde imiz kendini toplayıncaya kadar burada
kalaca ız... te bu kadar.

Sungur'un kesin konu ması kar ısında, itirazın
bo una olaca ım anlayan Sita, omuzlarım silkti. Ses
çıkarmadı.

Ömer'le, Sungur ormanın içerisinde, yaralıyı ya-
tırarak, tedavi edebilecekleri uygun bir yer buldular.
Yaralıyı, sarsmadan oraya ta ıdılar. Ate ler içinde
kıvranan yaralının ba ucunda nöbetle e beklediler.
Sabaha kar ı nöbeti devralan Ömer, yorgunluktan
bir ara kendinden geçti.

Ku cıvıltılarıyla uyandıklarında, güne yüksel-
mi , orman canlanmı tı. Sita, yattı ı yerde yoktu. Te-
lâ la atların tarafına baktılar. Kendi atlan duruyor-
du, fakat, yaralının atı yoktu. Sita, o atla kaçmı tı.

Sungur, börkünü geriye iterek ba ım ka ıdı:

— Çattık mı imdi belâya? Acaba ne yapmalı?... Ya, bu kız adamlarına bizi yakalatırsa?

— Sanmam... Vah i bir hayvan bile, kendisine yapılan iyili i unutmaz.

— Anlayamadın mı Beyim! Bu kız vah i hayvan-
dan bile kalpsiz. Allah, böylesine dü ürmesin insanı.
Davranı larını görmedin mi? Kız dedi in merhamet-
li, ince ve zarif olmalı... Bizim kızlarımız gibi.

— Ama Kırık Hançer?... Bu kız sayesinde yerini
ö renecektik!...

— Merak etme!... Allahü Teâlâ yardımcımızdır!...
imdi yaralının durumuna bakalım.

Hintli genç uyanmı , tatlı tatlı tebessüm ediyor-
du. Esmer çehresinde, aralık dudakları arasmdaki di -
leri bembeyaz gözüküyordu.

Ömer yakla tı. Elini alnına koydu. Ate i dü mü -
tü, îki genç dostça gülümsediler. Ömer sordu:

— Nasıl oldun karde ?

— Allah'a hamdolsun iyiyim? Evvel Allah, sonra
sizlerin sayenizde. Kimsiniz karde lerim? Yüce Allah'-
ın kar ıma çıkardı ı yi itleri tanımaktan eref duya-
ca ım.

— Benim adım Ömer!... Bu i ko yi itinki de,
Sungur!... Ya sen kimsin? Ba ından oldukça tehlike-
li olaylar geçmi olsa gerek.

Ama dur!... Acele etmeyelim. Kendini toplayınca
anlatırsın.

Hintli genç, gülümsedi:

— Yok yok çok ükür iyiceyim! lâçlarınız iyi gel-
di galiba. Ben, Kanevç ehrindenim. Bir brahmamn
o luydum.

Heykellere tapınmak ve onlardan yardım ummak
bana tuhaf geliyordu. Fakat babam, beni döverek pu-
tun kar ısına götürüyordu. Brahman rahipleri gayet

rahat ya ıyorlardı. Ben de büyüyünce bir brahman rahibi olacaktım.

Elini kalbinin üstüne do ru kaldırdı

— Ama, uramda bir ses beni rahatsız ediyordu. Elle yapılmı , gücü bir eye yetmeyen ta yı ına ta-
pınmak, onlardan fayda ummak rahatsız ediyordu
beni... Okudu um bir iir, bu dü üncemde haksız ol-
madı ım inancını kuvvetlendirdi. iirinde öyle di-
yordu air:

«Bu cansız heykellerde mi ota kuracak tanrı!

Adamı a ırıyor, gafletin bu kadarı.

Bir çekiçe yontulan bu kör, bu sa ır ta lar

Sorarım size sonsuzlu u nasıl kucaklar?

Topra ı yo urdun mu, put oldu, dik mabede

Sonra kar ısına geç, dualar et, tanrım de.

Kendi yaptı ı puta, secde eder mi insan?

çindeki tanrıyı takdis et, akıllıysan.»

Kast te kilâtına, yani halkın sınıflara ayrılması-
na da akıl erdiremiyordum. Dü ünüyordum da.

«Ya mur birkaç mutlu için mi ya ar?

Yalnız birkaç mutluyu mu serinletir rüzgâr?

Hangi evlâdına: Seni ta ımak istemem der, top-
rak...

Güne , hangimizi ısıtmaz?

Tek kast var dünyada, tek aile var.

ölüm tek, do um tek, Tanrı tek.»

Diyen aire hak veriyordum. Haksızlıklar, insaf-
sızlıklar deli ediyordu beni...

Nihayet bir ses beni bu huzursuzluklardan kur-
tardı: Bir Müslümanın sesi...

Esir olarak ehrimize getirilmi biriydi o. Nûr
yüzlü bir insandı... O da, hindu iken Müslüman ol-
mu biriydi. Onunla konu tum. Bana Islâmiyeti ta-
nıttı.

Üzerimden a ır bir yükün kalktı ını hissettim. Ruhum aydınlandı. Onun sayesinde, Yaratıcımı, Âlemlerin Rabbi'ni tanıdım. Siva, o i renç put, gözümden daha da dü tü.

Bu sırrımı saklayamadım. O beni yakan bir ate ti. Daha do rusu sevincimdi, ümidimdi, gizli hazinemdi. Bu hazineden sevdiklerimin de faydalanmasını istedim. Çok yakın iki arkada ım vardı. Onlara da açtım. Biri Müslüman oldu. Fakat ötekisi gayet sinsice hareket etti. Bizi, namaz kılarken yakalattı.

Babalarımız bizi, yanlarında muhafızlar oldu u halde yakaladılar. Bize îslâmiyeti tanıtan esiri de, gözlerimizin önünde kemiklerini kırarak öldürdüler.

Hapis edildik. îslâmiyetten vazgeçmemiz için i - kencelere u ratıldık. Uzun hikâye... ki üç ay haptisten sonra kaçmayı ba ardık. Fakat pe imize dü en muhafızlar evvelsi gün uzun bir taktipten sonra bizi yakaladılar. Arkada ım öldürüldü. Ben yaralı bir halde kaçtım. Gözlerimi de sizin ellerinizde açtım. Sonrasını da siz biliyorsunuz!...

— Allah, kendisine inananlara daima yardım eder. Ne mutlu sana ki, anan baban Müslüman olmadıkları halde kurtulu yolunu bulabilmi sin.

— Tabii, Cenab-ı Hakk'ın bir lütfudur bu!...

— Evet!... Ben de ükür ediyorum buna. Sizlerden bir ricam var. Bana bir Müslüman adı veremez misiniz?

Ömer biraz dü ündü

— Sana Sahabe-i Kiramdan birinin adını vereyim.

— Sahabe-i Kiram nedir?

— ilk Müslümanlara verilen isimdir. Peygamber Efendimizi (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) görmek veya O'nunla görü mek erefine ermi Müslümanlar-

dır. slâmiyet u runda pek çok eziyetlere katlanmı -
lardır.. De erleri çok büyüktür.

Allah, Kur'ân-ı Kerim'inde onları ereflendirmi -
tir. Peygamber Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem
hadis-i eriflerinde onları övmü tür. Meselâ

«Her günaha efaat ediciyim; fakat sahabilerime
dil uzatanlara asla!...», «Eshabıma dü manlık etmek-
ten sakınınız; Allah'tan korkunuz. Onları seven, beni
sevdi i için sever. Onlara dü manlık eden, bana dü -
manlık etmi olur.» «Eshabım anıldı ı zaman, dilinizi
tutunuz!... Onların anlarına lâyıık olmayan bir ey
söylemeyiniz!...» diye buyurmu tur.

Sahabe-i Kıırâm öyle nurlu ve mübarek insanlar-
dı ki, hırıstıyanlar am'ı fetheden sahabenin insanlı-
a örnek ya ayı larını gördüklerinde

«—Bunlar, İsa Aleyhisselâmm eshabı olan ha-
varilerden daha üstündürler,» diye hayranlıklarını
belirtmi lerdı.

Hız. Ebû Bekir, Hız. Ömer, Hız. Osman, Hız. Ali, Hız.
Zübeyr, Hız. Ebû Ubeyde, Hız. Talha, Hız. Saad bin Ebî
Vakkas... Hepsi Sahabe-i Kıırâmdandırlar.

te, sana bu isimlerden takalım.

HintM gencin temiz yüzü heyecandan kızardı

— O erefli insanlardan birinin adını ta ımak
bana eref verir. Siz hangisini takarsanız, kabulüm...

Ömer, gözlerini kııarak biraz dü üdü

— Benim adım Ömer!... Amcamııki Bekir!... Sa-
ha da sonra gelen Hız. Osman ve Hız. Ali'nin adlarını
verelim. Biribirlerini çok seven ve Peygamber Efen-
dimizin sallallahü aleyhi ve sellem damattan olmak
erefine ermi di er iki ulu sahabinrin isimlerini...
Senin adın da Osman Ali olsun!... Ha ne dersin Os-
man Ali!...

— Oldu bile!... Sa olun!...

Sungur ellerini u u turdu.

— Osman Ali karde imizi açlıktan öldürecek iz bel!... Ben gidip de yiyecek bir eyler bulayım. Beyim, siz oturun ben etrafı bir ara tırayım.

Ömer, ba ı ile «Olur!» i areti yaptı. Sungur, kemerini düzeltti. Yayını ve tirke ini aldı. Ormana daldı.

Ömer'le Osman Ali arasında, kısa zamanda bir dostluk kurulmu tu. Bir saat kadar sonra gelen Sungur, getirdi i hindistan cevizlerini kırdı. Osman Ali'ye bol bol hindistan cevizi sütü içirdiler. Karnı doyan ve yaraları tekrar ilaçlanan Osman Ali, tatlı bir uykuya daldı.

Sungur: «Ormanın içinden bir dere geçti ini, Osman AM iyile inceye kadar orada kalmalarının uygun olaca ını!» söyledi.

Derhal kopardıkları a aç dallarının arasına, sarma ıklar gererek, bir sedye yaptılar. Osman Ali'yi içine koyarak, sarsmadan, Sungur'un buldu u yere götürdüler.

Gerçekten de orası cennet gibiydi. Bir taraftan billur gibi bir dere geçiyordu. Derenin kenarı, zümrüt gibi çimenlikti.

Yaralıyı uygun bir yere yatırdıktan sonra etrafa alıcı gözle bakan Ömer, Sungur'un sırtına vurarak:

— Ya a be koca i ko!... dedi. Do rusu canının kıymetini biliyorsun. Cennet gibi bir yer burası!...

Keyfinden bıyıklarını buran Sungur:

— Ne demezsin Beyim! Bizim yaralı, dört-be günde iydle mezse bana ne dersen de, dedi.

— n allah!...

— Dahası da var Beyim!...

— Neymi o?

— Sen de, bir hafta burada kalacak olursan i -

kolukta beni geçeceksin. stersen iddiasına bile tuturum seninle!...

— Ne yazık ki, senin gibi i ko oldu umu görmek zevkine eri emeyeceksin sevgili oburum!...

— Neden?

— Çünkü, benim gitmem lâzım. Kırık Hançeri muhakkak ele geçirmem veya yok etmem gerek.

— Ya ben?

— Senin burada kalman lâzım ... Yaralıyı da götüremeyiz ya.

— Ne büyük aksilik Beyim!...

— Bunda da bir hayır vardır Sungur!... Ben bir an önce gitmeliyim. Kasırğa burada kalsın. Bu elbiseleri, Gazneli Mahmud'un fermanını da burada bırakaca ım. Getirdi im; hindu elbisesini giyece im. Sen beni burada beklersin. Burada, Osman Ali de. iyi-
le ir.

— Ama beyim, dönü te bizi nasıl bulacaksınız?

— u kar ıkı tepelere göre... u tiki tepe var ya. i te onlara göre. Yerinizi onlara göre bulurum. Merak etme! Yeter ki geri dönebileyim.

Sungur güldü:

— Sizi tanımayan bir kimse gibi konu tum Beyim!...

Ömer de güldü. Sungur'un sırtını ok adı:

— Osman Ali iyile se de bir yere ayrılmayın. Birbuçuk-iki ay kadar beklersin. ki ayı geçerse, bil ki benden hayır yok. O zaman bekleme beni gayri.,.

Ömer, bir çalının arkasına giderek, yanında getirdi i elbiseleri giydi. Üstünden çıkardıklarını da e - yalarının arasına yerle tirdi. Orada bıraktı. Sungur'la, sarılarak vedala tılar. Az sonra, a açların arasındaydı kayboldu.

UZAK ÜLKELERDEN GELEN YABANCI

Ömer, ehrin dar çar ısında ilerliyordu. O bölgede rastlanan seyyahlar gibi giyinmi ti. Dükkânların dı ına ta mı toprak testiler, kâseler ve tabaklar, yürümeyi güçle tiriyordu. Sebze satıcıları, yolun iki yanında yayılmı lardı.

Bazı dükkânlarda da, çe itli bakır e yalar, bazılarında, mavi beyaz renkli Çin porselenleri, cam e yalar göz alıyordu.

Rafları Hint ipeklileri, Suniye i i atlaslar, köpük gibi danteller ve çe itli kıymetli kuma larla dolu dükkânlar, girip çıkan alıcılarla dolu idi.

ehir, nehir korsanlarının açık pazarı durumundaydı. Bulunmayan ey yoktur; tabii, ecele devadan gayri.

Burunları ok ayan misk ve amber kokuları yayılan dükkânların raflarına yerle tirilmi kavanozlar da, çe itli kokular, ilâçlar ve baharatlar vardı.

lerde, geni çe bir yerde, büyük bir kalabalı ın toplandı ı alanda esir satı ı yapıliyordu. Sarı ın, zenci, beyaz ve esmer kızlar, kadınlar ihtiraslı bakı lar kar ısında, hayatlarından bezmi bir ekilde duruyorlardı.

Çar ının u ultusu her yanı kaplamı tı. Ömer, çar ıyı dolduran bu kalabalık arasında kendisine bir yol bulmaya çalı ıyordu. Bu ilerleyi sırasında, mey-

ve ve sebze satıcılarını dikkatle, kömseye fark ettirmeden inceliyordu.

Nihayet, muz, hindistan cevizi, kavun ve karpuz dolu bir serginin önüne gelince durdu. Satıcı, orta boylu, çember sakallı bir adamdı.

Boynundan bir madalyon sarkıyordu. Ömer, malları seyrediyormu gibi yaparak, adamın gö sündeki madalyonu tetkik etti. Evet... Bu madalyon kendisine gösterilmi madalyonun bir e idi.

Fakat adam... Adamda gözünü tutmayan bir ey vardı. Adamın yüzünden hainlik akıyordu. Fark ettirmeden daha iyi inceledi. Hayır, hayır... Bu adam bulu aca ı hintli-Müslüman olamazdı. Bin hindunun kötü bakı ları ve nursuz çehresi vardı bu adamda...

Ama madalyon?... Madalyonu nasıl ele geçirmi olabilirdi...,Hem de, kendisine tarif edilen bu yerde?..

Biraz dü ündü... Durum muhakemesi yaptı. Evet, bulu aca ı adam de ildi bu... adam sen deee... Hindular da bo durmuyorlardı ya...

O esnada bir elin ma lahının ucundan çekti ini fark etti. rkilerek ba ını çevirdi.

Bu, omuzunun üstüne, ipekli allar atmı , ya h bir satıcı idi. Gö süne kadar inen beyaz sakallı bir satıcı..

— Ey uzak ülkelerde yeti en çiçeklerin kokuları hâlâ elbiselerinden uçmamı Yi it!-. Yavukluna yahut e ine götürmek için bir al istemez misin?

Satıcı, ona, elinde tuttu u bir htnt alını uzatıyordu.

Ömer, bir anda, adamın yüzünü inceledi. Göz göze geldiler.

Bu adamda madalyon yoktu ama, yüzü bir hindu yüzü de ildi. Nurlu bir yüzdü bu...

Ömer cevap verdi:

— Geldi im yer, o kadar uzak ki, ne çiçek kokusu kaldı; ne de, o beldenin havası!...

— Olsun ne çıkar? Sen gelmi sin ya!...

— Evet... Gazne'de bildirilen parola bu idi. Adam, gözlerini Ömer'in gözlerinden ayırmadan:

— E er bu alı be enmediyseniz, di er çe itlerimizi de gösterebilirim, dedi. Yalnız, malların bulundu u yere kadar zahmet edeceksiniz.

Ömer etrafına bakındı. Sonra, karar vererek satıcının pe ine takıldı. Kalabalık sokakta yürümek güç oluyordu. Ömer, önündeki satıcıyı kaybetmemek için, onun omuzundaki allara dikkatini vermi , gidiyordu. Nihayet kalabalıktan sıyrıldılar.

Ara sokaklardan birine saptılar. Geldikleri yolu tetkik eden adam, kapısında tunçtan bir topuz bulunan evin tokma ını birkaç defa çaldı.

Az bir zaman sonra kapı açıldı. Satıra, Ömer'i buyur etti. htiyatı elden bırakmayan Ömer, adamın önden yürümesi için i aret etti.

Satıcı gülümsedi. çeri girdi. Sa elini ku a ındaki kamasının sapına atan Ömer de pe inden...

UÇAN Y T

Kapıdan girdikten sonra biraz yürüdüler. Üst kata ula tıran merdivenleri de aınca, bir kıpının önüne vardılar. Satıcı kapıyı açtı. Girdiler. Burası geni bir oda idi.

Satıcı, gelen kısa boylu fakat güçlü kuvvetli oldu u anla ılan birine, omuzundaki alları uzattı. Kendisini arayan olup olmadığını sordu. Onunla biraz konu tuktan sonra, Ömer'e döndü. Kar ıki sediri göstererek oturmasını rica etti. Ömer, te ekkür ederek oturduktan sonra, adam konu maya ba ladı:

— Yi it!... Sizi dört-be günden beri bekliyorduk. Bulu aca ınız arkada ı hindular yakalamı lar. Çok ükür ki, o arkada çe itli i kencelere u radı ı halde, bizi ele vermedi. Yalnız, hindular, Gazne'den gelecek fedaiden haberdar olmu lar. Seni yakalamak için ne zamandır bekliyorlar.

Biz de senin yakalanacağını korkusu içinde idik. Ben bu yüzden devamlı o edvarda dola ıyor, Gazne'den gelecek fedaiyi bekliyordum. Çok ükür ki bulu abildik.

Ömer ona cevap verecekti ki, birden kapı iddetle açıldı. Az önceki kısa boylu adam içeri girerek

— Hindular!... Evi çevirmi ler!... diye haykırdı.

Ömer'le konu an ya lı adam, duvarda asılı olan bir kılıca do ru ko arken Ömer'e ba ırdı

— Yi it!... Senin ele geçmemen lâzım... Sana bir

ey olursa bütün emeklerimize yazık olur. Duvarı a -
tıktan sonra kurtulabilirsin. Ben onlarla dö ü ece -
im.

Ömer

— Olmaz öyle ey!... dedi. Ben de dö ü ece im.

Ya lı adam, emreder bir **tonla**:

— Sana söyleneni yap yi it!... dedi. Bunu, dâ -
vamız için yapacaksın. Böyle bir durumda, bir iki ki -
inin kaybı önemli de il... Senin Kırık Hançeri ele
geçirmen veya yok etmen binlerce gazinin hayatını
kurtaracaktır...

O anda evin içi ba rı malar ve kılıç sesleriyle
doldu.

Gürültü gittikçe yakla ıyordu. Ömer fazla vakit
kaybetmedi pencereyi açtı avluya atladı.

Fakat, avluda birdenbire ortaya çıkan on-onbe
hindu eriyle, burun buruna geldi. Subayları oldu u
anla ılan biri

— Kaçamazsın Gazneli... Teslim ol!... diye ba -
ırdı.

Ömer, etrafındaki çemberi gittikçe daraltan as -
kerlere bakarak, kurtulu çaresi ara tırdı. Sonra da:

— Gel de al!... diye kükredi.

Bu kadar kısa zamanda ne yapmak gerekti ini
dü ünmü ve kararını da vermi ti. Birden zıpladı.
Kar ısındaki hindu eri, ne oldu unu anlayamadan,
adamın omuzuna basarak duvarın üstüne sıçradı.

Hindular a ırdılar. Hayret dolu sesler yükseldi:

— Siva'nın kolları!... Bu ne zıplayı ...

— Kedi kadar çevdkmi u ursuz!...

— Uçtu adeta!.. Kanatlı mı ne?

— Vuralım!... Ya atmayalım!...

Bu konu malar olurken Ömer, duvarın üstünde
ko maya ba ladı. Yandaki avluya atlamak en çıkar

yoldu. O da öyle yaptı. Ama, birden etrafının çevrildi ini gördü. Hindular tedbirli davranmı lar, her tarafı askerle tutmu lardı.

Ömer, belindeki hançeri çekti. Üzerine savrulan bir kılıcı çelerken attı ı bir tekme ile kar ısındaki hindu erini duvara fırlattı. Ba ka birinin kılıç darbesinden kurtulurken, hançerini adamın gö süne sapladı.

Kanlı bir çarpı ma oluyordu. Ama ölçüsüz bir dö ü ... Onbe kılıçlı askere kar ı, onlara hançerle kar ı koyan bir genç...

Buna ra men, az zamanda be hindu eri yere serilmi , iki tanesi de elleriyle karınlarını tutmu lar, kıvranıyorlardı.

Ömer, geride kalmı olan sekiz askerin arasında hopluyor, vuruyor, ko uyor, hançerini im ek gibi savuruyordu, iki hindu erini daha devirdi i sırada, avluya ba ka erler doldu.

Ömer, hepsiyle ba edemeyece ini anlayarak birden ko tu. Kendisine kılıçla ko an erlerin üzerinden zıplayarak bir evin damına atladı.

Yeni gelen bu askerler de a ırmı lardı,

— Siva hakkı için uçuyor bu!...

— Uçsa da elimizden kurtulamaz!...

— Yakalarsam kanını içerim.

— Desteksiz atma!... Gaznelilerin hepsi böyle ise yandık.

— Hadi be ahmak!... Buraya gönderdikleri onlar ın seçme yi itleridir!

— Hepsi böyle imi , hepsi böyle!... Nandana'da oturan bir akrabamız söylemi ti. Gaznelilerin kar ısında durmak mümkün de ilmi .

— Onu bir yakalasaydım da, önünde durmak mümkün mü imi ; de il mi imi anlardın!...

— Hı!... Yerde yatan erlerimizden farkın kalır mıydı onu bilemem ya!...

O sırada Ömer, damın üstünde ko maya ba lamı tı. Fakat, kar ı dama çıkan bir hindu erin savurdu u topuzu göremedi. Havada vınlayarak uçan topuz, Ömer'in ba ına rastladı.

Ömer, yıldırım çarpmıscasına dizlerinin üzerine çöktü-, sonra da yere yıkıldı.

ÖLÜMLE BURUN BUNUNA

Gözlerini, duvarlarından sular akan, rutubetli korkunç bir salonda açtı. Kalkmak istedi. Ellerinin ve ayaklarının yattığı yere baktı olduğunu farketti. O anda üzerine eğilen, kocaman ve sakallı bir yüz gördü. Kulaklarında küpeler sallanan vahşi suratlı bu adam baktı:

— Uyandın mı ito lu!... Söyle bakalım, buraya niye geldin?... Kırık Haçer için de il mi?

Ömer, anlamazdan geldi.

— Ne Kırık Haçeri?... Ne demek istiyorsunuz?..

— Anlamazdan gelme. Yakalanan arkadaşlarının yılanlı kuyuda iskeletlerinden başka bir şeyi kalmadı. Gazneli Mahmud'un fedailerinden olduğunu biliyoruz. Gazneli Mahmud nereye sefer yapacak?... Söyle!... Seni serbest bırakırım.

— Gazneli Mahmud mu?... Benim onunla ne ilgim olabilir ki?...

Adam, Ömer'e iddetli bir tokat attı:

— Anlamazdan gelme ito lu!... Dillerini dökerim senin. Gazneli Mahmud'un gideceği yeri söyle!. Güzellikle söylemezsen söyletecek öyle usullerim var ki.. Denedi ineceğini man olursun. Ben... Çatların başkomutanı Beci, öyle yalanları yutmam.

— Peki!... Gazneli Mahmud'un gideceği yerden size ne?

— Bize mi ne?... Ona öyle bir ey hediye edeceğiz ki, hayatı boyunca unutamayacak. Kırık Hançeri!... Sava aca ı hindli karde lerimize gönderece iz. Gazne ordusunu ekin biçer gibi biçsinler...

Ömer, adamın yüzüne, a zına dolmu olan kanı tükürdü:

— Bilmiyorum!... dedi.

Beci, yüzüne gelen tükürük üzerine çılgına döndü. Ömer'i büyük bir hırsla yumruklamaya ba ladı.

Bu yumruklar arasında Ömer, unu dü ündü O öldürücü silâh, Gazne Ordusuna kar ı gönderilmemeliydi. Gazneli Mahmud'un nereye gitti ini bilmemeliydiler.

Hırsını alan Beci, Ömer'i yumruklamayı keserek haykırdı:

— Ben biliyorum Gazneli... Ben biliyorum!... Beci'nin haber alma kaynakları çoktur. Sümenat'a gidiyor de il mi?... Böyle haber aldım. Ama inanmıyorum. Çünkü hiç bir ordunun Tar çölünü a masına imkan yok. imdiye kadar görülmemi bunun emsali...

Ömer'in içinden haykırmak geldi

— Budala hindu!... Kar ında Gazteli Mahmud ve Müslüman-Türk gazileri var. Sen inansan da inanasan da, Allah'ın izni ile geçecekler bu Çölü..

Ömer, üzerine e ilmi Beci'nin kara yüzünü vö akları çıkmı falta ı gibi açılmış gözlerinden ba ke. bir ey görmüyordu. Di lerini sıktı.

— Bilmiyorum dedim ya!... Sen yine haber alma kaynaklarına ba vur!... A zımdan bir tek kelime alamazsın.

— Sen bilirsin!... Yânımda gördü ün u üç cellât, dilsizleri bile konu turmasını bilirler... Söylemesi ben-

den... Susmakta devam edersen, yedi in dayaktan sonra Yılanlı Kuyuya da atılaca mı bil.

Ömer bir kahkaha attı. Gözlerinin önünden Beci'nin yüzü kaybolurken gö süne, ayaklarına kırbaçlar inmeye ba ladı. Bu da yetmezmi gibi, kollan ve ayaklan çözüldü. Sırt üstü çevrilerek, sırtı, ucü kurunlu kırbaçla dövölmeye ba ladı.

Az sonra derisi yırtılan sırtından fı kıran kanlar vücuduna yayılmı tı, ölece ini ve az' sonra Yılanlı Kuyuya atılaca mı anladı. Dudaklarından, sadece «La ilahe illallah» çıkıyordu.

Gözlerinin önünde bir pınlı vardı. Bu pınlının ortasında, Hazret-i Bilâli Habe i, Hazret-i Ammar ve islâmiyet için nice i kencelere katlanmı o büyük sâhabileri görüyordu.

Her zaman hayran oldu u, hayatlarını dinlerken «Ne mutlu onlara ki, Allah u runda hiç bir eyden yılmamı lar. Ben de onlar gibi olabilsem dedi i... O ulu sahibiler.

Sırtına inen kırbaçlardan artık acı duymuyordu. Vücudu acıya alı mı tı. Dudaklan kırırdıyor, devamlı olarak: «La ilahe illallah» diyordu.

Beci, eli ile cellâtı durdurduktan sonra, Ömer'in saçlarını yakaladı:

— Söyle Gazneli it!... Gazneli Mahmud'un nereye gitti ini söylersen bu i kence bitecek. Bo una kendini öldürtme... E er söyleyecek olursan, ne istersen verebiliriz. Kız mı? Mücevher mi? Evler mi? Çiftlikler mi? Hepsi senin olabilir. Budalalık etme de söyle!... Siva'mn adına yemin ederim ki, seni zengin ederim.

Ömer, gözlerini güçlölkle aralayarak ona baktı. Gülümsemeye çalı arak, kanlı dudaklarının arasından odayı dolduran bir güçle fısüdadı

— «La ilahe illallah.»

önce bir a kınlık oldu. Herkes sustu. Sadece, ate i parlatan körü ün sesi duyuluyordu.

Aniden bir çılgınlık nöbetine kapılan Beci, cellâtın elindeki kırbacı kaparak, bütün gücü ile Ömer'e indirirken ba ırdı:

— Vurun!... Vurun!... Acımadan vurun Gazne itine!... Siva'ın adına yemin ederim ki, o sa çıkmar yacaktır buradan.

Cellâtlardan biri, ate te kıpkızıl hale gelmi demiri, Ömer'e vurmak için kaptı. Ömer, kelime-i eha-det getirdi.

Tam o anda, i kence odasının kapısı, ardına kadar açıldı, e ikte beyazlı bir kadın:

— Durun!... diye haykırdı.

Beci ve cellâtlar, sesin geldi i yöne döndüler. Becd, elinden avı alınmı bir sırtlan gibi huysuz bir tavırla haykırdı

— Niçin?...

— Bu ekilde bir ey ö renemezsiniz de ondan!... Görmüyor musunuz ölmek üzere?... Lütfen, onu derhal buradan çıkarınız. Yukarıdaki pembe odaya götürünüz. Bir hekim de gelsin!...

Beci bir an tereddüt etti. Fakat kar ısındaki kadının daha sert bir sesle

— Dediklerimi duymadınız mı? deyince, adamlara bir i aret yaptı.

Odadakiler, Ömer'in kollarından ve ayaklarından tutarak kaldırdılar. Yürümeye ba layan kadını takip etmeye ba ladılar. Zindandan çıkıp bir koridordan geçtiler. Koridorun sonundaki merdivenlerden çıkarak, sarayın bir salonuna girdiler.

Geni bir kapıdan geçtikten sonra, kar ılarına çıkan mermer basamakları a tılar. Salonlarda kapıların önlerinde muhafızlar dola ıyordu.

Nihayet, kadının açtı ı bir kapıdan içeri girdiler. Halılarla dö enmi bol ı ıklı bu odada, Ömer'i bir se-
dirin üzerine uzattılar. O sırada, soluk solu a hekim
de içeri girdi.

Bu, deynek gibi zayıf, açık gömle inin arasında
gö üs kemikleri belli olan bir adamdı. Elinde de ilâç
çantası vardı.

Ömer'in elbiselerini çıkardı. Yaralarına baktı.
Sonra, çantasını açarak, getirdi i merhemlerden bol
bol sürdü. Kadına dönerek:

— Bünyesi çok kuvvetli!... Demir gibi!... Bunca
yıl hekimlik yaptım böyle vücut görmedim. Yakın-
da aya a kalkar, dedi.

Sonra, kadının bir i areti ile, dı arı çıktı.

S TA GÜZEL H NT Ç ÇE

Ömer kendinden geçmi , sayıklayıp duruyordu. Kadın, onun ba ucuna geçip, saçlarını ok adı. Elindeki mendille, Ömer'in terli alnını sildi. Aklına bir ey gelmi olacak ki, ellerini çırttı. çeriye giren bir hizmetçi kızla konu tu. Hizmetçi dı arı çıktı. Az sonra, elinde içi yiyeceklerle dolu bir tepsi ile geldi. Onu, ortadaki ması üzerine koydu. Tekrar gitti. Elinde iki gergefle geldi.

Ancak o zaman ba ındaki örtüyü çıkaran kadın, onun elinden gergefi aldı. Fakat bu genç bir kızdı. Hem de çok güzel bar kız... Sedire oturdu. Hizmetçi de, onun yanına oturdu.

Zarif ve hünerli parmaklar, gergefler üzerinde gidip gelmeye ba ladı.

Genç ve güzel kız, ara sıra ba ını kaldırarak .inleyen Ömer'e endi eli endi eli bakıyordu.

ki gün sonra Ömer gözlerini açtı ı zaman, önünde, mumla birisinin durdu unu gördü. Bu bir kızdı. Ba ka biri de, gö süne e ilmi ilâç sürmekle me - guldü!

Ömer dikkatle baktı. Üstüne e ilip ilâç süren genç ve güzel kızla göz göze geldi. Kız, sevgi ve efkatle gülümsedi. Ömer:

— Sita.. diye fısıldadı.

Kız elini onun dudakları üstüne koyarak susturdu.

— Konu ma Ömer!... Çok kuvvetsiz ve halsiz kaldın!...

Ömer, tebessüm eden Sita'ya gülümsedi. Yine kendinden geçti.

Gözlerini tekrar açtı ında Sita'yı yine ba ucunda buldu.

— Karnım çok aç!... dedi.

— Peki Ömer!... Yalnız, önce süt içmen lâzım. Çünkü üç gündür bir ey yemedin.

— Üç gün mü?". O kadar oldu mu?...

— Tabii ya... ölü gibiydin!... O kadar korktum ki!...

— Çok uzun bir zaman geçmi . Hayret... Hayatımı kurtardın Sita!... Sana te ekkür ederim.

— Yok canım!... Te ekküre ne lüzum var? öde mi olduk. Benim seni kurtarı ım, seninki gibi kendimi tehlikeye atarak da olmadı. Atımdan uçurumun tam kenarında beni kapı ın, filin önünden kaçırı ın hep aklımda... O tehlikeli anları hatırladıkça sırtımdan buz gibi terler bo anıyor. Biraz bekle de sütünü getireyim.

Az sonra Sita, kocaman bir kâse dolusu sütü Ömer'e içirdi. Ömer canlandı. Yerinde do ruldu. Kalkmak istedi. Sita, onu önledi.

— Hemen kalkma!... Biraz kendini toparla.

— Fakat kalkmak lâzım!... Biraz yiyecek de yiye bilirim.

— Bir miktar yiyecek getirebilirdm. Ama kalkmana razı de ilim.

Sita, hizmetçisine yiyecek getirtti. Ömer, önüne konan etli yeme i yerken, Sita'ya baktı, iki genç, tatlı tatlı birbirlerine gülümsediler.

Sita sordu:

— Buraya niye geldin Ömer?... ayet senden bahsedildi ini duymasaydım, belki de imdi ölmü olacaktın.

Ömer Sita'nın gözlerinin içine baktı.

— Sana açıkça söyleyece im Sita!... O'nun için, yani Kırık Hançer için geldim!...

Sita bir çı lık attı:

— Niye yaptın bunu Ömer?... mkânsız bir ey pe inde ko uyorsun. Daha önce söylemi tim. Onun pe- inde olanların kemikleri Yılanlı Kuyuyu doldurmak üzere... Kırık Hançer'in nasıl muhafaza edildi ini bu- sen bu tehlikeye atılmazdın.

— Benim görevim bu Sita!... Onu ya ele geçir- mem; ya da yok etmem lâzım.

— Ömer!... Ah Ömer!... Belki ben sana hak ve- ririm. Fakat babam, Beci ve di er hindular?... Parça parça ederler seni. N'olur vazgeç bu i ten.

, — Allah'ın izni ile kimseden korkum yok Sita!... Zaten korksa idim gelmezdim buraya.

— Fakat; çok keskin bdr kılıcın üstünde yürüyor- sun.

— Zaten hayat öyle de il midir Sita?...

Sita içini çekti:

— ööf!... ölümü hatırlamak ne korkunç, öldük- ten sonra mezarın üstünde bir tutam ot fı kırır. Bu otlar, gö üsten mi, ba tan mı, yoksa ayaklardan mı çıkar. Ve yine bu otlar bir zamanlar hayatın içinde bulunan, yeryüzünün çe itli nimetlerinden faydalan- mı , imdi ise toprak altında çürüyen insan o lunun hayatla son ba lantısını mı sa lar?... Bilinmez.

Ama imdi ölümü hatırlamanın ne manâsı var. îyi eylerden bahsedelim. Ben, babamdan, senin a - zındanlâf alaca ımı söyleyerek seni buraya getirdim.

— Baban buna nasıl izin verdi?

— Babama beni kurtardı ını anlatmı tım. Onun için beni kırmadı. Sonra senin i kenceye boyun e - meyecek bir yi it oldu unu anlamı lar. Benim vası - tamla, senden söz alacaklarını zannediyorlar.

— yi olsan bile, hemen aya a kalkma. Kendini iyice toparla Bir fırsatını bulur, kaçırırım seni. Bu arada, onları da oyalarım.

Ömer cevap vermedi. Tebessüm etmekle yetindi. O, Kırık Hançer meselesini halletmeden gitmemeye kararlıydı.

VE N HAYET KIRIK HANÇER

Ömer, gittikçe kendini topluyordu. Bulundu u odada yemek yiyor, namazlarını kılıyor ve Kırık Hançer'i nasıl ele geçirece ini dü ünüyordu.

O, namaz kılarken, Sita'nın dalgınla tı ı, bir eyler dü ündü ü görölüyordu. Zaman zaman da, Ömer'in yüzüne hayranlıkla bakıyor, dalıp dalıp gidiyordu.

Ömer'in kendini tamamen toplamasından bir gün sonra idi. Sita, babası tarafından ça rılmı tı, Hizmetçi kız da yoktu. Ömer odada yalnızdı.

Dı arıda, rüzgârın u uldayı lını dinliyor ve dü ünüyordu. Sdta içeri girdi. Gözleri ı ıl ısıldı. Üzerinde karara varmı bir hal vardı. lerledi ve Ömer'in yanına gitti:

— Kırık Hançer'in ele geçirilmez oldu unu anlarsan, onu ele geçirmek fikrinden vaz geçer misin?... dedi. Ömer, a ırdı. Fakat kendini çabuk toparladı:

— Bilmem ki!... Durumu gözden geçirmem lâzım.

— öyle ise hazırlan! Bu ak am seni ba ka binden olanların görmedi i ve girmedi i bir yere götürece im!...

— Kırık Hançer'i de görecek miyim?...

— Tabii!... Bir sava a gitmeden evvel, Kırık Hançeri, bir kızın kanı ile yıkamak âdetidir. Gazneli Mahmud'un Sümenat üzerine sefer yaptı ını artık kesin olarak anlamı lar. Hançeri, O'nunla yani Mahmud'la

sava acak hindulara gönderecekler. Bu yüzden Han-
çer, bir âyinle bulundu u yerden çıkarılacak ve ba-
kire bir kızın kanıyla yıkandıktan sonra yola çıkarı-
lacak. imdi benim bazı i lerim var. Babamın yanın-
da bulunmam lâzım. Ak ama seni almaya gelirim:

Sita, bunu söyledikten sonra çıktı. Ömer, oldu u
yerde donup kalmı tı. Duydu u sözlerden a kına
dönmü tü. Demek Kırık Hançeri görebilecekti. Bu ne
umulmadık bir haberdı. Nasıl olmu tu bu i . Hâlâ
duyduklarına inanamıyordu.

Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Hava karar-
dıktan sonra kapı açıldı. Gelen Sita idi. Elinde, bir de
pelerin vardı. Bunu Ömer'e uzattı. Giymesini söyledi.

Ömer, pelerini giydi. Sita, artık gidebileceklerini
söyledi. Kapıdan çıktılar. Sarayın koridorlarında yü-
rümeye ba ladılar. Muhafızlar Sita'yı gördükçe ha-
zır ol vaziyetine geçmekteydiler.

Birçok kapıların önünden geçtikten sonra, bronz
bir kapının önünde durdu. Üç defa tıkladı. Üçüncü
vuru ta kapı aralandı. Ba ını dı arı uzatan, iri yan
bir adam

— Kimsiniz?... diye sordu.

Sita'yı görür görmez cevap beklemeden e ildi.
Girmeleri için, eli ile i aret etti.

Sita önde, Ömer arkada içeri girdiler. Adam elle-
rini birbirine sürterek ve adeta ezilip büzülerek:

— Korkuyorum Prensese!... Çok çılgınca hare-
ket ettim. Teklifinizi kabul etmemeliydim. Ö renecek
olurlarsa beni parça parça ederler. Ne olur vaz geçe-
lim bu i ten, dedi.

Sita, sert bir tavırla

— Korkacak bir ey yok!... Al u keseyi!... Kor-
kunu unutturur, dedi ve elindeki keseyi adama uzattı.

Adam keseyi kaptı. Fakat endi esi geçmi de il-

di. Biraz dü ündü. Sonra, olan oldu der gibilerden kesin bir tavırla sa daki duvarda gerili atlas perdeyi çekti. Perdenin arkasında, ta tan bir kapı belirdi.

Ömer, nasıl oldu unu anlayamadan, ta kapının yava yava yukarı çıktı ını gördü. Anla ılan adam, bir yere dokunmu olacaktı. Girdikleri oda, sarayın di er odalarına benzemiyordu. Duvarları ta tan olup, ı ık alan bir yeri yoktu. Bir mumun aydınlattı ı yarı karanlık bu odanın tabanı da ta tandı, içersi çok rutubetli idi.

— Buradan bakacaksın!... Âyini buradan takip edebilirsin. Benim, âyinde bulunmam lâzım. Onun için imdi gidece im, dedi. Sita, heyecanla ayrılırken Ömer, her hali de erlendirmeyi dü ünüyordu.

Onları odaya almı olan adam:

— Ah!... Prensesim!... Korkuyorum. Bir yabancıyı buraya soktu umu haber alırlarsa ya atmazlar beni!... diye inledi. Vaz geçelim bu i ten. Alın paranızı!...

Sita:

— Sus Budala!... diye cevap verdi. Sonra kapıdan çıktı.

Adam da, onun pe inden yürüdü. Ömer, yalnız kalmı tı. Merakla, sa gözünü deli e yakla tırdı. Karıda kocaman bir salon görölüyordu. Tavandan altın zincirlerle sarkan kandiller, etrafı aydınlatıyordu. Salonun duvarları mermerdendi. Sa yöndeki duvarda üzeri kıymetli mücevher ve sırmalarla i lenmi bir perde, bol kıvrımlarla yerlere kadar sarkıyordu.

Tavanı gayet yüksekti. Dört mermer Sütun, tavanın a ırlı ını ta ıyordu. Ömer'in baktı ı deli in deli in kar ısındaki duvarın önüne, rakseder ekilde yapılmı , dört kollu ve dört ayaklı bir Siva Mabudu

vardı. Mabudun ayakları dibine çanpa çiçekleri serpilmi ti.

Ömer, olacakları merakla beklemeye başladı. **O anda** bir gonk sesi, titre imler yaparak etrafa yayıldı. Arkasından, bir ilâhi sesi duyuldu.

Mabudun arkasındaki mermer duvar yavaş yavaş kımıldamaya başladı. Ömer, «acaba yanlış mı görüyorum?» diyerek gözlerini o u turdu. Bu arada, mermer duvarda, iki insanın yan yana geçebileceği bir aralık meydana geldi.

Açılan kısımdan, başını ustura ile kazıtmı ve âyin elbiseleri giymiş bir hindü rahip girdi. Onun arkasından, ellerinde buhurdanlar tutan iki çocuk geliyordu.

Rahip, salonun ortasına kadar yürüdükten sonra durdu, ve mabudun karısına giderek diz çöktü. Çocuklar da, ellerindeki buhurdanları mabud heykelinin iki yanına koyarak, ellerini göğüslerinde birleştirip beklemeye başladılar.

İkinci bir gonk sesi duyulurken, önde raca ve Sita oldu u halde, sırmalarla işlenmiş ipekli elbiseli altı adam içeri girdi. Bunlar da, mabud heykelini emilerek selâmladıktan sonra, sol tarafa doğru yürüdüler. ki u a ın ko arak getirdikleri koltuklara oturdular.

Raca ve yanındaki adamlar yerlerine oturmularlardı ki, tekrar bir gonk sesi duyuldu. Anında, başlarında çiçekler bulunan altı kız arkı söyleyerek ve rakederek kapıdan içeri süzıldüler. Ellerinde palmyeler ve beyaz çiçekler bulunan kızlar o kadar kıvrak dansediyorlardı ki...

O anda görünmeyen ellerin çaldığı dümbelek sesleri etrafı kapladı. Kızlar bu çalgının ahengine kendilerini kaptırmışlar, parmakları üstünde uçarmı gibi bir kö eden bir di er kö eye süzülüyorlardı.

Dümbelek sesi çabukla tıkça hareketleri artıyor, ses hafifledikçe onlar da bu ahenge kendilerini bırakıyorlardı. Aniden ritm de i ince, rüzgâr önünde kalmı yapraklar gibi, bir taraftan di er tarafa savruluyorlardı. Kollarındaki bilezikler ve ayak bileklerindeki halkaların ıngırtısı, dümbelek seslerine karı ıyordu. Kandillerden süzülen ı ık arasmda kızların bu dansları, Ömer'e gerçek dı ı geliyordu. Kızlar bu e-kilde bitmek bilmeyen dümbelek sesleri içinde, iki saat kadar dans ettiler, önce, bir tanesinde yorgunluk belirdi. Ve az sonra sendelemeye ba ladı. Bu durum bir müddet devam ettikten sonra baygın olarak yere yıkıldı.

Bu rakkase, ceylan bakı lı, güzeldi. Yere yıkılması üzerine dümbelek sesleri aniden kesildi. Etrafa bir sessizlik çöktü. Elleri havada kalmı di er kızlar, kollarını yava yava yere do ru bıraktılar.

Raca, oyuncu kız yere dü tü ü anda aya a kalkmı tı. Yanındakiler de onunla birlikte kalkmı lardı. Sita, babasının yanında duruyordu. Rahip yerdeki kıza yakla tı, kızını yerden kaldırdı, iki adam da gelerek kızın kollarına girdiler. Yorgunluktan gö sü kalkıp inen kız, korkulu gözlerle Raca'ya ve Raca'nın yanındakilere baktı. Ve aniden bir çı lık atarak kaçmak istedi. Fakat kuvvetli eller onu sıkı sıkı yakalamı lardı. A - layan ve kurtulmaya çalı an kızını Raca'nın önüne getirdiler.

Oyuncu kız diz çökerek, racanın ayaklarına kapandı. Bir müddet a layıp inledikten sonra, yalvarmaya ba ladı:

— Beni öldürtmeyiniz kıymetli Racam!... Ne olursunuz acıyınız bana!... Ya ım daha onaltı!...- Bakınız, benim ya ımda, sizin de kızınız var. Onu öldürseler

dayanabilir misiniz? Oh kuvvetli efendim!.. Ne olur bana acıyınız!...

Ömer, sinirden yumruklarını sıktı. Arada, kalın duvar olmasa belki de bu yalvarı kar ısında dayanamaz ve içeriye girerek kızı kurtarmaya çalı ırdı. Ama, bunun imkâm olmadı ı gibi, görevi de çok önemliidi.

O esnada rahibin donuk ve insafsız sesi, salon-da yankılar yaptı:

— Sus günahkâr mahlûk!... Siva kar ısında nasıl böyle konu abilirsin? Sana böyle eref bah etti i için, O'na te ekkür etmen lâzımken, böyle saçma sözleri nasıl söyleyebilirsin? Kırık Hançer kan istiyor, kan!... Senin gibi genç ve güzel bir kızın kanını... Sonra da dü manlarımızda sıra...

Rahip bu sözlerden sonra, adamlardan birine bir i aret yaptı. Adam, mücevherler takılı perdeye do ru ilerledi. Perdeyi çekti. Fil di inden yapılmı küçük bir çekmece ortaya çıktı. Adam, onu saygılı bir tavırla alarak, rahibe getirdi. Rahip de, aynı saygıyı göstererek, aldı ı çekmeceyi, racanın önüne getirilen bir sehpa üzerine koydu. Sonra, e ilerek açtı. Do ruldu u zaman, elinde, gergedan boynuzu saplı, kınk bir hançer ı ıldadı. Hançer elmas gibi ı ıl ı ıl parlıyordu.

Herkes gözlerini açmı , hayranlıkla hançere .bakıyordu. Ömer, büyük bir merakla ve bütün dikka-tini vererek, uzaktan bu hançeri görmeye çalı ıyordu.

öldürülecek kız da, hançere büyülenmi gibi bakıyordu. Aniden silkinerek, kendisini tutan e lerden sıyrıldı:

— Hayır!... Hayır!... diye haykırarak kapıya do ru ko tu.

Rahip, elindeki hançeri kızın boyun hizasına do ru tuttu. Hançerden ı ık gibi bir ey fı kırdı. Bu ı ı 130

ın, bir çizgi halinde, kızın boynunda gezindi i görüldü. Acı bir çılık atan kızın, boynundan kesilmi baı yerde yuvarlanırken, gövdesi de tamabudun ayaklarının ucuna sessizce devrildi; baı kopmu bir güvercingibi...

Rahip, hançeri hafifçe salladı. Kıza kadar uzanmı ınlar, hançerin içine girerek kayboldular.

Ömer deh etle irkildi. Bu ne inanılmaz bir manzara idi ve ne vah ilikti?... Hançerden fı kıran ne idi?... Nasıl, birdenbire kızın boynunu uçurmu tu?... Bütün bu sorulan Sita'dan sorup ö renmeliydi... Kırık Hançer hakkında söylenenler, demek ki yalan dildi. Onu muhakkak yok etmesi gerekiyordu. Bu durumu gördükten sonra karan daha da kesinle ti. Ölece ini bilse bile, Allah'ın izni ile bunu yapacaktı.

Bu dü üncelerden, rahibin salonda yankılar yapan sesi ile sıyrıldı. Elindeki hançeri havaya kaldırmı olan rahip haykırıyordu:

— Ey kutsal hançer!... Ey Siva'nım im e i!... Seni bakire kızların temiz kanlarıyla suladık. imdi Siva'nın dü manlarında sıra... Onlan biç!... Üst üste yı ılan ekinler gibi... Siva'nın dü manı Gazneli Mahmud'a acıma!... O'nu ve erlerini ikiye biç!... Oluk gibi Müslüman kanı akıt!... Sıra sende!... Sıra sende!...

Rahip sözlerini bitirmi ti ki, dümbelek sesleri tekrar duyuldu. Kırık Hançerin ortaya çıkması sırasında, duvar dibinde diz çökmü olan oyuncu kızlar, dümbelek sesleriyle tekrar aya a fırladılar. Müzi in ritmine uyarak dansa başladılar.

Onlar oynarlarken, rahip, Hançeri fildi i çekmeye koydu. Racaya uzattı. Raca, saygı ile aldı ı fildi i çekmeceyi, arkasındaki iri yan hinduya verdi. Sonra, Raca, kızının elinden tutarak yürüdü. Rahip ve di er adamlar arkasından çıktılar. Dümbelek sesi de kesildi. Oyuncu kızlar, kapıya ko u tular.

ÖLÜM TUZA I...

Ömer, o anda bir gıcırtı duydu. Süratle geri döndü. Karanlık a alı mı gözlerle farketmişti i manzara, sırtından so uk terlerin bo anmasına sebep oldu. Ta kapı süratle yere iniyordu. Ko tu.. Fakat geçmesi ve kapının a a ıya inmesini durdurabilmesi, imkânsızdı. Ta kapı, yere bir kan kala durdu. Kapının inmesi ile, oda, daha da karanlık olmu tu.

Kapının ardından Beci'nin kin dolu sesi duyuldu:

— Kutsal yere girdin ey yabancı!... öleceksin!... Görmemen icab eden yeri gören gözlerin ferisi sönmelidir!... î te, ele geçirmek için can attı ın Kırık Hançer!.. Gördün onu... Aranızda sadece bir duvar var... Al onu!... Niye almıyorsun Gazneli Fedai!... Ha ha ha!...

Ömer, kapıya atıldı. Alttan tutarak yukarı kaldırmak istedi. mkânsızdı.

Beci'nin, çakal ulumasına benzer sesi tekrar duyuldu:

— Çık Yi idim!... Haydi çık!... Ne duruyorsun? Çık da Sita'na kavu !... Senin Kırık Hançer pe inde dola an bir Gazneli oldu unu daha ilk ba ta anlamı tım. Sita sayesinde yılanlı kuyudan kurtulabildin. Ama, yine de ölümün yılanla olacak. Kurtulmu de ilsin elimden,

Ömer, büyük bir hırsla haykırdı:

— Havlama u ursuz çakal!... Sen ve senin gibiler, ancak böyle arkadan i görürsünüz. Yi itsen, karıma çık da öyle konu !...

Dı arıdan bir kahkaha ve bir sepetin açılma sesi duyuldu. Ömer'in keskin kulakları, bir de tıslama farketti. Ömer, deh etle titredi. Beci, içeriye bir yılan salıyordu demek. Fakat kendisini çabuk topladı. Derhal, sırtındaki pelerini çıkardı. Besmele çekti ve aye-telkürsiyi okudu.

O urada, ta kapının altından, gözle ancak fark edilebilecek kadar çabuk, halat gibi uzun bir ey süzldü.

Ömer, keskin gözlerini karanlıkta bir ey seçmek için bütün dikkatini gözlerine vermi ti. Bu hayat me-mat meselesi idi. Dı arıdan Beci'nin sesi, tekrar duyuldu:

— Gazneli Bahadır!... Gazneli Bahadır!... Karanlıkta korkmayasm diye, yanma bir arkada saldım. Canın sıkılmaz. Onunla dertle irsin. Sizi tanı tırayım: Bir kobra!... Yılanların en zehirlisi ve en korkuncu!...

Birden sesi kesildi. Dı arıdan çok az gelen ı ık huzmesi de gelmez oldu. Anla ılan ta kapı zemine inmi ti.

Ömer'in, Beci'ye cevap vermek için ne zamanı vardı ve ne de dikkati... imdi o, içeriye süzülerek girmi olan korkunç yılanın nerede oldu unu ara tırıyordu. Yalnız gözleri karanlı ı delmeye çalı mıyor, kulakları da en ufak bir hı ırtıyı duyabilmek için tetikte bekliyordu.

Bir aralık hafif bir tıslama duydu. Derhal o yana döndü. Karanlıklar içinde, birbirine çok yakın mercimek büyüklü ünde iki parıltı, gördü.

Yılanların en vah isi, en zehirlisi olan kobra, sal-

dırıya hazırlanıyordu. Nice defalar ölümle burun buruna gelmi olan Ömer, so uk so uk terledi.

Karanlıkta amansız bir dü manla kar ı kar ıya bulunuyordu. Bütün artlar, onun aleyhinde gözükiyordu.

Fakat her ne olursa olsun Ömer korkmuyordu. Ayetel Kürsiyi okumak ona büyük bir ruh kuvveti vermi ti. Onun bütün endi esi, Kırık Hançeri yok edemedi, yani vazifesini yapmadan ölmekti.

Tekrar dudakları kıpırdadı:

— «Rabbim!... Ancak sana sı mır, ancak sana güvenirim!... Sen yardımcım ol!... Ey Âlemlerin Rabbü...

O anda, mercimek büyüklü ündeki iki parıltı bir o yana, bir bu yana sallanmaya ba ladı. Yılan atla¹ mayaya hazırlanıyordu.

Ömer, elindeki pelerini iki eliyle gerdi. Havada bir eyin uçu tu hissetmesiyle birlikte, «Ya Allah!... diyerek pelerinin yüzüne do ru kaldırdı. Bir çarpı hissederken, bezi sıktı, içinde yumu ak ve kaygan bir cdsim vardı. Yılanın boynunu yakalamaya çalı tı. E er elinden kaçırarak olursa, bu fırsatı bir daha eline geçiremezdi. Ufak bir beceriksizli in bedelini de hayatıyla öderdi.

Onun için büyük bir so ukkanlılıkla hareket ediyordu. Hayvanın örtü altında yakaladı ı boynunu, kerpeten gibi parmaklarıyla sıkmaya ba ladı. Sıktı... Sıktı... Sıktı... Bu arada yılan, kuyru unu kamçı gibi akları duruyor, kurtulmaya çalı ıyordu. Uzun bir bo u madan sonra, kuyruk titredi, titredi ve nihayet hareketsiz kaldı.

Ömer'in imâm, cesareti ve beceriklili i kobrayı haklamı tı. Hem, silâh kullanmadan ve karanlıkta...

Ömer, onun öldü üne iyice kanaat getirdikten sonra, pelerini karanlıklar arasına fırlattı. Allahü Teâlâya ükür etti. Sonra dü ünmeye ba ladı. Buradan nasıl kurtulacaktı. Tekrar kapıya gidip yokladı. Açmanın imkânı yoktu. De il bir ki i, kendisi gibi bin ki i bile zorlasa, bu kapı yerinden oynamazdı. Fakat, yine de u ra tı, u ra tı. Kan ter içinde kaldı.

Çok yorulmu tu. Bir kö eye giderek, hem dinlenip, hem de durumunu dü ündü. Beci, acaba buraya girdi ini nasıl ö renmi ti? Sita kendisini aramayacak mıydı?.. Bütün ümidi Sita'nın gelmesi idi. Fakat, az sonra, Sita'nın gelme ümidi zayıfladı.

Beci, i i bu derece ileri götürdü üne göre, Sita'nın gelip kapıyı açmasına da imkân yoktu. Saray, gerekli tedbirleri almı olacaktı.

Tekrar yerinden kalktı. Elleri ile duvarları yoklayarak bir çıkı yeri ara tırdı. Fakat böyle bir yer bulamadı. Zaten, açılmayan bu ta kapıdan ba ka bir çıkı yeri olsa idi, kapıyı kapatan Beci, o kadar emin konu mazdı.

Sonunda bu ara tırmalardan bıkan Ömer:

— «Adam sendeee!... Allah kerim. Cenab-ı Hak, burada ölmemi yazmadı ise kim öldürebilir? De il Beci, hinduların hepsi, bütün vah i hayvanları da dahil bana bir ey yapamazlar... Demin Kobra yılanının yapamadı ı gibi!...» diye söylendi.

Gerek havanın a ırlı ından ve gerekse bir çıkı yolu bulmak için sarfetti i gayretten, uykusu da gelmi ti. Elleri ile yoklayarak, bir kö eye gitti. Orada sırtını duvara yaslayarak uyudu.

HAYATA DÖNÜ

Uyandı ı zaman, nerede oldu unu birden hatırlayamadı. «Neredeyim. Burada ne i im vardı?» diye dü ündü. Sonra, olaylar aklına geldi. Sita'yla geli i... Kırık Hançer... Danseden kızlar... Oyuncu kızın yalvarı ları ve ölümü... Kırık Hançerden fı kıran ı ın... Beci'nin ta kapıyı kapatı ı... Kobra ile mücadelesi...

Kar ı kö eye baktı. Karanlı a alı an gözleri, kö edeki daha koyu karaltıyı, yılanı içinde öldürdü ü pelerini fark etti.

Aya a kalktı. Vücudu tutulmu tu. A rıyordu. Kollarını ve vücudunu hareket ettirerek eski canlılığına kavu tu. Karnı acıkmı ve susamı tı. imdi ne yapacaktı? Burada ölümünü mü bekleyecekti? Ama, çalı acak, çırpınacak bu durumdan kurtulmaya gayret edecekti, ölse bile, bütün çareleri kullandıktan sonra gelmeliydi ölüm. Allahü Teâlâ «Çalı kulum! Yardım edecek benim!» demiyor mu idi? Umudunu kaybetmiyecekti. Asla... Cenab-ı Hak'ka güvenecek ve çalı acaktı.

Böyle dü ünürken, aniden kafasında bir im ek çaktı: Nasıl oluyor da odanın havası bu kadar taze kalıyordu. Kapı kapalıydı. I ık dahi sızılmıyordu. Kırık Hançeri gözetledi i delik ise küçüktü. Oradan da bir ı ık sızmadı ına göre, belki de tıkanmı tı. Tı-

kanmamı olsa bile, oradan gelecek havanın ne kadar faydası olurdu ki?...

E er odanın havası yenilenmeseydi, kapı kapandıktan kısa bir zaman sonra odanın, nefes alınamayacak bir hale gelmesi lâzımdı.

Bunu dü ünme, Ömer'e yend bir canlılık verdi. Etrafı ara tırmaya ba ladı. Emekleyerek yerde dolaıyor, havanın nereden geldi ini anlamaya çalı ıyor. Fakat, zaman geçtikçe, ümidi kırılır gibi oldu. Hava gelen bir yere rastlayamamı tı. Üstelik, ara tırma sırasında ba ım birkaç defa duvara vurarak canını yakmı tı.

Artık ara tırmayı bırakaca ı sırada, yılanı bo up attı ı pelerin aklına geldi. Oraya gitti. Pelerini kaldırdı. Pelerini aldı ı yerde, belli belirsiz hava geldi ini hissetti. Evet.. Evet, oradan belli belirsiz hava geliyordu.

Ama yine de, yanılıp yanılmadı ını anlamak için, i aret parma ını a zına sokarak ıslattı. Havanın geldi i yere tuttu. Evet, artık yanılması imkânsızdı. Oradan, az da olsa hava geliyordu.

Acaba a a ıda bir bo luk mu vardı? Hava oradan mı geliyordu? Aya a kalkıp zıpladı. Sevinçten haykırmamak için kendini güç tuttu. Çünkü, zıpladı ı yerden, bo mu gibi garip bir gürültü geliyordu.

Elleriyle, o kısmı yokladı. Eli, betona gömülmü , demir bir halkaya gitti. Elleriyle biraz daha yoklayınca, beton bir kapak üzerinde bulundu unu anladı. Kalbi, sevinçten deli gibi atıyordu.

Demir halkayı yukarı do ru çekmeye çalı tı. Demir halka sanM zemine yapı mı tı. Parmaklarının uçları kanadı. Belindeki hançer aklına geldi. Hançerini çıkardı. Hançerle, halkayı betondan ayırmak iste-

di u ra ırken, hançerin ucu kırıldı. Alnından su gibi terler akmaya ba ladı. Fakat yılmadı. iki saat kadar u ra tı. Sonunda bir sevinç çı lı lı kopardı. Halka kalkmı tı.

Acaba, ta kapa ı kaldırabilecek mi idi?... Besmele çekerek asıldı. Fakat ta kapak açılmadı. Tekrar bütün gücünü vererek çekti. Yine açılmadı. Terler yüzünden ıpır ıpır akarken, ayaklarını iki yana açıp kapa ın halkasına bütün kuvvetiyle asıldı. Di leri sıkılmı , adaleleri gerilmi ti.

İnsan o lunun gücü ile, senelerin meydana getirdi i bir pasın mücadelesi idi bu!...

Di lerini sıkarak tekrar asıldı... Asıldı... Fakat, i te, insan o lunun gayretinin zaferi!... Kapak gıcırdadı.

Heyecanın ve sevincin verdi i kuvvetle bir daha asılı ... Kapak gıcırdayarak kalkmaya ba ladı.

Asılı a devam... Ta kapak insan o lunun gücüne boyun e iyor. Evet, i te son bir gayret ve ta kapak iyice kalkarak yana devriliyor...

içeri dolan ve insanı ferahlandıran hava... Küf kokusu ile karı ık ama, bir da rüzgârının temizli ini ve ferahlandırıcı havasını hissediyor Ömer, bu havada...

P M TAVUK NASIL UÇAR?

Ömer, dikkatle a a ıya baktı. A a ıya inen ta bir merdiven gördü. Biraz dü ündü ve sonra Allah'a sı ınarak inmeye ba ladı. Basamaklar nemli ve kaygandı. nerken bir kuyuya dü me ihtimali de vardı. Onun için, dikkatle iniyordu. Yirmi basamak sonra, toprak bir zemine bastı. Karanlı a alı an gözleri, dar bir koridorda oldu unu fark etti.

Acaba bu koridor nereye gidiyordu? imdiki durumdan daha kötü bir yer olamazdı ya?... Yine yürümeye ba ladı.

Eliyle duvara tutanarak, ayaklarıyla yeri yoklayarak a ır a ır ilerliyordu.

Bu yürüyü ne kadar sürdü... Ömer bunu f arkedemedi.. Birden, bir su ırlıtısı duyar gibi oldu. Birkaç adım daha attı. Yüzüne bir serinlik çarpmı tı ki, kendini bir akar suda buldu. Su oldukça derin ve akıntı da fazlaydı.

Ömer, önce suyun dibine gitmi ti. Ayaklarını vurarak, su yüzüne çıktı. Kenara çıkmak istedi ise de, ba aramadı. Kendini bıraktı suyun akı ına. Suyun akı ına ve arkısına 'bırakmı tı kendisini.

Az sonra, koyu karanlı ın açılır gibi oldu unu farketti. Suyu dü mü bir saman çöpü gibi gidiyordu. Birden, geni çe bir delikten havaya fırladı, ve tek-

rar suya dü tü. O koyu karanlık iyice açılmı tı. Ter-
temiz bir hava, ci erlerini doldurdu. Yeryüzüne çık-
mı tı! Evet yeryüzüne çıkmı tı! Su da, eski hızını ve
derinli ini kaybetmi e benziyordu. Kıyıya do ru ku-
laç attı. Yakaladı ı otlar sa lamdı. Kendini topra a
do ru çekti.

Sırtüstü uzandı. Yorgunluktan gö sü kalkıp ini-
yor, ayaklan titriyordu. Gözlerini kapatarak, bütün
ruhu ile, Allah'a ükür etti. Derin derin nefes aldı.
Gözlerini açtı nda, gökyüzünde elmaslar gibi ı ıl-
dayan yıldızlan zevkle seyretti.

— «Allah'ım! Yüce Allah'ım!... Az kalsın bo u-
luyordum. Yardımına sonsuz ükürler olsun!...» dedi.

Tekrar gözlerini yumarak, bu rahatlı ın zevkini
çıkardı. Yarım saat kadar, bu ekilde kaldı. Bu kadar
zaman, dinlenmesine ve kendisini toparlamasına yet-
mi ti.

^x Yerinde do ruldu. Dikkatle etrafına baktı. Sol ta-
rafından, saray yükseliyordu. Demek ki sarayın bah-
çesinde idi. Bu büyük bir anstı. E er, sarayın dı ına
çıkmı olsa idi, tekrar saraya girmesi çok güç olurdu.
Demek talih yardım ediyordu. Evet... Kınk Hançeri
bulup yok etmeliydi.

O esnada, kendisine do ru yakla an sesler duy-
du. Hemen yere yattı. Otlar onu kapatıyorlardı. Ot-
lann arasından sesin geldi i tarafa baktı. Elleri mız-
raklı iki nöbetçi, konu arak dola ıyorlardı. Ömer, ot-
ların arasında ses çıkarmadan beklemeye ba ladı.

Nöbetçiler onu görmeden üç-dört adım yakınından
geçtiler. Ömer yava ça do ruldu. Bahçede dola an
nöbetçilere yakalanmaması lâzımdı.

Sine sine, Raca dairesinin duvanna ko tu. Sita'-
nm odasında iken bahçeyi uzaktan iyice tanıımı , ne-

rede neyin oldu unu kafasına yerle tirmi ti. Sarma-
ıklara tutunarak yukarı tırmandı.

Gerçekten de demir gibi bir vücudu vardı. Yılan-
lı odada çektiklerinden ve ta kapa ı kaldırmak için
sarf etti i gayretten sonra, ba ka birisi, belki yerin-
den bile kıpırdıyamazdı. Ama Ömer, yanm saatlik
bir dinlenmeden sonra kendini toparlamı , bir anda
yukarı tırmanmı tı. Açık buldu u bir pencereden de,
dçeri daldı.

Burası bo bir oda idi. Odayı ara tırdı. Acaba,
Kırık Hançer'in bulundu u çekmece burada mıydı?...
nsan bir ey aradımı, onun her an kar ısına çıkaca-
ını zanneder. Odada fildi i çekmece yoktu. Ömer,
kendi kendine gülümsedi. O kadar de er verdikleri
Kırık Hançeri, böyle penceresi açık bir odaya bırakır-
lar mıydı? Ne tuhaf eyler dü ünüyordu.

Odanın kapısını yava ça açarak, dı arı süzüldü.
imdi bir salondaydı. ki kocaman mumun aydınlat-
tı ı bu yer, bir yemek salonu idi. Masanın üstünde
porselen bir tabakta, pi mi iki tavuk, sanki ona el
ediyorlar, ça ırıyorlardı. Di er kocaman bir porselen
kapta da, kesilmi kavun, soyulmu muzlar ve bu-
ulu üzümler gülümsemekte idiler.

Çok acıkmı olan Ömer bu ba tan çıkaran ça ı-
rı lara daha fazla dayanamazdı. Tavuklardan birini
alıp ısırırken, bir ayak sesi duydu. Tavu u sol eline
aldı. Sa eli ile de iki kocaman salkım üzüm, dört
muz kavradı. O anda içeri i man bir a çı girdi.
Ömer'le kar üa ınca bir ç ılık attı. Canavar görmü
bir çocuk gibi, ba ıra ba ıra kaçmaya ba ladı.

Ömer: «Allah kahretsin!... Her ey berbat ola-
cak!...» diyerek, açık kapıdan fırladı.

Az sonra mızrak, kılıç akırtıları ve ko u malar

duyuldu. Telâ la etrafına bakan Ömer, açık bir kapı gördü. Oraya daldı. Burası bir balkondur. A a ıda, Raca'nın muazzam taht salonu uzanmaktaydı.

Ko u maların, bulundu u yere yakla tı ını duyan Ömer, ne yapmak gerekti ini dü ündü. Bu arada gözleriyle, saklanacak bir yer aratırıyordu. Bir yer dikkatini çekti.

Balkonun tam alt kö elerinde, kocaman pencerelerin kalın atlas perdeleri, duvarların üstünden kö elere do ru kıvrılarak, demir halkalara tutturulmuştu, öyle geni kıvramlardı ki, içine girse kimse farkedemezdi. Ama yeter ki, kendisini ta ıyacak kadar salam olsaydı...

Ayak se'sleri yakla ıyordu. Daha fazla bekleyemezdi. Ani karar verdi. Balkonun kö esinden kendini perde kıvrımının içine bıraktı.

Tam zamanında atlamı tı. çeriye, ellerinde mızraklar ve kılıçlar bulunan muhafızlar gürültü ^{no} dolmuşlardı.

Ömer, nefesini bile kesti. Askerlerin ko u malarını, barı malarını duyuyor, fakat bir ey görmüyordu. Ba n\$malar, küfürler, ayak sesleri, ko u malar bitmek bilmiyordu.

Az sonra gürültü uzakla ır gibi oldu. Muhafızlar a a ıya inmi olacaktı. Ömer, daha fazla sabır edemedi. Atlarken elinden bırakmadı ı tavu u, muzları ve üzüm salkımlarını kuca ına koydu. Muzlar ve üzümlerin bir kısmı ezilmi ti ama zararı yoktu. Kırılmı olan hançerinin kırık ucuyla, atlas perdede ufak bir delik açtı. Gözünü dayayarak a a ıya baktı.

Salonda yanan kandillerin lo aydınlı ı arasında ko u an saray muhafızlarının dev gölgeleri duvarlarda oynatırıyordu. Bir takım küfürlerden sonra, müha-

fızlar oradan uzakla tılar. Anla ılan onu ba ka yerde aramaya ba lamı lardı.

Kimsenin kalmadı ını gören Ömer: «Ey Rab-bim!... Beni kurtardı ın yetmezmi gibi, tavuk, üzüm ve muz da nasip ettin!... Sana nasıl ükür edeyim» dedi. Sonra, büyük bir i tahla tavu u yeme e ba ladı. Tavuk da nefisti do rusu... Arkadan üzümün bir sal-kımım ve iki de muz u yedi.

PERDE KIVRIMLARI ARASINDA

Ömer, yorgunlu un ve imdi de rahatın verdi i rehavetle kendinden geçti. Perde kıvrımı bir hamaktan farksızdı... öyle tatlı bir uykuya daldı ki... Ancak, boru sesleri ile gözlerini açtı. önce nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Oraya nasıl geldi ini hatırladı. Fazla kıpırdanmadan, daha önceden açmış oldu u deli e gözünü uydurdu.

Aman Allah'ım!... Bu da ne?...

Racanın taht salonu, hindu asilleriyle doluydu. Sırmalı ve ipekli elbiselerini giymi hindu beyleri, Raca'nın tahtının iki yanına sıralanmışlardı.

Demek ki, Ömer uyurken salon dolmuştu. O, uzun zamandır devam eden uykusuzlu un ve yorgunlu un verdi i bir uyku ile hiç bir eyin farkına varamamıştı.

Hindular, onun burada oldu unu bilseler, di le riyle parçalarlardı muhakkak. Bu durum Ömer için de bulunmaz bir nimetti. Böyle bir fırsatı rüyada görse inanmazdı, Allah'ın bir lütfü idi bu... Pek çok plânlar kurup hazırlansa, dü manların taht salonuna girmesi mümkün olamazdı. Rüyada görse bile inanmazdı buna. Ama i te gerçektir. Ve taht salonundaydı.

Ömer böyle dü ünürken, kapının iki yanında duran borazanlar, fildi inden yapılmış borularını, ci erlerinin bütün kuvvetiyle tekrar üflediler.

Açılan kapıdan Raca arkasından Sita ve nedimesi, onların arkasından da, Beci girdi. Salondakiler, balarını e erek Raca'yı ve Sita'yı selâmladılar.

Raca ve kızı Sita, tahtlarına oturdular. Raca, etrafını süzdükten sonra, gür bir sesle-

— Dostlarım!... dedi. Bugün, kutsal Hançerimiz, Sümenat'taki hindu karde lerimize gönderilmek üzere, yola çıkarılacaktır.

Multan'daki karde imizden aldı ımız habere göre, mabut dü manı Mahmud yola çıkmı . Otuz bin er ve iki yüz fedai ile... Tar Çölünü geçebilir mi? geçemez mî? Onu ancak Siva bilir!...

Geçti i takdirde, kar ısına iki yüz bine yakın Siva kulu ile Kırık Hançer dikilecektir.

Salonu bir mırıltı doldurdu. Hindulann yüzleri sevinçle aydınlandı.

— Kırık Hançer!... Kırık Hançer!... Gazneliler do ranacak!... sözleri duyuldu. Sonunda bu, bir çı lık halini aldı.

Elini kaldıran Raca onları susturdu:

— Evet!... Kırık Hançer yola çıkarılacak ve Gazne Türklerine aman verilmeyecek. Kırık Hançeri Karde Bilhana'ya teslim ediyorum. Seçece i yi itlerle, onu Sümenat'taki karde lerimize götürecektir.

Bunu söyleyen Raca i aret etti. Ömer'in tapınakta gördü ü rahip, öne çıktı. Elinde fildi i çekmeceyi tutuyordu. Raca onun elinden fildi i kutuyu saygı ile aldı.

O arada, sa sıradaki asiller arasından gayet iri bir hindu ileri çıktı. Bunun kıyafeti, di er asillerden farklıydı. Kulaklarından elmas küpeler sarkıyordu. Sakallarının arasında küçücük inciler parıldamaktaydı. Raca soyundan biri oldu u anla ılıyordu.

Onun bir adım arkasından, sag ve sol yanında, iki asil de, onunla birlikte Raca'ya do ru yürüdüler.

Racaya üç adım kala durdular. Raca, çekmeceyi, O iri ve zengin kıyafetli hinduya uzattı:

— Bilhana!... Sana çok erefli bir vazife veriyorum. Görevini tam yapacına ve Kırık Hançeri, hayatın bahasına bile olsa yerine ula tıracına emininim...

Fildi i kutuyu saygı ile alan Bilhana cevap verdi:

— Hayatım u runa olsa bile!... Ben ölürüm fakat Kırık Hançer bütün parlaklı ıyla gözleri kama tırır; Siva'nın dü manlarını da kahreder.

Onun Sümenat'a ula aca nına ve Gaznelileri ot biçer gibi biçece ine emin olabilirsiniz yüce Raca!...

Erlerim a a ıda bekliyorlar. Hepsi de, en seçme yi itlerden. Rüzgâr gibi gidip, Siva'nın im e ini karde lerimize ula tıraca ız.

Sonra e ilerek, salonun ortasına kadar, geri geri çekildi. Salonun ortasında Racayı son bir defa daha selâmladıktan sonra, geri döndü. Kapıya do ru yürüdü ve arkasındaki adamlarla birlikte dı arı çıktı.

Boynuz borular, tekrar havaya kalktı. Tiz boru sesleri salonu inletti.

Merasim bitmi ti. Raca, eli ile, salondakilere i aret etti. Hindu soyluları, gerisin geriye giderek Racayı selâmladılar ve sonra salondan çıktılar.

çerde, sadece Raca, kendisini yelpazeleyen iki hindu kız, Sita ve Beci kalmı tı. Bir de, kapının önünde bekleyen dört muhafız...

Raca, Beci'ye sordu:

— Ak amki gürültü ne idi?

— A çı bir hayâl görmü galiba Efendimiz!... Mutfakta, O Türkü gördü ünü söylemi ...

— Ara tırdınız mı?...

— Tabii Efendimiz!... Bu salonda bile ara tırma yaptık. Fakat hiç bir ize rastlayamadık. Zaten Onun ortaya çıkması imkânsız. Ta odada gebermi tir bile. Oradan çıkabilmesine imkân var mı?... O müthi kobra i ini görmedi ise, açlıktan ve havasızlıktan, belki de korkudan can vermi tir.

Raca, bu söze kahkahalarla güldü. Beci de, Onun bu kahkahalarına katıldı. Sita, ba ını çevirmi Beci'nin yüzünü görmemeye çalı ıyor ve hırstan dudaklarını ısıtıyordu.

Onu göz ucu ile süzen Beci:

— Fakat Efendimiz!... dedi. Sita, bizim bu sevinçimize ortak olmuyor.

Sita, hırsla ba ını döndürerek kinle ona baktı. Gözlerinden adeta ate fı kırıyordu. Onun bir ey söylemesine zaman kalmadan, babası Beci'ye:

— Sita, üzülüyor!... dedi. Belki de haklı... Hayatını iki defa kurtarmı olan Gazneli Yi idin bu ekilde öldürülmesine tahammül edemiyor. Ne de olsa bir kız... Bize benzemez onlar. Çok duygulu olurlar.

Sonra Sita'ya döndü:

— Mecburduk buna kızım!... De il bir dü man eri, sen bile Kırık Hançere ihanet etsen acımazdım. Unutacaksın bunları!... O senin hayatını kurtarmı sa, sen de, Onu, Beci'nin elinden almakla öde mi oldun. Yoksa Beci onu yılanlı kuyuya atacaktı.

Sita, isyankâr bir tavırla ba ırdı:

— Aynı eyi yapmadınız mı?... Bir kobraya öldürtmek!... Ne feci durum!

Raca, ba ka söz istemez bir tavırla:

— Unut bunu artık kızım!... Gereken yapılmı tır.

Sonra Beci'ye sordu:

— Fakat eksik tavu a ne dersin?...

— Pisbo az a çı yemi ve sonra böyle bir ey uydurmu tur efendimiz.

— Ha ha ha!... Çok akıllısın Becü... Akla yakın bir ihtimal... Kurnazsın da... Gazneliyi, ta odada sıkı tırman, kobra ile de hesabını görmek bunu gösterir.

— Takdirleriniz beni biraz cüretkâr yapıyor Efendimiz. Acaba, bu teveccühünüzü gördükten sonra, bazı arzularımı kabul edece inizi dü ünmek, büyük bir cüret mi olur?... Sita'yı istesem haddimi bilmezlik mi etmi olurum?

— Benim kabul etti imi de daha önceden söylemi tim sanırım. Önemli olan Sita'nın gönlünü alman!... O kabul ederse niye olmasın!...

Onların konu malarını büyük bir acı ile dinledi i anla ılan Sita, büyük bir kinle haykırdı:

— Kalle çe öldürdü ün Ömer Bahadır'm tırna ı bile olamazsın sen!... Israr edecek olursan, ya kendimi ya da seni öldürürüm... Hem de bu zehirli hançerle!... Baba, artık müsaade et de, odama çekilip istirahat edeyim.

Bunu söyleyen Sita'nın elinde, bir hançer belirmi ti.

Raca gülümsedi. Aya a kalkarken, yüzü solmu olan Beci'ye:

— Bu meseleyi imdilik bırakalım Becü... dedi. te görüyorsun!...

E ilerek Racayı selâmlayan Beci'nin yüzünde, sin si bir tebessüm belirdi.

Raca, Sita'nın elinden tutarak kapıya yürüdü, ve çıktılar. Hizmetkârlar yelpazelerini topladılar. Beci'nin arkasından onlar da çıktı.

ÖLÜMDEN DÖNEN Y T

Ömer, duydu u ve gördü ü olaylar kar ısında a kına dönmüştü. Demek Kırık Haçer, yola çıkarılmı tı. Ne yapıp edip, Kırık Haçeri götürönlere yeti mek lâzımdı. Haçer, Sümenat'lıların eline asla ve asla geçmemeliydi.

Fakat buradan nasıl çıkacaktı? Biraz dü ündü. Sita'nım dairesine gitmeli ve gece karanlı ında da saraydan kaçarak Kırık Haçeri götürönlörin pe ine dü meliydi.

Biraz u ra tıktan sonra, perdenin arasından çıktı. Kö edeki demire basarak, balkona tutundu. Kendini yukarı çekti. Dikkatle ilerlemeye başladı. Av gözetleyen ve takip eden bir kaplan gibi sessiz hareket ediyordu.

Balkondan çıkmadan önce, koridordan bir ses gelip gelmedi ini dinledi. Yava ça ba ını uzatarak, koridorda kimse olup olmadı ına baktı. Koridorun di er ucunda, iki muhafız birbiri ile sohbet ediyordu.

Ömer, kapının arkasında bekledi. Muhafızlar, âz sonra koridorda gezmeye başladılar. Onların bir uçtan di er uca gidi leri arasındaki zamanı hesapladı.

Yine yanındaki kapının önünden geçtikleri an, koridora çıktı. Süzölür gibi kö eyi dönerek, Sita'nım kapısı önüne vardı. Kapının kolunu tutarak itti.

ansı vardı. Kapı kilitli de ildi. Derhal açıldı. Ömer, kapıyı kapayarak içeri baktı.

çerde, muhte em bir karyola, Sita yatıyordu. A - lamaktan gözleri kızarmı tı. Onun saçlarını ok aya - rak teselli eden nedimesi, gözleri fal ta ı gibi açılmı oldu u halde, korkuyla Ömer'e bakıyordu.

Ömer'in, ta odada, kobra tarafından zehirlendi - ini duymu olan nedime, galiba bir hortlakla kar ı - la tı ını sanmı tı.

Ömer, eliyle korkmaması için i aret etti.

Nedimesinin sustu unu ve sabit gözlerle kapıya do ru baktı ını gören Sita, ba ını kaldırdı.

Bir insan, ancak bu kadar a ırır ve sevinebilirdi. Önce gözlerini kırptı tırdı. Sonra kolunu çimdikledi. A zmdan bir fısıltı çıktı:

— Ömer!... Yi it Ömer!... Sen!... Sen!... Ama na - sıl olur?...

Sonra bir çılgın gibi, karyoladan atlayarak ko - tu. Ömer'in omuzlarını tuttu. Sevinçten gülüyor, hind - çe bir eyler mıldanıyordu. Az sonra da bu gülme - nin yerini bir a lama, aldı. Hüngür hüngür a laya - rak Ömer'in ayaklarına yıkılırken, Ömer, onu kuv - vetli kollarıyla yakaladı. Onu kaldırarak, yata ma götürdü ve uzattı. Nedimeye de, biraz su getirmesi - ni söyledi. Su ile, Sita'nın bileklerini ve akaklarını ovdurdu.

Sita az sonra kendine geldi.

— Seni öldü! dediler. Ö rendi im zaman bütün dünyam yıkıldı. Mahvoldum... Hâlâ gözlerime inana - mıyorum. Sen misin Ömer?... N'olur söyle!... Rüya görmedi imi söyle!... Nasıl kurtuldun?... Nasıl çıka - bildin o ölüm odasından?.. Aman kapıyı da kilitleye - lim.. Beci, sa oldu unu anlamamalı... Ömer nasıl kurtuldun? Hadi anlat!...

— Geldim ya!... Kurtulu umu anlatmama ne lüzum var Sita?...

— Geldi ine inanamıyorum. Anlat anlat n'olur!...

Sita'nın bu kadar ısrarı üzerine, Ömer, ba ından geçenleri anlattı. Ömer'i, önce, hortlak zannetmi olan nedime, Ömer'in anlattıklarım dinledikçe, Ömer'e bakı ları de i ti ve korkusu geçti. ki kız, heyecanlı çı lıklar atarak, Ömer'in ba ından geçenleri, kobra ile bo u masını dinlediler.

Ömer, sözlerini bitirdikten sonra:

— Sita!... Benim gitmem lâzım!... Gece buradan çıkmalıyım!... dedi.

— Seni bir yere bırakmam!... ölünceye kadar odamda bakarım sana!... N'olur Ömer, gitmekten bahsetme.. Nedimem bana çok sadıktır. Senin burada oldu unu kimseye söylemez.

— Sita!... Bu hareketin, bir erkek için gurur okayıcı bir ey... Fakat dü ünmelisin ki, benim görevim var. Arkada larım er meydanlarında dü manlarla dövü ürlerken, ben burada nasıl kalabilirim?... Böyle bir harekette kendime hürmetim kalmaz. Kendimden tiksiniirim. Görevim, Kırık Hançeri ele geçirmek veya yok etmektir. Hemen yola çıkıp Kırık Hançeri götürönlere yeti meliyim.

Sita, yerinde do rularak, heyecanla, Ömer'in omuzlarını sarstı:

— Ömer!... Onlara yeti emezsin!... Yeti sen bile, onlar ölkemizin en seçkin silâh örleri... Üstelik sayıları da fazla... Yi itsin, kuvvetlisin ama tek ba ına onlara kar ı ne yapabilirsin? Göz göre göre kendini ate e atma!... öldürörler seni!...

— ölse bile gidece im Sita!... Bu benim görevim. Sen kendini bo una üzme!...

Ömer'i yolundan döndûremeyece ini anlayan Sita, içini çekti:

— Pekiyi Ömer. Seni anlıyorum. Yalnız biraz daha dinlen. Gece olunca istedi in gibi hareket edersin.

Ömer, Sita'mn yüzüne baktı:

— Bana yaptı ın bu yardımları asla unutamam
' Sita!... dedi. Seninle geçirdi im u birkaç gün, benim için hatıra kalacak.

Gözleri kö eye saplandı ve mırıldandı:

— Allah beni haram i lerden korudu. Haramlardan kaçarken vazifemi yapmaya çalı aca ım.

A KTAN KAÇILMAZ

Sita ses çıkarmadı. Hayâle dalmı gibi idi. Aniden bir ürperi le sarsıldı. Ömer'in gözlerine bakarak unları söyledi:

— Ömer!... Yi it Gaznelü... Sen yaptı ın iyili-
in kar ılı ını gördün. Benim sana yaptı ım yardım,
senin bana yaptıklarının yanında hiç kalır. Fakat sa-
na unu belirtmeliyim ki; e er yaptıklarımı yardım
kabul ediyorsan, ben bunları senin yaptıklarına kar-
lık olsun diye yapmadım. Ben bunları seni, seni!...

Sözünün burasında Sita'nın sesi bo ukla tı. Yut-
kundu... Söyleyip söylememekte kararsız kaldı. Bu
ekilde uzunca bir zaman geçti. Sita, Ömer'in kendi-
sine soru soran gözlerle baktı ını görünce kararsızlı-
ını yendi:

— Gidiyorsun!... Gidiyorsun artık! Kendimi son-
ra asla af edemem diye söylemem lâzım. Evet Ömer!...
Sana sırrımı açaca ım. Belki bunu duyduktan sonra
bana önem vermeyecek, beni kalbimden vuracaksın.
Fakat her ne olursa olsun, söyleyece im. Ömer!...
Sen beni kurtarmasaydın ve bana yardım etmemi
olsaydın bile, ben yine seni kurtarmak için hayatımı
feda ederdim. Çünkü!... Çünkü!... Çünkü ben seni
sevdim, Ömer!... Hem de bütün benli imle... Damar-
larımdaki kana i lemi sin... Kalbimin her atı ı senin
adını söylüyor... Hava kadar, su kadar ihtiyaç duyu-

yorum sana!... Rüyalarımda yine sen... At üzerindeki rüzgâr gibi gidi in... Aklından çıkmıyor konu - man, gülmen ve sezi in... Ruhuma ate ten harflerle i lenmi gibi adın, kar ıla tı ımızdan beri seni, seni unutmadım, unutamadım. Ruhumun bütün temizli i ile seni sevdim. Bu bamba ka bir his. A k, nereden ve nasıl geldi i bilinmeyen bir hismi me er!...

Onu getiren ne?... Büyük bilmece!... Onu getiren kelebek kanatları mı?... Hayâl renkli gök ku a ı mı?... Yoksa, baharın ılık nefesi mi?... Ku ların cıvıltıları, baharın ba döndüren kokuları mı?... Gözlerin kar ıla ması mı?.. Bilinmez!... nsanların çözemedi i büyük sır!...

Kar ıla tı ımız anda, içim bir tuhaf olmu tu. Bu yi ite benim hayatım ba landı diye dü ünümü tüm. Evet ba landı. Ba landı, hem de ayrılmamak üzere... çimde bir sızı hissetmi tim. Ve... Ve senden korkmu tum Ömer!...

Senden kaçmak de il, a kımdan kaçmı tım. Evet, â kımdan kaçmı tım. Fakat, insan kaderinden kaçamıyor. Senin hayâllerinle avundu um uykusuz gecelerden sonra, tekrar seni gördüm. Ülkemize gelmi tin.

Beci, babama seni tarif ederken baygınlıklar geçirdim. Demek, a kım seni getirmi ti. Demek a ktan kaçıyordum. A k kopmaz bir ba dı.

Seninle tekrar nasıl kar ıla abilmi im. A k mucize imi !... Beci'nin eline nasıl geçmi tin ve ben, nasıl gidip Beci'nin elinden seni aldım?... A k cesaretmi !...

Ve ben seni, Kınk Hançeri görece in mukaddes bildi imiz yere nasıl götürdüm?... A k çılgınlık mı !...

Beci tarafından, bulundu un yerde, yılan tarafından öldürüldü ünü ö rendi imde, kalbimde yılanın so uk di lerini nasıl hissettim?...

A k, ıstırap ve ölümü !...

Ve ben seni kar ımda nasıl sa ve salim görebildim?

A k, ruhu en tatlı na melerle dolduran unutulmaz ilâhi arkıymı !...

Günlerim seninle aydınlandı, seninle ne elendi hayatım. Sensiz ya ayamam artık... Seninle dolu hayatım. Sensiz ya ayamam artık... Seninle doluyum. Ruhuma i lemi sin. Baktı ım her yerde seni görüyorum. Gidece ini, ayrılaca ımı dü ünme, çıldırtıyor beni.

Ayrılma üzüntü ve heyecanı ile kıvrandı ım u andaki sözlerim için, hakkımda ne olur kötü dü ünme!... Yemin ederim ki, imdiye kadar kalbime giren ilk ve son erkek sen oldun!

Sita bu sözlerden sonra, ko tu. Divana kapanarak, hıçkıra hıçkıra a lamaya ba ladı.

Ömer a ır a ır onun yanma yakla tı.

Sarsıla sarsıla a layan Sita'nın yakınında dikildi.

— Sita!... Dedi. Sita!... Güzel Hint çiçe i!... Yaz sabahları, çiçekler üzerindeki ebnemler kadar saf ve temiz Sita!... Gözlerimden sana kar ı olan duygularımı, sen de anlamıyor musun? Sana ve kendime bir kötülük yapmak istemem. Ne olur beni sevdi inden daha çok, hem pek çok... Evet sadece Allah'ı sev!.

Ömer'in sesi de bo uk ve heyecanlı çıkmı tı.

Sita heyecanla do ruldu. Göz ya larının bir ba - ka güzel yaptı ı gözlerini, Ömer'e dikti.

— öyle ise, sen de... Sen de...

Ömer, evet dercesine ba ını salladı.

— Evet Sita!... Evet!... Kendimi o kadar tuttum halde, ancak evlenecek oldu um kıza söyleyeceğim sözü söyleyece im. Ben de seni dü ünüyorum ve dü ünece im. Müslüman, sevmesini bilen bir kimse-

dir. Bunun için Allah'ı, Resulünü ve Kitabını sevmi -
tir. Müslüman ba lanmasını bilen bir kimsedir.

Ba mı öne e di, biraz ümitsiz gibi:

— E er, sen de sahte ilâhları bırakıp, gerçek ve
Bir olan Allahü Teâlâ'yı tanırsan. Sita, i te o zaman...

Sita'ya baktı, devam etti:

— i te o zaman islâm denizinde bütün oluruz.
Belki bir vücut gibi Sita.

Sita bir ku gibi fırladı:

— Büyüledin beni Ömer. Senin Rabbma inan-
mak istiyorum. Sendeki meziyetler, dininin hak oldu-
unu zaten gösteriyor. Sendeki mertlik Ve cesaret
ebediyet pınarlarından su içmi gibi. Sendeki bu hita-
bet, sanki belagatın en güzel örnekleri üzerinde talim
etti ini gösteriyor. Dı arı çıkmak, göklere, ku lara
haykırmak istiyorum. Sevginin denizinde erimek is-
tiyorum: O denizde eriyenlerle bütünle mek istiyoy-
rum.

Ba mı öne e di, mırıldanır gibi konu tu:

\ — Sakın ayrılıktan bahsetme Ömer, ben kavu -
mayı istiyorum...

— Bana yi it demi tin Sita. Bizde yi it, kendini
yenebilen, kendi arzularına ma lup olmayan ki i de-
mektir. Banayı it dedin Sita. Bizde yi it Yüce Allah'a
verdi i sözden dönmeyen, demektir.

Yumru unu sıkı ve haykırdı:

— Bana yi it dedin Sita. Yi it, günahları ayak-
larının altına alabilen Müslüman demektir. Beni an-
lamaya çalı n'olur?

Sita'nın gözleri ya ardı:

— Neden, neden seni anlıyamıyorum. Anlamıyor-
sam kölen de olamaz mıyım?

— Yollarımız ayrı Ben buraya bir vazife ile gel-
dim. Hiç bir kimse, sevdi ine fenalık yapmak iste-

mez. Aramızda da gibi engeller var. Seninle, durum uygun olsa bile, bu derece sevdi im halde evlenemem..

— Ne imi o engel?.. Söyle n'olur?

— Sita!... Ben Müslümanım, sen ise hiıdu... nançlarımız ayrı. Ben seninle evlenemem; sen de br nimle... A kımız ruhumuzun derinliklerinde gömül-meye mahkûm... Belki, hislerimiz içimizde kalsa idi daha iyi olurdu. Bize acıdan ba ka bir ey vermeyecek.

Seni heyecanlandırmaya ve hislerini co turmaya hakkım yoktu... Dinimize göre, seninle evlenmeden, sana sevgi ile bakmam sana el de dirmem do ru de-il...

Sita ürperdi:

— Demek slâmiyet bu derece ince... Müslüman-lar bu derece do ru insanlar?.. Ömer!... Bana slâmi-yet hakkında bilgi verir misin lütfen?

— Memnuniyetle Sita!... Yalnız, ben de önce sa-na sorular soraca ım.

Hiç gök yüzüne baktı ın ve dü ündü ün oldu mu Sita? O sonsuz bo lukta, karanlıkta, mücevherat gibi binlerce ve binlerce yıldızın ı ıl ı ıl yüzdü ünü seyrettin mi hiç?...

Hiç topra a baktın mı Sita? Orada da ba ka, bamba ka bir hayatın oldu unu ve kıpır kıpır binbir mahlûkun oynatı ını fark ettin mi?

Latif afak sisleri içerisinde güne in karanlıkları ko arak do u unu veya onun renk cümbü ü içerisinde batı ını karanlı ın, kara bir örtü gibi her yanı kap-ladı ını gördün mü?

Hayatın ne eli solu unun, ölümün so uk nefesi ile kesilmesi, mevsimlerin birbirini izlemesi, yılların rüzgâr gibi geçmesi, do anların büyümesi, ya lanma-

sı ve ebedi yolculu a çıkması seni hiç dü ündürmedi mi Sita?

Sonsuz gökyüzü, topraktan çılgınca ne e ile fı kırmı otlar, çiçekler; dünya zevklerini veren yemi ler, çe itli nimetler, binbir renkli ku lar ve hayvanlar en mükemmel mahlûk olan insanlar niye yaratıldı?

Bebe in dudaklarında tomurcuklanan tebessüm, do an günün, denizin, kırların, yaz ya murlarının bitmeyen tatlı arkısı seni hiç duygulandırmadı mı?...
Hiç dü ündün mü? Bunları yaratan kim?...

Bütün bunlar bir tesadüfler mahsûlü de ildir Si- ta! Hepsi belirli ölçülere ve bilinerek belli bir nizam dahilinde yaratılmı tır.

Kâinatı yaratan ve belli bir nizam dahilinde idare eden sonsuz kudret sahibi Yüce Bir (Tek) Varlık vardır. O da, ALLAH'dır Sita!...

Sadece benim, senin veya sadece Müslümanların Allah'ı de il; bütün yaratılmı ların Allahıdır O... Musevilerin de, hıristiyanların da, budistlerin de, hinduların da, amanistlerin de, mecûsilerin de... Daha bilmedi imiz pek çok inanç sahiplerinin de Allah'ı O'dur.

Âlemlerin Rabbi, Rahman, Rahim ve din gününün tek sahibi ve mutasarrıfı O'dur. Cümle âlem yok iken O vardı. Her canlıyı yaratan, her van her an varlıkta durduran, hepsini korku ve deh etten koruyan O'dur. O, hiç kimseye muhtaç de ildir. Sonsuz kudret ve kuvvet sahibidir. O, diledi ini yapar, diledi ine hüküm ve emreder. O'nun gücü her eye yeter. O, sonsuz efkat ve merhamet sahibidir.

O, ezeli ve ebedidir.

Yerde ve gökte, onun için gizli bir ey yoktur. Yaratıklarının rızkını o verir.

Ömer, bunları söyledikten sonra Kur'an-ı Kerim'den iki âyet okudu.

«O, kendisinden ba ka tana olmayan Allah'tır. Hükümrân O'dur. Mukaddes O'dur. Sulh ve selâmeti yayan, aman veren, her eyi görüp gözeten, yegâne galip olan, kar ısına hiç bir engel çıkarmayan, büyüklükte e i olmayan O'dur. Mü riklerin (Allah'a ortak ko an) bütün irkinden münezzehtir. Yaratân, var eden varlıklara suret veren Allah O'dur. En güzel isimler onundur. Göklerde, yerde ne varsa hepsi O'nun anım tenzih eder. Yegâne galip olan, her eyi hikmetle çeviren O'dur.» (Ha r Sûresi, 23-24 âyet meal-leri)

î te, slâmiyet, Bu, anı Yüce Allah'a teslim olmak ve O'nun buyruklarını tebli eden, Yüce Elçisi Hazreti Muhammed Mustafa'ya (Sallallahü aleyhi ve sellem) uymaktır.

slâmiyet, ilâhi dinlerin son halkasıdır. Onu tebli etmekle, Yüce Allah tarafından vazifelendirilmi Peygamberimiz de sallallahü aleyhi ve sellem son Peygamberdir. O'ndan sonra artık Peygamber gelmeyecektir.

slâm dini, Allah'ın birli i, ululu unu, kudretini ö retmekte ve buyrukları olan Kur'ân-ı Kerim vasıtası ile gösterdi i yolda gitmekle kurtulu a eri ebileceğini gösteren dindir.

slâmiyet, gerek musevilikte ve gerekse hırıstıyanlıkta bozulmu ve de i tirilmi olan hususların aslını ortaya koymakta ve di er ilâhi dinleri tamamlamaktadır.

İslâmiyetin gayesi, ferdin akli dü üncelerini, içini ve kalbini düzelterek ferdi önce bu dünyada, sonra da, ahirette saadete kavu turmaktır.

İslâmiyeti tebli eden Hazreti Muhammed sallallahü aleyhi ve sellem'in Peygamberli i, sadece Arap

kavmi için olmayıp kâinat içindir. Bütün insanlık içindir.

İslâmiyetin koydu u esaslar her zaman ve her yerde ya ayacak toplulukların ihtiyaçlarını cevaplandırmaktadır.

İslâm Dini, dünyanın yaratılı ından beri gelmi geçmi bütün Peygamberleri ve onlara vahyolunan mukaddes Kitapları kabul ve tasdik eder.

Bütün dinlerin sonu ve hepsinin en mükemmeli olan islâm Dini, kendisinden önceki dinlerin hükümlerini kaldırmı tır.

slâm Dininin, itikadi hükümleri içinde aklın ve tabiatın hükümleri arasında çatı acak hiç bir ey yoktur. Akıl ve temiz duygular üzerine kurulmu tur.

Ahlâki esaslan, her toplumun insanca ve erefle ya amasını sa layacak sa lamlık ve yüksekli e sahiptir. Peygamber Sallallahi aleyhi ve Sellem Efendimizin: « slâm Dini, iyi ahlâktan ibarettir.» buyru u, bu durumu açıkça ortaya koyar.

İslâmiyette, bütün ahlâki hükümler, dini ve sosyalıdır. Bir müslümana göre, namaz ve oruç nasıl birer dini vazife ise, sıhhatini korumak, di er insanlara kar ı güler yüzlü tatlı sözlü olmak, kom ularını incitmemek, herkesin iyili ine çalı mak, memleket ve milletine faydalı olmak da birer dini görevdir.

Mala, cana, namusa göz dikmek nasıl haram ise, birine iftira etmek, ho lanmıyaca ı bir eyi arkasından söylemek, birisinin haysiyetini kırmak da böylece haramdır.

Bu durumlara göre, İslâm dini, insana yalnız Allah'a kar ı yapılması gereken ibâdet ve kulluk vazifelerini göstermekle kalmamı , aynı zamanda maddi ve mânevi hayat için muhtaç olunan eylerin her türlü inceliklerini de insanlara göstermi tir.

îslâmiyette, aklın, ilim ve hikmetin çok yüksek, bir yeri vardır. Bizzat Peygamberimizin: «Din, aklın kendisidir, akli olmayanın dini de yoktur.» buyurması, bunu gösterir.

slâmiyet, hürriyet ve hukukta e itlik esaslarını en sa lam surette tesbit etmi tir. îslâm dini, hayata intizam verir. Fikri ve ahlâkı yükseltir. Bütün hükümleri, kolaylık üzerine kurulmu tur. slâm Dininin en büyük dü manı cehalet, hurafeler, zulüm, haksızlık ve ba kaları üzerinde baskı kurmaya kalkmak ve de ahlâksızlıktır. .

slâmiyet, daima adaletli olmayı, ilim, irfan ve hüner ve ahlâk sahibi olmayı emreder. nsanı yücelten gerçek insan yapan dindir. Onda, ne eksiklik ve ne de fazlalık bulabilirsin Sita!... Çünkü o, insanların de il, Allah'ın koydu u nizamdır.

Meselâ sizinle ilgili, yani kadınlarla alâkalı bir meseleyi ele alalım. Yüz yıllardan beri devam eden ve insanlık için yüz karası olan, kadına davranı meselesini... Taa eski Mısır'dan bugüne kadar. Eski Atina'lılarda, Romalılarda ve musevilerde, Hıristiyanlarda, Araplarda ve ranlılarda di er bütün devletlerde kadının durumu yürekler acısı idi.

İslâmiyetin tebli ine kadar kadın, dünyanın dört bir yanında de ersiz görülmü , bir mal gibi alınıp satılmı , sokaklara dü ürülmü ve ayaklar altında çi nenmi tir.

Mısır'da erkek ve kız karde evlenirdi. ran'da Mezdek'in attı ı fikirler filizlenmi , ana ve kızkarde le evlenmek normal görülmü tür.

Uzun uzun anlatıp mevzudan ayrılmamak için kısa kesiyorum. Sizde, ya sizde, kadının durumu nedir Sita?...

Dul kalan bazı kadınlarınızın hali?... Kocas ı ölen,

dul kalmı olan hindu kadınlarının, çıtırtılarla yanan ate yı nları üzerindeki çı lıkları, gökleri kaplamı tır dersem, yalan mı söylemi olurum acaba?..

Âdetlerinize göre, dul kadınları kocasının cesedi ba ında yakarlar. Kadın a layıp kaçmak istese, yakalayıp gene de yakarlar... Kaçmak istedi i için de e-refsiz damgasını vururlar.

Filozof Buda bile, kadınlara reva görülen bu i -kenceyi önleyici bir ey söylememi tir. Böyle bir eyi dü ünememi tir bile... Manu da: «Kadınların murdar temayülleri vardır. Onların tepelerinden yumru u eksik etmemek gerekir!» demi tir.

Ya slâmiyet?... t te o zaman i de i iyor. Allah, kadınlara efkat ve merhametle davranılmasını emretmi tir.

slâmiyet, de il kadınları ölen kocalarının ba ucunda yakmak, onlara ufacık bir eziyet yapılmasına bile kar ıdır.

Peygamber Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem buyurdu: «Kadınlarınıza eziyyet etmeyiniz; Onlar, Allah'ın sizlere emanetidir. Onlara yumu ak olunuz, iyilik ediniz.»

«Bir erkek, zevcesini döverse kıyametde ben onun da'vâcısı olurum.»

«Müslümanların en iyisi en faydalısı, zevcesine kar ı iyi ve faydalı olanıdır.»

Bu hadisleri ço altmak mümkün...

te slâmiyet... Bu kadar kısa zamanda tam vemedim; ancak ana hatlarını belirtmeye Çalı tım.

Sita, derin bir iç geçirdi.

— Çok te ekkür ederim Ömer!... Sarsıldım... Anlattıkların beni içten sarstı. Kafam allak bullak oldu. Dü ünmeliyim... Dü ünmem lâzım.

YUMRU UN ZAFER

Sita, tam sözünü bitirmi ti ki, dı arıda ko u an ayak sesleri duyuldu. Kapı iddetle yumruklanmaya ba ladı. Sita, bembeyaz kesildi. Ömer'in gözlerine baktı.

Kapı kırılacak gibi vuruluyor ve zorlanıyordu. Sita,. sert bir sesle ba ırdı:

— Hangi küstah kapıma bu ekilde vuruyor?

Dı arıdan Beci'nin huysuz sesi duyuldu:

— Racamızın yüksek emirleri ile, saray muhafızlarına kapıyı açınız! Gaznelinin orada oldu unu biliyoruz. O Türk teslim olsun!...

Sita ile Ömer tekrar birbirlerine bakı tılar. Ömer, bir ey demeden pencerenin önüne fırladı. Açık olan pencereden a a ıya baktı. Bulundukları oda, yerden çok yüksekti. Üstelik a a ıda gezen, mızraklı kılıçlı pek çok hindu muhafız görülmekte idi. Bir an dü ün-
dü.

Kapıya vurulan darbeler daha da artmı ta. O ka-
lın kapı omuz darbeleri ile çatırdamaya ba lamı tı.

Yanına gelmi olan Sita'ya:

— Kapının sürgüsünü çek ve yana çekil!... dedi.

Sita, a ırmı tı. Ömer tekrarladı-

— Çabuk ol!... Sürgüyü çek ve yana çekil. Yapa-
cak ba ka bir ey yok.

Sita ko tu. Aniden sürgüyü çekti.

Kapının açılması ile, kapıya yüklenmi üç hindu eri, içeri yuvarlandılar.

Ömer, bir kaplan gibi fırladı. Onların üzerinden atlayarak, kapının önünde duran ve ne oldu unu anlayamayan Beci'ye müthi bir yumruk indirdi. Beci, çenesine inen yumrukla, inilti ile yere devrilirken Ömer, koridorda ko maya ba ladı. Pe inden gürültüler, küfürler geliyordu.

Mızraklı iki nöbetçi önünü kesmek istedi. Fakat, biri yüzüne yedi i yumrukla devrilirken, di eri karnına gömülen tekme ile kıvranmaya ba ladı.

Ömer, kar ısına çıkan merdivenlerden yukarı koarken, yolunu kesen ba ka bir erle kar üa tı. iri bir hindu olan bu adam, elindeki kılıcı Ömer'in beline savurdu. Ömer, bu hamleyi savu turduktan sonra, adamın ensesine, Sa elinin yan tarafı ile sert bir darbe indirdi. Asker, acı bir çı lıkla merdivenlerden a a ı yuvarlandı.

Ömer, bu tehlikeyi savu turmu tu ki, üç askerin, mızraklarını uzatarak üzerine ko tuklarını gördü.

So uk kanlılı ını kaybetmedi. Zıplayarak, e ile rek bunların vuru larından kurtuldu. Fırsatını buldukça, eli ile indirdi i darbelerle bunları da yere yıktı. Bu bo u ma sırasında gelen dört-be hindu erini de zararsız hale getirdikten sonra, çevresine göz attı.

Durum gittikçe kötüle iyordu. Kulenin tepesine çıkmı tı, ama neye yarardı. Kaçacak bir yer yoktu. Üstelik, iki yandan gelen hindu «rleri, ellerindeki kılıçları sallıyor, küfürler savurarak kin ve hırsla, üzerine ko uyorlardı, iki yandan da sıkı tırılmı tı. Artık mahvolmu tu.

Fakat Ömer, kolay kolay teslim olacak yi itlerden de ildi. Atlıyor, vuruyor, e iliyor, zıplıyor vuru - lardan, kılıç ve mızraklardan kendini kurtarıyordu.

Hindular deliye dönmü lerdı. Silâhlar sanki bu yi ite i lemiyordu. Kılıçlarını ba ına savurdukları anda e iliyordu. Ayaklarına salladıklarında, zıplıyordu. Kurtuldu u yetmezmi gibi, elinin yanı ile savurdu- u darbeler, rastladı ı boynu ve gö üs kemiklerini kırıyordu. Hindu erleri, onun etrafında, kesilmi a aç- lar gibi yere serilmekte idiler.

Bu sanki bir insan de il, bir ejderha idi. Geçti i yerden, sadece iniltiler, küfürler yükseliyordu.

Hindular a ırmı lardı. Bu nasıl insandı?... Silâh- sız böyle çarpı ırsa, elinde kılıç olsa neler yapmazdı?...

Kendini toplayarak, Ömer'in pe inden gelmi Beci, hırstan ve kinden bo ulacak gibiydi. Ömer'in yanına yakla mamaya dikkat ederek uzaktan, onu yakalamaları için ba ırıp duruyor, yerinde çırpınıyordu.

Ömer'e yakla amıyordu... Çünkü, yedi i yumru- un acısını unutmamı tı. Yerlerde kıvranan, kemikleri kırılmı erlerinin durumu da gözünü korkutmu - tu. Yakla sa, kendisinin de onlardan farksız hale ge- lece ini biliyordu.

Hırstan ve kinden titriyordu. Çünkü, yalnız ye- di i yumruk de il, çılgınca sevdi i Sita'nın, Ömer'i odasında gizlemi olmasını ve bir arada kalmı ol- malarını hazmedemiyordu.

Hırs ve kinle kesik kesik emirler veriyordu:

— Yakalayın!... Vurun!... Acımayın!... Kesin!... Do rayın!... Durmayın aptallar!... Parçası kalmasın!...

Bir darbe ile yere yıkılsa Ömer'in bir parçasının bile kalmayaca ı belli idi. Beci'nin, ba ıra ba ıra se- si de kesilmi ti.

Ömer'in de yorgunluktan gözleri kararmı tı, önü- ne çıkan adamları ve kalkıp inen kılıçları hayâl gibi

görüyordu. Kendinden geçmi ti. Rüyada gibiydi. Yalnız, korunuyor, vuruyor, deviriyordu.

Ölüm muhakkaktı. Fakat ölmeden önce, onlara bir Türk Yi itinin nasıl öldü ünü gösterecekti. Onlara, fazla kayıp verdirmeden ölmeyecekti. Kararı buydu.

Kılıçlarını sallayarak, çı lıklarla üzerine ko an hinduların. sayısı azalacına artmı tı. Bir Türk Yi idi için, bütün saray muhafızları alarına geçirilmi ti. yice sıkı tırılan Ömer'in kafasında bir im ek çaktı. Onların eli ile, öldürölme zevkini, bu pis hindulara tattırmayacaktı. Kulenin a a ısında bir ayna gibi uzanan göle baktı. Oraya atlamaya karar verdi.

Ayaklarının üzerinde yaylandı. Besmele çekerek, balıklama a a ıya uçtu, gitti.

BATAKLI GÖL

Ömer tam zamanında atlamı tı. Bir erin savurdu-
u kılıç, topu unu kıl payı sıyrarak geçti. Ömer, bir
anda, kendini suların içinde buldu. O anda yüzlerce
yaban örde inin kanat sesleri ve çı lıkları etrafı kap-
ladı.

Ömer'in suya dü mesi ile, gürültüden ürken yüz-
lerce yaban örde i, az uzaktaki sazların arasından,
kanatlarını çırparak havalanmı lardı. Bu kanat ses-
lerine, yukarıdan hindu erlerinden gelen küfürler ve
ulumalar karı ıyordu.

Hindu erleri ellerinden kaçırdıkları avın, suyun
yüzüne çıkmasını bekliyorlardı. Kalede büyük bir te-
lâ ba lamı tı. Erlerden bir kısmı a a ıya ko arlarken,
di er bir kısmı da, yay ve oklarını göle çevirmi ler-
di. Suyun yüzüne çıkacak olan Ömer'i oklayarak öl-
dürecektlerdi. Fakat, aradan uzun zaman geçti i hal-
de Ömer su yüzüne çıkmadı.

Ne olmu tu?... Neden çıkmıyordu?... Yoksa ba-
taklı a saplanıp kalmı mıydı?...

Onun su yüzüne çıkmadı ını görüp sabırsızlanan
adamlar homurdanmaya ba ladılar. Biri, su gibi akan
terini silerken etrafına bakındı:

— Uyy anam uyyyy!... Bu ne?... Yirmi-yirmi be-
ki iyi haklamı be!... Yaralılarımız da caba... Bir da-
ha bunun gibi bîrinin kar ısına çıkmaktan Siva beni
korusun.

Ba ka biri cevap verdi:

— Türklerin hepsi böyle ise hapı yuttuk. Tevek-

keli de il, Gazneli Mahmud pek az kuvvetlerle, karısına çıkan kendi kuvvetlerinden dört be misli hindu kuvvetlerini darmada ın ediyor.

— Hem de bu, onsekiz-yirmi ya larında bir yi-it!... Ya daha tecrübeli biri olsa idi?...

— Do ru!... Do ru!...

— yi ki kendini göle attı. Yoksa bir kaçımız daha tahtalı köyü boylardık.

— imdiye kadar su yüzüne çıkmadı ına göre, ölmü olsa gerek.

— Bata a saplandı galiba?...

— Gebersin kerata!... Anamızı a lattı be!...

— Ah!... Onu bir elime geçirseydim?... Siva hakkı için, bir kılıçta onu ikiye bölecektim, ikiye!...

Bu son sözü söyleyen Ömer'den yedi i yumrukla merdivenlerden a a ıya yuvarlanmı olan, iri hindu eriidi.

Yanındaki arkada ı güldü:

— Elinde fırsat vardı!... Kar ıla mı tın!... Merdivenlerin üstünde ikiye bölseydin ya?...

ri adam kızdı. A a ıya, göle tükürdükten sonra, sert kar ısındakine baktı:

— Aya ım kaymasaydı, dü ündü ümü orada yapacaktım ya! Neyse talihine ükür etsin. Onu çi çi yerim bel!...

Di erleri, arkada larının yalan söyledi ini biliyorlardı. Ömer'in de, öyle çi çi yenmeyecek bir yi-it oldu unu anlamı lardı.

Fakat arkada larından korktukları için, ses çıkarmadılar. Birbirlerinin yüzüne manâlı manâlı bakarak, büyük altından gülümsediler.

Bu sırada a a ıda sandallarla ara tırma ba lamı tı. Ömer'in izine rastlanmıyordu.

Acaba ne olmu tu?... Bu kadar zaman geçti i hal-

de, Ömer niye su yüzüne çıkmamı tı. Bata a saplanarak bo ulmu mu idi?...

Ara tırmayı kontrol eden Beci'nin sinirli sesi duyuluyordu:

— Onu bulmadan size yemek yok budalalar!... E ek gibi adamlarsınız. Sadece yemek yiyip gösteri yapmaktan ho lanırsınız. Bir ki i ile ba a çıkamadınız ahmaklar!... Yazıklar olsun sizlere!...

Hep benim dürtmemle mi hareket edeceksiniz?... Cesedini isterim, cesedini!... Bakın, hava kararmaya ba ladı... Onun cesedini görmeden, öldü üne inanamam... Ya onu bulursunuz ya da kemiklerinizi kırarım.

Gerçekten de hava kararmaya ba lamı tı. Kayıklar, suyun üstünde dört bir tarafa gidip geliyordu. Kayıkların içindeki adamlar, ellerindeki mızrakları suya daldırıp duruyorlardı.

Yok... Yok... Yok...

Beci'nin öfkeli sesi arada bir yine yükseliyordu.

— Aptallar!... Silâhsız birini yakalayamadınız... Hadi canlı iken ba edemediniz, bari ölüsünü bulun, ölüsünü!...

Onun ölüsünü görmeden rahat edemem. Hadi bazılarınız gitsin!... Kaplanları getirerek etrafı ara tırın.

Az sonra, be kaplanın pe ine takılmı , yirmi-yirmi be iz sürücü hindu, etrafa da ıldı. Kaplanlar, boyunlarındaki zincirleri gererek, huysuz huysuz yürüyorlar ve arasına kükrüyorlardı.

Hindular, bunları iz takiplerinde kullanmakta idiler. Uzun zaman aç bırakılan bu yırtıcı hayvanların eline dü enin bir parçası bile kalmazdı.

Acaba Ömer ne olmu tu?...

Bunu anlamak için, Ömer'in suya atladığı zama-na dönmek icap eder.

SAZLAR ARASINDA

Ömer, suya atladıktan sonra, suyun dibinden gitmi , sazlı a girmi ti. Yukarıdan takip edilece ini, yahutta okla öldürülece ini o kısa zamanda dü ünümü -tü. Gerçekten de, dü üncesi çok isabetli idi.

Kamı lardan birini koparmı ,.hindular onu gölün ortasında ararlarken, havasını bo alttı ı bu kamı ı a zına almı tı. Bir ucunu suyun dı na çıkarıp, bununla hava alarak suyun dibinde beklemeye ba lamı tı.

Arandı ını, kula na gelen gürültülerden anlıyordu. Uzun zaman bulundu u yerde heyecanla bekledi. Sazların arasına gelen hindular da oldu. Fakat, yanından geçtikleri halde, Ömer'i fark etmediler. ans yardım etmi ti.

Ömer, havamn kararmasını bekliyordu. Nihayet gürültülerin kesildi ini ve havanın karardı ım fark etti.

Yava ça ba ını sudan çıkardı. Sazları aralayarak baktı. Uzaklardan me aleler bir o yana bir bu yana gidip geliyorlardı. Halâ onu arıyorlardı. Tehlikeden daha kurtulamadı ını anladı.

Beklemeye ba ladı. Böylece, bir iki saat kadar geçti. Ömer, bu arada dualar ediyor, kurtardı ı için Allah'a ükür ediyordu.

Nihayet, me aleler de kayboldular. Ara tırmayı belki de, ertesi güne bırakmı lardı.

Yava yava , sazların arasından çıktı. Nihayet kuru topra a vardı. Hemen aya a kalkmadı. Ormana kadar olan arazi dümdüzdü. Hindular, atonun etrafını dümdüz etmi ler, gelecek bir tehlikeyi önceden' görebilmeyi sa lamı lardı. Bu yüzden, gölle orman arasındaki geni mesafede bir a aç bile yoktu. Aya- a kalksa fark edilebilirdi. Üstelik ay ı i ı da etrafı aydınlatmakta idi.

Yere yatarak, dirsekleri ve dizleri üzerinde sürünüp, ormana do ru ilerlemeye ba ladı.

Çe itli hayvan ba ırtılarının geldi i yah i orman, kapkara bir canavar gibi uzanıyordu. Ömer, ormanın gölgesine girince do ruldu. E ilerek karanlıklara karı tı.

Artık kaçmalı idi... Fakat nereye?... Onun bütün gayesi, kaçmak ve kurtulmak de il Kırık Hançeri ele geçirmektir.

Sita'dan duydukları, onu daha çabuk hareket etmeye zorluyordu. Hançeri muhakkak ele geçirmesi veya yok etmesi lâzımdı.

Ömer'in üzerine dü en görev çok büyüktü. Ölmek önemli de ildi, ölüm, nihayet ba a gelecek bir gerçeğe de il mi idi?... Allahü Teâlâ Kur'ân-ı Kerîm'inde «Her nefis ölümü tadıcıdır.» (meâlen) buyurduktan sonra, ondan kurtulmak mümkün müydü?... Nasıl ol- sa ölünecek olduktan sonra, ondan korkmak büyük manasızlıktı. Asıl mesele, görevini yapabilmek, Kırık Hançeri ele geçirmek veya yok etmektir.

Biraz dü ündü. Ne yapmalıydı?... Acaba Kırık Hançeri götürenler, hangi yöne gitmi lerd i?... Karanlıkta bunu kestirmek mümkün de ildi? Bulundu u

verde fazla oyalanması da çok tehlikeli idi. Sonunda:

«— Rabbim!... Senin rızan için, senin Sevgili Peygamberinin (sallallahü aleyhi ve sellem) gösterdiği yolda gitmek dü üncesi ile hareket ediyorum. çimden geçenleri, sen benden daha iyi bilirsin. Cihad niyeti ile hareket ediyorum. Sen yardımcım ol!... Do ru yolda gitmemi sen kısmet et!...» diyerek, besmele çekip, el yordamı ile, ormanda ilerlemeye başladı. •

Karanlıkta, önünü görmeden a açlara çalılara takılarak yürüyordu. Üstündeki elbiseler çalılara takılıyor yırtılıyordu. Vücudu dalların ve çalıların takılması ile, yara bere içinde kalmı tı. Fakat Ömer yürüyor, dü e kalka ilerliyordu.

Gün do madan, takibe çıkacakların elinden kurtulması lazımdı. Gerek bu yürüyü ve gerekse yapımı oldu u büyük dö ü onu çok yormu tu.

Arada bir dinleniyor, tekrar yürümesine devam ediyordu. Yalnız takip edildi i için de il, Kırık Hançeri götürönlere yeti ebilmek için de acele ediyordu.

Gerçi, Onun bu ormanda, Kırık Hançeri götürönlere bulması, saman yı nı içinde i ne aramaktan ba ka bir ey de ildi.

Ama, o, ümidini kesmiyordu. kide birde, dudaklarından «Allah, yardımcımdır!...» sözü dökölüyordu.

ki saat kadar bu ekilde ilerledi. Sonunda, yorgunluktan bacakları titremeye başladı. Yürümek s-tiyordu, fakat, vücudu ve ayakları ona itaat etmiyordu. Göz kapakları da kur un gibi a ırla mı tı. Bütün gücü tükenmi ti. Topra a uzanıp, uyumaktan ba ka bir ey dü ünemez olmu tu. Artık adım atacak takati kalmamı tı. O müthi dö ü , büyük yorgunluk, üç dört saat suyun içinde kalmak, karanlıkta dallara, çalılara takıla takıla, dü e kalka ilerlemek genç bahadırı yıkıyordu.

Ama, o umutsuz de ildi... Asla... O, Allah a güveniyordu.

Nihayet, el yordamıyla bir a aç dibine, besmele ile uzanırken öyle dedi:

«Ya Rabbim!... Ulu Rabbimî... Ancak sana sını-
nır, sana güvenirim. Buraya uzanıyorsam, yorgunlu-
umdan. Vazifemi unutmu de ilim. Dinlenmek ve
güç kazanmak için yapıyorum bunu!... E er nasip
edersen, yarın yine yoluna devam edeceğim. Sen yar-
dımıcım ol!...»

Sonra bir Ateyelkürsi, iç ihlâs Sûresi (Kulhüval-
lahü...) arkadan da bir Fatiha Sûresi (ElhamdüliUâhi
Rabbil Âlemin...) okudu. Kendisini, Cenab-ı Hak*ka
emanet ederek kendinden geçti.

ORMANIN KOYNUNDA

Rüyasında, Sita ile elele bir göl kenarında geziyordu. Ayaklarının altında, yemye il otlar uzanıyordu. Sita, nurlu bir çehre ile kendisine gülümsüyor, ba ını Ömer'in gö süne yaslıyordu. Ömer, büyük bir zevkle onun saçlarını ok arken, ilerden Beci geliyordu.

Beci, boynundan tuttu u bir ine in sırtında idi. Di er elinde, kamçı yerine bir yılan vardı. Korkunç kahkahalar atarak iki gence bakıyor ve elindeki yılanı sallıyordu. Yılan ıslık çalarak uzuyor uzuyor ve Ömer'le Sita'nın üzerine geliyordu.

Bunu gören Sita ve Ömer, korku ile ye il çimenlerin üzerinde ko uyorlardı. Fakat, yılan da ıslık çalarak pe lerinden geliyordu. Sita bir çı lık atıyor ve su olup eriyordu. Ömer, büyük bir acı ile «Sita!... Sita!...» diye ba ırırken, yılan topu unu ısıırıyordu.

Ömer, büyük bir kızgınlıkla, bo azından yakaladı ı yılanı sıkıyor, sıkıyordu. Sonunda, yılan kıvrılırken, bu, Beci oluyor, elinden kurtulup kaçıyor.

Ömer, kaçan Beci'yi takip etmiyor, Sita'yı arıyordu. Sita, bir dere olmu , ye illikler arasında ormana do ru akıyordu. Ömer bütün gücü ile haykırıyordu:

— Sita!... Sita!... Sita!...

Bütün orman onun sesi ile inliyordu. Her taraftan çı lıklar geliyordu.

— Sita!... Sita!...

Ömer, derenin arkasından, Sita'sının pe inden ko uyordu. Sita, ilerde a açların tepesine yükselmiş , Ömer'e el ediyordu. Ömer soruyordu:

— Sita!... Sita'm!... Söyle bana? Oraya nasıl çıktın?...

O anda bir fırtına çıkıyor ve rüzgâr ısıklık çalarak esmeye başlıyordu. At ki nemeleri ve boru trampet sesleri arasında, bayraklarını dalgalandırarak hindu atlıları gözüküyordu.

Ömer de atı, Kasırğa'nın üzerinde idi. Elindeki kılıçla onlara saldırıyordu. Adamlardan birinin elinde Kırık Hançer parlıyordu. Hindu eri, Kırık Hançer'i Ömer'e savuruyordu. Hançerin ucundan fı kıran bir ı ın Ömer'in omuzunu deliyordu. Ömer, büyük bir acı ile kıvrılırken, Sita'nın çı lı ını duyuyordu. Sita, ellerini uzatarak Ömer'e do ru ko uyordu. Büyük bir gayretle kılıcını sallayan Ömer, hindunun kolunu uçuruyordu. Kırık Hançer ısıklık çalarak uçuyordu. Ömer, atını son süratle sürerek Hançeri takip ediyordu. Bir ormana girdi i sırada, Beci iki elini de Ömer'e do ru uzatıyordu. Bu kollar a ızlarını açmış ve çatallı alev dillerini uzatan birer yılan oluyorlardı.

Ömer, yüzüne do ru gelen bu yılanları kılıcı ile kovmak isterken, Kasırğa ürkerken aha kalkıyordu. O anda Ömer kendini yerde buluyordu. Sita, önüne geçmiş i, yılanlardan birinin boynunu yakalamış bo u uyordu. Ömer, ba ırarak öteki yılanın boynuna atılıyordu.

Birden her ey kayboluyordu.

Sabahleyin, ormandan yükselen binbir ses ve çı lıklar arasında gözlerini açtı. Besmele çekerek topar-

landı. O korkunç rüyadan sonra, uykusunu almı rahatlamı tı. Yalnız, çalıların ve dalların yırtıp, çizdi i yerler acıyorlardı.

«Buna da ükür. Ucuz atlattım.» diye mırıldandı. Etrafa göz attı. Orman, gayet sık ve yüksek ağaçlarla kaplıydı. A ağların dalları, yukarılarda birbirlerine öyle girmi lerdı ki, güne ı ıklarının bile girmesi zorla mı tı.

A ağların gövdeleri ve dalları, yer yer yosun tabakası ile kaplı idi. Bol ya murların fı kırttı ı bitkiler çok sıktı. A ağlardan sarkarak birbirlerine sarılmı sarma ıklar uzanıp gitmekte idi. Üstteki dal örgüleri güçlkle delip süzülebilmı güne ı ı ı, ormana bir lo luk vermi ti.

Ömer, etrafı böyle seyrederken, uzaktan gelen bir kaplan kûkremesi ile irkildi. Aniden, durumunu hatırladı. «Ya uyurken kaplanın saldırısına u rasa idim?» diye dü ündü. Fakat, hemen kendisini toparladı:

«Kendini, Âlemlerin Rabbine emanet edenin, O'nun buyurdu u yolda gidenin, neden ve kimden korkusu olabilir ki?» diye mırıldandı.

Bu dü ünce, ona yeni bir güç verdi. Yönünü tayin etmeye çalı tı. Elinde olmayan sebepler yüzünden, yedi-sekiz gündür namaz kılamamı tı. Fakat imdi kılabilirdi. Etrafa göz attı. Su yoktu. Ama teyemmüm edebilirdi.

Ömer, temiz bir yer aradı. Bulunca, önce iki kolunu sıvadı. Teyemmüm etmeye niyetlendi. Besmele çekip, ellerini temiz toprak üzerine vurdu. Sonra, ellerini birbirine sürüp, yüzünün her tarafını tam olarak mesh etti. ikinci bir defa, ellerini topra a vurup, sol elinin ayasının yansı ile sa elinin tırna ı ucundan ba layarak, dirse ine kadar, dı kısmını mesh

etti. Yine, sol elinin iç kısmı ile, sa kolun iç kısmını, dirsekten bile ine kadar mesh etti. Sa eli ile de, sol kolunu aynen böyle yaptı.

Sonra, niyetlenerek sabah namazını kıldı. Namazdan sonra, hangi yöne gideceğini tayin etti. Yürümeye başladı.

Ayaındaki çizmeler parçalanmış ve tabanını açılmıştı. Kalın ve büyük yapraklar kopararak çizmesinin içine yerle tirdi. Tekrar yürümeye başladı. İmdi biraz rahatlamıştı. Ah, Sungurla, Osman Ali'nin yanına bir varabilse idi. Orada, atını ve kılıcını ele geçirdikten sonra, Kırık Hançer'i götürenleri yakalamak daha kolay olurdu.

Önemli olan, hinduların ormanda açtıkları ana yolu bulmaktır. Anayolu bir bulsa, Kırık Hançeri götürenleri orada izlerdi. İmdi, önemli olan u ormandan çıkabilmektir.

Orman daha da sıklaştı ve korkunçlaştı! Önünden maymunlar kaçıyor, rengârenk tüylü papa anlar uçuşuyordu. O, yürüyor, yürüyordu. Büyük bir açlık hissedince, bir hindistan cevizi alıp acına çıktı. Üç-dört tane hindistan cevizi kopardı. Daha alıp acının üstünde, ikisini dallara vurarak kırdı. Cevizin, içine ferahlık veren sütünü büyük bir lezzetle içti. Ancak üç ceviz karnının doymasına yetmişti. Vücuduna yeni bir güç gelmişti. Kuvvetlendi ve canlandı.

Üç tane daha hindistan cevizi kopardı. Bunları yanında götürecekti ve acıktı ı zaman yiyecekti. Açıktan indikten sonra, alıp attı ı bu cevizleri topladı. Liflerinden tutarak yürümeye başladı.

Ormanın bazı kısımları çok güzel, bazı yerleri ise korkunçtu.

Gayet sağlam ve dik ağaçlar oldu u gibi, yıldırımla köklerine kadar kararmış ve çatlamış olanları-

na da rastliyordu. Bunlar, karıncalar tarafından kemirilmekte idi.

Dikenleri birer mızrak gibi büyü mü çalılar, yolu geçilmez hale koyuyor; suya doymu topraktan cılgınca fı kırmı gür ve zengin bitki çe idi arasında geçecek lere, tuzaklar kuruyordu.

Binbir renkli çiçek örtüleri altına kendilerini gizlemi korkunç bataklıklar, av beklemekteydiler. Vay gelmi ti bu bataklı a dü enin basma.

Arasıra rastladı ı su birikintileri, pis kokulan etrafa yaymakta idi. Bu birikintilerin üstünü, tül perde gibi uçu an zehirli sinekler kaplamı , vızıltılarla çe itli hastalıkların zaferini ilân ediyorlardı.

Ömer, çok dikkatli yürüyordu. Kazara dü ece i bir bataklıktan kurtulamayaca ını gayet iyi biliyordu.

Bir aralık silahlanmayı dü ündü. Yanında bir hançer bile yoktu. Böyle vah i bir ormanda, silâhsız olmak, bile bile ölümü kabul etmekt i. Silâh olarak eline hiç olmazsa kalın bir dal almayı dü ündü. Yerde buldu u, dört be kulaçlık kaim bir sopayı eline aldı.

imdi biraz rahatlamı tı. Kar ısına çıkacak vah-
î bir hayvana, Allah'ın izni ile, kolay kolay yem olmazdı artık. Çünkü bu kalın sopayı bir mızrak gibi kullanabilirdi.

SOLUK KESEN DAK KALAR

Ba ka birisinin mahvolaca ı ve korkudan büyük bir pani e kapılaca ı bu vah î ormanda, Ömer rahatça ilerliyordu. Keskin gözleri, çiçek örtüleri altında gizlenmi bataklıkları farkediyor, dikkatli bir ekilde bu tehlikeden sıyrılıyor, yürüyor, yürüyordu.

Elindeki kaim sopa, ona bir emniyet de vermişti. Bir müddet sonra, bu sopayı almakla ne kadar isabetli hareket etmiş oldu unu anladı. Bir bataklığın kenarını dolanmıştı ki, yukarıdaki bir ağaçtan belli belirsiz hırıltı geldi ini fark etti.

Ba mı kaldırdı ında, sanki kanının dondu unu hissetti.

Bir kaplan!... Evet... Yukarda kor gibi parlayan kanlı gözlerini Ömer'e dikmiş bir kaplan, kalın bir dalın üstüne, yaprakların arasına sinmişti.

Ba ka birisinin farkedemeyeceği kaplan, Ömer'in çok dikkatli gözlerinden kaçmamıştı.

kisi de göz göze geldiler. Kaplan iyice sinmiş, atlamak için uygun bir durum kolluyordu. Farkedildi ini anlayınca, kuyruğunu huysuz huysuz bir o yana bir bu yana savurmaya başladı.

Ömer, elindeki hindistan cevizlerini çok ağır bir hareketle elinden bıraktı. Bu arada, kaplandan, gözlerini ayırmamıştı. O da, kaplana sert sert bakıyordu. Kaçmak, korkmak manasızdı. Hiç bir faydası ol-

madî i gibi, kaplana daha büyük fırsat vermi olurdu.

Ömer'in sert bakı ları kar ısında kaplan, gözle-rini yummaya ve yalanmaya ba ladı.

Ömer, kaplanın bu uysal tavrının aniden korkunç bir vah ili e dönece ini, birden saldırabilece-
ini biliyordu. Kaplanın, bir ev kedisi gibi yalana-
rak munis bir tavır takınması Ömer'in sert bakı la-
rının teshindendi.

Ömer, kaplanın bu sinsi haline kanmadı. Gözle-
rini yine ondan ayırmadan, yava hareketlerle, sırı-
ı yere dayadı. Sivri tarafını kaplanın atlayaca ı yö-
ne çevirdi.

Bu çaresiz durumda, bundan daha iyi bir tedbir
alması zaten mümkün de ildi. Kaplan atladı nda,
bu kalın ve uzun sopayı, mızrak gibi kullanacaktı.

Bunu yaparken, bir taraftan da kelime-i ehâdet
getiriyordu. Zaten di er gaziler gibi, o da kelime-i
ehâdeti dilinden dü ürmezdi.

imdi kaplan, gözlerini kısmı uyur gibi duru-
yordu. Aynı, bir kedi gibi... Fakat Ömer, onun bu
takti ine aldanmayacak kadar zeki idi.

Kaplanın aniden atlayaca ını, uygun bir an kol-
ladı ını biliyordu. Ba ını bir an çevirmesi, veya ileri
yahutda geriye ataca ı bir adım, vah i hayvanın bir
zemberek gibi üzerine bo anmasına sebep olacaktı.

Bir vah i hayvanla, ormanın verdi i imkânlar-
dan ba ka silâha sahip olmayan insan o lunun mü-
cadelesi olacaktı bu dövü ...

Ömer'in, bütün kasları gerilmi , belki de kaplan-
dan daha dikkatli ve tetik, bekliyordu.

Bu arada aklına çe itli dü ünceler geliyordu. Ölü-
mü de tevekkülle kar ılamaya hazırdı. Korku duy-
muyordu.

«E er, Cenab-ı Hak, bu kaplanın pençeleri altında can vermemi buyurduysa, kim önleyebilir?... E er.1 ecelim, bu kaplanın saldırısı ile olmayacaksa, bu kaplancık bana ne yapabilir?...» diye dü ündü.

Kelime-i ehâdet getirmek ve Yüce Allah'a s ınmak, Ömer'e, büyük bir güç verdi ti. Kaplandan kılı bile kıpırdamıyordu. Öyle ki, koca kaplana, «kaplancık» diyecek kadar, kendisini güçlü hissediyordu.

Birden, kanı donduran bir homurtu ormanı inlett i. Dalların ve yaprakların arasından kanat çırpıntısıyla yüzlerce ku havalanırken, maymunlar ç ılık ç ılık kaç ı tılar.

Bir maymun, tutundu u sarma ıktan, telâ la, acele acele tırmanmaya ba ladı. Bir taraftan da, acıklı acıklı sesler çıkıyordu.

Homurdanan kaplandı. Gözlerini ki mi ve uyur gibi duran kaplan, daha fazla sabır edememi , vah-i bir hırsla homurdanmı tı.

Ömer, büyük bir hırsla, sopayı sıktı.

Bundan sonraki olaylar, im ek gibi cereyan etti. Kaplan, yayından bo alan bir ok gibi, a açtan, Ömer'in üzerine uçtu.

Havada, renkli bir post görülürken, Ömer; elindeki mızrak ekindeki sıh ı, üzerine atlayan kaplanado rulttu. Adaleleri gerilmi , gözlerini büyük dikkatle kaplana dikmi ti.

Korkunç bir gürültü ile birlikte, can hıra bir ba ırtı ormanı inletti.

Kütü e inen baltanın fırlattı ı bir yonga parçası gibi, Ömer'in havaya fırladı ı, sonra yere serildi-i görüldü.

Dü tü ü yerde biraz kıvrandı ve sonra hareketsiz kaldı.

Ne olmu tu?... Ömer, yedi i bir pençe ile, yere mi serilmi ti?... O kahraman, yi it Ömer'in hayatı, ıssız ve korkunç ormanda, vah i bir hayvanın yırtıcı pençeleri ile mi sona ermi ti?...

Keskin kılıçların, ıslık çalan okların öldüremedi i bu gazinin hayatı, bir kaplan pençesi ile mi sona erecekti?...

Fakat hayret!... Az sonra, dü tü ü yerden, a ır a ır aya a kalkan Ömer, «Allah'ım!... Sana sonsuz ükürler olsun!...» diyordu.

Evet... Dövü ü o kazanmı tı.

Koca kaplan, biraz ilerde, kıvranıp duruyordu. Pençeleri otları yoluyordu, kuyru u bir kırbaç gibi yerleri dövüyordu. Kanlar akan a zından acı inilti-ler çıkıyordu.

A zından girip, sırtının ortasından çıkan kalın sırık, koca kaplanı yere sermi ti.

mân ve zekâ, bir dal parçası ile bile, koca kaplanı yere yıkabiliyordu. Böyle gazileri durdurmak mümkün müydü?...

Bu arada kaplan bir iki iniltiden ve kıvranmadan sonra, katıldı kaldı.

Ömer, ona, son bir defa daha baktıktan sonra yola koyuldu.

ikindiye do ru ormandan çıkabildi. Çevresine bakındı. Üç tepeler, sa tarafta görünüyordu. Sevinçle, oraya do ru yürümeye ba ladı. Fakat,, hava karınca, bir a aç üzerinde gecelemeğe karar verdi.

Olaysız geçen bir geceden sonra, güne do arken yine yola dü tü. Nihayet ikindiye do ru arkada larının bulundu u yere vardı.

lerde, Osman Ali bir kayaya oturmu , ayaklarının dibinden geçen co kun sulara bakıyordu. Sun-

gur da, uzaktan yaban örde i mi yoksa yabani bir tavuk mu oldu u anla ılmayan bir ku un tüylerini yoluyordu.

Ya Kasırğa?... Ömer'in sevgili atı, bol ye illikler arasında otliyordu. Ömer, arkada larını ve atını görünce, içi sevinçle co up kabardı.

Sevinçle, onlara do ru ko maya ba ladı. Su birikintileri arasında kamı lar arasından ürkmü ördkler uçu tu.

Ömer, yorgunlu unu ve bitkinli ini orada hissetti. Durdu. Bir ıslık çalarak Kasırğa'yı ça ırdı.

Kasırğa.. O sadık hayvan nefis otları bırakarak, ba ını kaldırdı. Kulaklarını dikti. Ömer'in ikinci ıslı ında çevresine bakındı. Üçüncüsünde, yelesi, hızdan meydana getirdi i rüzgârda uçu arak, yerlerde yem arayan ku ları çılgına çevirerek, Ömer'e ko tu.

Ömer, Kasırğanın ba ını sevgi ile öpüp ok arken, sadık hayvan burnunu Ömer'in omuzuna sürüyor ve tatlı tatlı ki niyordu.

ÖNCE VAZ FE

Sungur ve Osman Ali de, onu görünce a ırdılar. Gerçekten de, a ırtmayacak gibi de ildi. Ömer'in üstü ba ı yırtılmı , tanınmaz bir hal almı tı.

Ko tular... Ömer'in kollarına girdiler. Bu müddet zarfında, Osman Ali iyile mi yaraları kapanmı tı.

Ömer, dinlendikten sonra, nehrin kıyısında güzelce yıkandı. Sungur, me hur merhemini onun çizik Ve yaralarına sürerek güzel bir pansuman yaptı.

Arkada larının, güzel kokulu dallar üzerinde pirdikleri yaban örde ini de yedikten sonra, iyice rahatlayan Ömer, onlara ba ından geçenleri anlattı.

Sonra, onları dinledi. Sungur'un, me hur merhemini ve avladı ı geyikler, yaban ördekleri, Osman Ali'yi be -altı günde aya a kaldırmı tı.

Sungur, Osman Ali'nin gayet iyi ok attı ını ve kılıç kullandı ını da söyledi. Ömer yokken bo durmamı lar, Sungur ona ok atmak ve kılıç kullanma çalı maları da yaptırmı tı.

Temiz da havası, kuvvetli yiyecekler Osman Ali'ye yaramı tı. Dipdiri bir delikanlı olmu tu. Sungur'a gelince... O bölgedeki av hayvanlarının lezzetinden, so uk pınarların tadından ikide bir de bahsetti ine göre, iki misli oldu unu söylemeye lüzum yok...

Ömer, onları büyük bir ne e içerisinde dinledi. Kaç günden beri böyle tatlı bir sohbeta, ve Sungur'un akacı sözlerine hasret kalmı tı, tçi ferahladı. Yatsı namazına kadar, konu tular, sakal a tılar.

Yatsı namazını kıldıktan sonra, Ömer:

— Kırık Hançeri götürenlere yeti mek için, sabahleyin erkenden yola çıkacaklarını, yatmak gerektiğini söyledi.

Sungur, biraz daha oturmak ve konuşmak istiyordu. Fakat, Ömer'in ısrarı üzerine, biraz homurdandıktan sonra battaniyelerinin üzerlerine uzandılar.

Ömer, o kadar yorgun oldu ki halde hemen uyuyamadı. Sungur, yatmak istememesine rağmen yatar yatmaz uyumu tu. Rüyasında, bir ziyafete konmuş olacak ki, gülerek bir şeyler sayıyordu. Galiba Osman Ali'de uyumu tu.

Kırık Hançer meselesi, Ömer'i oldukça düündürmekte idi. Acaba, Kırık Hançer'i götürenlere yeti edebilecekler mi idi?... Gidenler kaç ki idi?. Bunların hepsinin de yaman birer silâh olması lâzımdı. Elllerinden Hançeri alabilecekler miydi?...

«Allah Kerim!...» diye düündü. Yeter ki onlara yeti elim. Bir yerde pusu kurar, ele geçiririz.

Sonra Sita'yı düündü. Onun gülen çehresi, akını itiraf etmesi, göz yollarının bir bakışla güzelle tirdiği gözlerle kendisine bakmasını hatırladı, içi hazla ürperdi. İçinden, bütün benli ine yayılan bir arkı yükseldi.

Altına uzandı ve acın yaprakları, tatlı bir mırıltıdanma ile ormanın güzelliğinden bahsediyordu. Uzakta, çok uzakta belli belirsiz öten bir kuş, arkısı söylüyordu.

Ömer büyük bir zevkle ormanın temizliğini hayatın arkısını dinledi. Büyük bir haz ve yorgunluk içinde kendinden geçerken, dudaklarından hasret dolu kelimeler döküldü:

— Sita!... Sita Sevgili Sita!... Acaba bir daha biririmizi görebilecek miyiz?...

ÖLÜM VEYA ZAFER

Sabahleyin erkenden kalktılar. Abdest alıp namazlarını kıldıktan sonra, Ömer, attı ı yırtık çizmelerinin yerine, yedek çizmelerini giydi. Elbiselerini de sırtına geçirdi. Ak amdan artmı yiyecekleri de yedikten sonra, besmele çekerek atlarına bindiler.

Orman, tatlı bir serinlikle ürperiyordu. Dinlenmi çevik atlar, a açların arasından kayıp gidiyorlardı, önlerinden, ye il, mavi renkli papa anlar, uçup durmaktaydılar.

Nihayet ana yola çıktılar. Bii müddet gittikten sonra, Ömer, atının üzerinden e ilip, izleri incelemeye ba ladı. Bir yerde, atından atlayarak, topra ı kontrol etti. Sonra, börkünü iterek biraz dü ündü.

— Buradan geçmi ler!... Onbe veya onaltı ki i var. Geceli bir *gün* olmu . Yakında onlara yeti iriz sanırım. Yeter ki süratli gidelim.

Osman Ali, Ömer'in bu iz sürü üne hayret etmi ti. Atlarına binip süratle giderken dü üncesini Sungur'a açtı. Sungur, bunun bir tecrübe ve dikkat meselesi oldu unu söyledi.

Bütün gün at sürdüler. Hava kararırken, Ömer, buldu u yeni izlerden, aradaki mesafenin yarım günlük farka indi ini söyledi.

Ertesi gün, aynı ekilde gittiler. Hava kararırken kar ısındaki bir tepeden, dumanların yükseldi ini gördüler.

tki günden beri arkada ları ile hiç konu madan ka larını çatarak iz sürmü olan Ömer, sevinçle haykırdı:

— Onlardır!... Haydi yi itler çok ükür yetitlik!...

Az sonra, onlar da ormana girdiler. Ömer, uygun bir yerde atından atlarken, Kasırğa'nın terli ba ını ok adı.

— Atlarımız üzerlerine dü en görevleri yaptılar. imdi i , bizlere dü üyor. Sizler burada durun!... Ben gizlice onlara yakla ayım.

Sungur!... Sen bu arada atlan gezdir ve bakımlarını yap.

Bunu söyledikten sonra dizginleri Sungur'a uzattı. Sonra da, karanlıklar arasında kayboldu.

Bir müddet gitmi ti ki, kula ına kahkahalar ve sarho ba ırmaları geldi. Yere yatarak, dizleri ve dirsekleri üzerinde sürünerek, alevlerin yükseldi i ve gürültülerin geldi i yere iyice yakla tı.

Bir çalı kümesinin arkasına gizlenerek, baktı.

Tahmini do ru idi. Ate in ba ında ondört adam vardı. İki de nöbetçi çıkarmı lardı. Demek ki, tam on altı ki i idiler.

Ate etrafında oturanlar, kızarttıkları bir hayvandan kopardıkları etleri yerken, içki içiyorlardı.

Ömer, ate in aydınlı ında, Kırık Hançer'i götürmekle görevli adamı da gördü. Acaba Kırık Hançeri nereye koymu tu?... Onu bulamaz mıydı?

Ömer, etrafa göz attı. E yaların ve atların biraz ilerde, sa tarafta oldu unu gördü. Oradaki nöbetçi, bir a aca yaslanmı , uyukluyordu. Kırık Hançer, muhakkak ki, e yaların arasında idi.

Sürüne sürüne e yalara do ru ilerledi. Dirse inin altına gelen bir dal çatırdayarak kırıldı. Fakat, nö-

betçi yerinden bile kımıldamadı. Sarho ların gürültülerinden, ormandaki hayvanların ba ırtılarından, kınılan dal sesinin duyulmasına imkân yoktu.

Sürünerek ilerlemeye devam etti. E yalara iyice yakla tı. O anda, atlardan biri kokusunu almı olacak ki, acı acı ki nedi.

Uyuklayan nöbetçi, derhal gözlerini açtı. Ömer'i gördü. Ba ırarak, elindeki mızrakla Ömer'e saldırdı. Fakat Ömer, onun mızra ını eliyle yana çeldikten sonra, yerle tirdi i korkunç bir yumrukla adamı yere serdi.

Di erleri de dövü ü fark etmi lerdı. Ba ırarak ko tular. Ömer bir kaplan gibi a açların arasına daldı. Bir a acın arkasına geçerek, adamların ne yapacaklarını gözlemeye ba ladı.

Ate in önünde ko u an karartılar görülüyordu. Anla ılan, adamlar a ır mı lar ve korkmu lardı. Tela lı konu uyorlardı. Kimisi:

— Da u rularından biri olsa gerek!... E yaları-mızı çalmak istiyordu... derken, kimisi de:

— Aman uyamk olalım! Yahut nöbetçi sayı ım arttıralım!... Silahlarınızı el altında tutun millet!... diye ba ırıyor.

Bu durumda, Kırık Hançeri ele geçirmek mümkün olmayacaktı. Ömer, arkada larının yanına döndü. Olayı anlattı ı zaman, Sungur gevrek bir kahkahattı:

— Kırk güne kalmaz gider bu adamlar!... Kim bilir nasıl korktu yoksullar?...

Osman Ali'de güldü:

— Kırk güne kalmaz! Yarın veya öbürsü gün haklarız. Sonra bu korku yeter onlara. Bu ak am uyuyamazlar.

Ömer:

— Evet!... Arkada lar! Dedi. Onlar, bu gece huzursuz olacaklar. Biz uyumaya bakalım.

Sabahleyin, Ömer'in fısıltısı ile uyandılar. Ömer, bütün gece uyumamı bir plân hazırlamı tı. Kırık Hançer'i götürenler nasıl olsa azdılar. Onları bir pusula ile haklamak mümkündü. Daha önceden yola çıkarak, onları uygun bir yerde pusuya dü ürebilirlerdi.

Arkada larına, dü üncesini açtı ı zaman, onlar da uygun buldular. Hindulardan önce yola çıktılar. Uzun zaman gittikten sonra, Ömer uygun bir yer buldu. Bir tarafı bataklık olan bu bölge, pusula için bulunmaz bir yerdi.

Yere yatarak beklemeye başladılar. Oklarım da önlerine dökmü lerdı. Uzun bekleyi ten sonra, nal sesleri, at ki nemeleri duyuldu. Hindular gözüktüler. Hiç bir eyden üphelenmedikleri için, emniyet tedbirleri almamı lardı.

yice' yakla tıklarında, Ömer'in i areti ile, üç ok uçtu. Gö üslerinden yedikleri oklarla, üç hindu atlarından yuvarlandılar. Vınlıyarak uçan üç ok, üç hinduyu daha devirirken, Ömer aya a kalktı. Hindulara:

— Durun!... diye haykırdı.

Hindular a ırmı lardı. Bir anda altı arkada larım kaybetmek onları deh ete dü ürmü tü.

Ömer, yayını sallayarak ba ırdı

— Buradan baş vermeden geçemezsiniz!...

Atını zaptetmeye çalı an hinduların ba kanı, etrafına bakındı. Az ilerde, Sungurla, Osman Ali'yi gördü. Dü manlarının üç ki i olduklarını anlayınca, hırsıyla ve alayla sordu:

— Bacımız ne ola ki?...

Ömer kısa kesti:

— Kırık Hançeri...

Adamlar, a kın a kın birbirlerinin yüzlerine baktılar. îri bir hindu haykırdı:

— Bre!... Bu u ru de il!... Gazne erlerinden biri... stedi ini duymaz mısınız?...

Ba kanları cevap verdi:

— Biraz müsâade et de istedi ini vereyim!...

Atının sa rısına el attı. Bir torba içindeki fil di i kutuyu aldı. Kutuyu açarak Kırık Hançeri çıkardı. Sonra, Hançerli kolunu havaya kaldırdı:

— te istedi in Hançer it o lu!... Bo azına kemik saplanan çakallar gibi ulu imdi!... diyerek atını sürdü.

Fakat, Ömer'e do ru de il de, yandaki a açlara do ru ilerlemi ti. Havaya kaldırdı ı Hançerin ucunda, üç-dört kulaç uzunlu unda bir ı ıltı belirmi ti.

Sungur, Osman Ali ve Ömer deh etle titrediler. Çünkü atını a açlara do ru sürmü olan hindunun yaptı ı i , akıl alacak gibi de ildi. Hindunun a açlara savurdu u Hançerin ucundaki ı ıltılar, tereya a gömülen bıçak gibi, o koca a aç gövdelerini kesip geçiyordu. A açlar, o geçtikten hemen sonra.titreterek ortalarından kesilmi olarak, yere gövdenin önüne gürültü ile devriliyorlardı.

A açların bu dü ünde, insanın içine i leyen bir hal vardı. Sanki kardan bir adamın güne kar ısında eriyip yok olması veya belinden kesilen bir insanın gövdesinin ayaklarının dibine dü mesi gibi.

Görülmemi bir eydi bu... O koca a açlar bir dokunu ta bir muz gibi, soyulmu bir kavunun içi gibi rahatlıkla nasıl kesilebilirdi?... Bu ne biçim bir maddendi? Demek Sita'nın söyledikleri do ruydu... Bir-iki kulaç kalınlı ındaki a açları tereya ına giren bir bıçak gibi rahatça kesen, hiç zorluk çekmeyen bu han-

çer, zırhları ve önüne çıkacak kılıçları da muz keser gibi rahatça do rayabilirdi...

Ömer ve arkada ları bunları dü ünürken, hindu, hançerle a açları kesmekte devam ediyordu.

Gösterisini yaptı ını, Ömer'i korkuttu unu zanneden hindu, atını durdurdu. Ömer'e döndü. Adamnı altındaki at ki niyor ve toynakları yeri e eliyordu. Adam:

— Hey Gaznelü... Halâ, hançeri istiyor musun?... Kararından dönmedin mi? diye seslendi ve sinir bozan bir kahkaha attı. Atlarını geriye almı di er hindular da bu kahkahaya katıldılar.

Ömer gür bir sesle cevap verdi:

— Kararımdan dönmek mi?... Hançerin bu marifetini gördükten sonra kararım daha da kesinle ti!...

— Kararın daha da kesinle ti ha? Al öyle ise!...

Bunu söyleyen hintli, atını çılgınca Ömer'in üzerine do ru sürdü. Atın geli ini büyük bir dikkatle takip eden Ömer, son anda kendisini yere atarak, yuvarlanıp uzakla tı. Hançerden uzayan ı ıltı, sol omuzuna rastlayan yerden bir parça koparıp aldı.

At geçtikten sonra, Ömer, fırlayarak do ruldu. O anda bir eye karâr verdi. Bataklı a do ru yakla tı. Arkasını bataklı a, yüzünü atlıya döndü.

O esnada, atını döndüren hindu, tekrar bir nara atarak atım Ömer'e do ru sürdü.

Bundan sonrası, hatırlayanları deh ete dü ürecek ekilde cereyan etti.

Ömer, e ilerek, çizmesinin içindeki hançerini çekti. Bekledi. Onun yeter derecede yakla tı ını görünce, hançeri ni anlayarak, at üstündeki hindunun yüzüne fırlattı. O zamana kadar Ömer'in attı ı hançerin bo a gitti i görülmemi ti.

imdi de, am yapısı, kemik saplı oluklu hançer -vınlayarak uçtu. Hindunun tam alnına gömüldü. Ucu kafatasının arkasından çıktı. Ormanı, canhıra bir çı lık inetti.

Hindu silâh or elinde, ucundan ı ıltılar saçan Kırık Hançer oldu u halde, atının üzerinde, bataklı a uçtu gitti.

öyle hızlı bir gidi ki, at bataklı ın ortasına kadar ilerledi. Zavallı hayvan, ne oldu unu anlayamadan bataklı a gömüldü. Üstündeki ölü hindu da, elindeki Kırık Hançerle, çamurların arasında az zamanda gözden kayboldu.

Bataklık, fokurdayarak eline dü mü avını hazmetmeye ba ladı.

a iran di er hindu silâh örler, korku ve deh etle ulur gibi sesler çıkararak, bataklı ın kenarına kottular. Bir kaçı da, bataklıkta kaybolan Kırık Hançerin kaybolu undan duydukları üzüntü ile, gö üslerini yırtmaya, saçlarını yolmaya ba ladılar.

Ömer, derhal arkadaşlarının yanına, saklandıkları a acın arkasına geçti.

Sungur çok duygulanmı tı:

— Allah, senden razı olsun beyim!... Geberttin koca Hinduyu!... Ne hançer atı tı o?... Sanki, Hazreti Davud'un Calut'un alnına savurdu u sapan ta ı gibi...

— Sa ol!... Sa ol Sungur!... Yalnız, imdi konumayı bırakalım da, yaylarımızı gerelim. Bu adamları buradan kaçırmayalım. Kırık Hançer'in buraya gömüldü ünü kimse duymamalı. Biri kurtulacak olursa, Hançerin bulundu u yeri di er hindulara da haber verebilir.

Ömer sözünü bitirir bitirmez ilk okunu fırlattı. Pe pe e, vınlayarak uçan oklar, kudurmu gibi dö-

vünen üç hinduyu yere devirdi. Di erleri kaç ırlarken, ölüm i aretleri gibi vınlayarak gelen oklardan kurtulamadılar. Üç hindu daha yere kapaklandı.

Geride, üç hindu kalmı tı. Büyük bir korku ile, atma atlayan hindulardan birinin, bir ok ensesinden girerek bo azından çıktı. Adam, atının üzerine devrilirken, at süratle a açlar arasına daldı.

Di er ikisi o kadar deh ete dü mü lerdı ki, a - kınlıkla bataklı a ko tular. Ömer ve arkada larının yeti mesine vakit kalmadan, bataklıkta kaybolup git-tiler'.

Ömer, ölenlerin ba ucuna geldi. Kendisi ile gelmi arkada larına döndü.

— stemedi imiz halde kan dökmek zorunda kaldık. Fakat, biz yapmasaydık, onlar acımadan binlerce gaziyi do rayacaklardı! dedi ve ilâve etti:

Artık Kırık Hañcer tehlikesi kalmadı.

Yayım omuzuna asmı olan Sungur, bıyıklarını burdu:

— Vazifemizi yaptı ımıza göre, bir geyik vurup bu yorgunluk üzerine rahatça karnımızı doyurabiliriz.

Ömer güldü:

— Duracak vaktimiz mi var Koca Obur?... Arkada larımız ve Sultanımız Gazneli Mahmud, dü man üzerine giderken biz burada geyik pe inde zaman mı kaybedece iz?...

Bu ölüleri gömdükten sonra do ru atlara!...

Sungur, suratım astı. Osman Ali, onun bu durumuna, dayanamayarak bir kahkaha attı.

Az sonra, açtıkları bir çukura ölü hinduları gömen, Ömer, Osman Ali ve Sungur, Multan'a do ru yola çıktılar.

SUNGUR NEDEN SEV N R?

Çatlar Ülkesinden çıkan yi itler, yemye il otlar arasında gidiyorlardı. Arasıra, atların ayakları dibinden çe it çe it ku lar havalanıyordu. Gümü ümsü, kırmızı, yahutta mavi veya ye il kanatlarını çırpıp çırpıp kendilerine yeni yer aramak için uçan ku lar, Ömer'le Osman Ali için bir e lence oluyordu. Sungur yine at üzerinde tatlı tatlı kestiriyordu.

, Otları dalgalandıran hafif bir meltem yüzleri okuyordu. Bir ara, kanatlarını açmış bir yabani kaz üstlerinden geçerken, Ömer, sada ına el attı. Anında, ya-ya yerle tirdi i oku, ku a fırlattı.

Osman Ali, üstlerinden geçen ku un vurulmadığını zannetti. Fakat, üzerlerinden on-onbe adım kadar ileri gitmiş olan ku un, birden bire ta gibi otların arasına dü tü ünü gördü. Sevinçle ellerini çırpıp:

— Ya a Ömer!... Vurdun!... Vurdun!... diye baırdı. Sungur!... Hey Sungur!... Uyan!... Uyan!...

Osman Ali'nin ba ırmasıyla, at üzerinde kestiren Sungur, irkildi. a kın a kın etrafına bakındı:

• — Ne ba ırıyorsunuz be?... insana uyurken de mi rahat vermeyeceksiniz?...

Ömer cevap verdi:

— Koca i ko!... Seni dü ündü ümüzden ba ırdık. Koca bir kaz vurmuşuk. Ama, yemeyece ini ve

sevmedi ini ne bilelim?... Merak etme bir daha bırakmayız. Hadi dostum!... Sen yine uyumana bak!...

Sungur, az önceki sinirli tavrını bıraktı:

— Yabancı kaz mı? Do ru söyleyin Allah'ınızı severseniz?...

Sevinçten Sungur'un yüzü parlamı tı. Bu defa, Osman Ali takıldı.

— Ne bileyim böyle darılaca mı?... Bu ku kı-zartmasını sevmedi ini sanırdım. Onu, nar gibi kı-zarttıktan sonra i tahla yerken, bize te ekkür edeceğini zannederken, bir de azarlanıyoruz. Ah akılsız kafa!... nsa n, arkadaş ının, hem de sevgili Sungur'un uykusunu kaçırır mı?... Varsın vurulmu ku u Çakallar, sırtlanlar yesin... Zaten oradan da bir hayli uzakla tık.

Sungur haykırdı:

— Durun!... Durun!... Kızmayın!... Kızmayın canım!... Kızacak ne var? Vurulmu toyun nerede oldu unu söyleyin hele!... Nerede?...

— Canım ne lüzumu var? Sen, av ku undan çok uykuyu seviyormu sun. Sen yine uyumana bak. Ku da, dü tü ü yerde kalsın!,,.

— Bana bak Osman Ali!... A zımı sulandırdıktan sonra, onu göstermezsen, ku yerine seni kızartır yerim haaa!...

Onlara bakıp kahkahayı basan Ömer, eli ile, ku un dü tü ü yeri gösterdi.

Atını, gösterilen yana süren Sungur, biraz aradıktan sonra toyu buldu. Altan uzanarak aldı. Arkada larının yanma gelirken, sa eli ile kaldırdı ı koca ku u gösteriyor ve ne eli bir arkıyla ormanı inletiyordu.

Fakat, Sungur'un ne esi birden kaçtı. Hava birden bozulmu , az önce gülümseyen güne , kül rengi

bulutların arkasında kaybolmu tu. Aniden bir ya -
mur bo andı. Az zamanda her taraf ya murun ıslak
hakimiyetini kabul etti. A aç yapraklan, ya murun
arkısını söylüyor, otlar ona boyun e iyorlardı. Gök-
ten bo anan damlalar kısa zamanda yeri sel halinde
sardı. Ömer-

— «Çabuk pe imden gelin!...» diye haykırarak,
atını hızla, kar ıda görünen kayalı a sürdü.

Sungur ve Osman Ali dolu dizgin onu takip etti-
ler.

Ömer'in, tepenin ete inde gördü ü kaya, gerçek-
ten de iyi bir sı maktı. îleri do ru çıkmı bu koca-
man kaya, üç insanı ve üç atı, rahatça ya murdan ko-
ruyabilecekti.

Kayamn altında, atlarıyla birlikte dinlenirlerken,
önlerinden bo anan sel sularına ve bulutların arasın-
da yılan gibi kıvranan im eklere bakıyorlardı.

Ömer, Osman Ali'nin akan sellere bakarak hayâ-
le daldı ını görünce sordu:

— Ne dü ünüyorsun Osman Ali?...

— Hiç Ömer!... u ya murun ya ması, delicesi-
ne akıp giden seller, bana çıktı ım yurdumu hatırlat-
tı. Do du um yerleri hatırladım.

— Yurdundan ayrıldı ına üzülüyor musun yok-
sa?

— Asla!...

— Hiç üzüldü ün oldu mu?

— Ba ka zaman aklıma gelmedi ki... u anda ha-
tırladım. Hem Allah, yolunda katlanılan sıkıntıların
bo a gitmeyece ini de çok iyi biliyorum. Cenab-ı Hak,
u runda mücadele edenleri mükâfatsız bırakmaz.

— Tabii Osman Ali!... Ne mutlu sana!... Ananı
babanı, yurdunu Allah u runda terketmen ne büyük
bir imândır. Yüce Sahâbe-i Kirâm'ın izindesin.

— Sahâbe-i Kiram ne yapmı tır Ömer. Onlar da yurtlarım, islâmiyet için, terk mi etmi lerdir?

— Evet karde im!... Yalnız yurtlarını e lerini, çocuklarım, Allah u runda terk etmekle kalmamı lar, Allahü Teâlânın son ve en yüce Elçisi Hazreti Peygamber (sallallahû aleyhi ve seliem) in u runda canlarını bile vermekten çekinmemi lerdir.

— Ömer!... Sahâbe-i Kiramın Peygamber Efendimize (Sallallahû Aleyhi ve Seliem) ba lılıklarını gösterir birkaç olay anlatır mısın?

• — Hay hay!... Zevkle anlatırım, karde im! Çünkü, Peygamber Efendimizden (Sallallahû Aleyhi ve Seliem) ve O'nun anlı sahabesinden bahsetmek, ruh-lara fazilet a ılar. Bunun büyük bereketi de vardır. Dinle bak:

Sahâbe-i Kiram... Hiç bir kavmin, peygamberlerine göstermedi i a k ve muhabbetle Hazreti Peygambere ba lı muhterem topluluk...

Onlar; bu sevgi ve ba lılıklarım, Resûlullah'a her vesile ile ispat etmi ler.

«Anam, babam sana feda olsun Yâ Resûlallah!» ifadesi ile ba lıyan bu sevgi ve ba lılık, sava meydanlarında kendilerinden kat kat üstün dü manlar kar ısında, O, Ulu Peygamber için vücutlarını siper ederek ehâdet erbetini içecek kadar yücelmi .

Çünkü; onlar gayet iyi biliyorlardı ki-, Allah'a gi-den yol, O'nun sevgilisi ve elçisine duyulacak a ktan gider...

Islâmiyetin temeli budur...

Bedir sava ında 313 imanlı Müslüman 1024 ki i-lik mü rik ordusu ile, hem de mü riklerin en seçkin cengâverleri ile kar ıla acakları zaman, Resûlullah (Sallallahû Aleyhi ve Seliem) mü'minlerle konu mu , nasıl hareket edeceklerini sormu tu. O zaman, Hz.

Mikdad bin Esved (Radıyallahü anh) aya a kalkarak öyle demi ti:

«— Yâ Resûlallah! Cenâb-ı Hak nereye gitmeni emir buyurduysa yürü! Biz; Benî tsrailin Hz. Musa'ya dedi i gibi, «Git, Allah'ın yanında dö ü . Biz seni burada bekliyece iz!» demiyoruz. Bilakis git Allah'a dayan ve dövü . Nereye gitsen bizi yanında bulacaksın! diyoruz.»

Bu söz üzerine; Hz. Peygamber ümmetinin cesaretini övmü , fakat «îyi dü ün!» demekten de geri kalmamı tı. Çünkü ensar Akabe'de, Hz. Muhammed'i koruyacaklarına dair ettikleri yemini yalnız Medine'ye mahsus sayabilir, O'nu ehrin dı ında müdafaadan çekinebilirdi.

Bu tereddüt, zehirden de acı gelmi ti O imânları sonsuz olan müminlere.

Â ıkın sevgilisinden gelen siteme tahammülü yoktur... Hançerden de yaralayıcıdır bu...

slâm dinine ve peygamberlerine olan O büyük imanlarından, sevgilerinde bir an için olsun, üphe edilmesi onları son derece yaralamı tı. Hz. Saad îbni Muaz (radıyallahü anh) yerinden fırlıyarak haykırmı tı:

«— Ya Resûlallah!... Bizim sana sonsuz imanımız var... Nereye dilersen git, arkadan gelece iz!... Hak kın zaferi için seni bize yolhyan Allah'a Kasem (yemin) ederim ki denize dalsan senden ayrılmıyacağız!...»

Ve müminler, tam bir imânla kavga hazırlı ına ba lamı lardı.

Bedir sava ı ba lamadan önce de, müminler gözleri gibi korudukları En Yüce Peygambere (Sallallahü aleyhi ve sellem):

«— Yâ Resûlallah! Müsaade et de u tepede sana, güne e kar ı bir sı ınak kuralım... Deven yanı ba-
ında bulunsun... Dü mana nasıl saldıraca ımızı gö-
zünle gör!... Allah izin verir de dü manı yenersek gö-
zün aydın olsun... Yok e er kaderde yenilmek varsa
devene atlar arka kollarımıza dönersin. Onlar da sa-
na bizim kadar ba lıdırlar!...» demi lerdı.

Sava sırasında, orduları yerinde tutmaya imkân
yoktu. Cenab-ı Peygamber, mücahitlerini yan yana
omuz omuza dizdi, insan vücutlarından adeta bir du-
var ördü. Bu sayede, bazı ta kınların, vaktinden ev-
vel atılıp lüzumsuz kan dökülmesine sebep olmaları-
nı önlemi oluyordu.

Hız. Saad bni Kuzay, kendisine ayrılan yerden
çok ileriye çıkmı tı. Hız. Peygamber, elindeki yayla
onun gö süne vurdu. Hız. Saad ba ırdı:

«— Canımı yaktın Yâ Resûlallah! Madem ki sen,
yer yüzüne hak ve hakikatin zaferi için gönderildin.
Bana verdi in acıyı sen de çekmelisin!...

Hazreti Peygamber (Sallallahü aleyhi ve sellem):

«— Müsterih ol, istedi in olur!... Vur gö süme!...

«— Ama sen elbiselisin Yâ Resûlallah! Bak benim
gö süme, çıplak!»

Yüce Peygamber gö sünü açtı:

«— Vur, dedi, tıpkı benim sana vurdu um gibi!...

Hazreti Saad, O'nu (Sallallahü aleyhi ve sellem)
kucakladı... dudaklarını onun gö süne koydu.

«— Neden böyle yaparsın?...

Diye hayret eden Hız. Peygambere u cevabı ver-
di:

«— Ey Allah'ın elçisi! ölüm saatim çaldı! Son de-
mimde, tenim tenine de sin isterdim!...

Bu derin ba lılıktan, Efendimiz (Sallallahü aley-
hi ve sellem), sonsuz bir heyecan duymu , Hız. Saad'a

dua etmi ti. Hangi Ümmette görülmü tür bu sevgi ve ba lılık...

Uhud sava ında, bütün müminler yaralı vücutları ile Resuller Resulünün önünde dü manların ok ve mızraklarına kar ı kalkan olmu lardı.

Utbe İbni Ebi Vakkas'ın attı ı bir ta , kâinatı nurlandıran Peygamberler Peygamberi'nin mübarek duda ına rastlamı tı. Hz. Peygamber'in sa ön di i kırılmı tı. Ba ka bir ta la mi ferinin ba lan kopup, halkaları yana ına batmı tı. Utbe'nin öz karde i, Hz. Saad bin Ebi Vakkas; Hz. Peygamberin yaralanması üzerine, büyük bir hiddetle karde ine:

«Vallahi, Utbe elime dü ersen senin kanını su gibi akıtırım.» diye büyük bir kinle haykırmı tı. Peygamberimize, vücudu ile siper olmu , dü mana bin tane öldürücü ok atmı tı.

Hız. Ebu Ubeyde, Resûlullah'ın mübarek yüzüne saplanan, iki mi fer halkasını di leri ile çekerken ön di leri kırılmı tı.

Bütün sahabe, O'nun için aynı fedakârlı ı göstermi ti. Hız. Ebu Dü cane, oklarla delik de ik olmu vücudunu, O'na siper yapmı tı. Hız. Ebu Talha, bir deri parçası ile aynı eyi yapma a çalı ıyordu.

Oklar vızıldıyor... Acı çı lıklar yükseliyor. Tekbir sesleri arasında, mü riklerin çı lıkları duyuluyor...

Hız. Ebu Talha, Resulullah'ı korumaya çalıırken bir taraftan da, emir vermek üzere aya a kalkmak isteyen Resûlullah'a yalvarmı tı:

«— Ey u runa anamı babamı fedaya hazır oldum peygamberim... Yalvarırım, ne olur, yat!... bir kâfir oku gelip seni bulmasın. Gö süm gö süne kalkan olsun. Bırak.»

Hız. Talha böyle yalvanırken eline bir ok saplandı mı , yayını çekememi ti. Kılıcına sarılmı tı. Fakat yaralar o kadar fazla idi; o kadar kan kaybetmi ti ki,, elinden silâhı dü mü kendinden geçmi ti.

Mümin kadınların Hız. Peygambere, imanlı baları lıkları da hayret ve gurur verici... Müminlere su tayan, ensardan Hız. Ümmü Amr adındaki kadın kahr- raman, Hız. Ebu Talha'nın durumunu görünce, Hız. Peygamberi korumak için kaptı ı kılıçla dövü e ba - lamı tı.

O da yaralanıp dü ünce, ba ka müminler gö üs- lerini Yüce Peygambere siper etmi lerci.

Saymakla bitmez... Daha niceleri... niceleri...

Hız. Peygambere, sevgi ve ba lılı ı gösteren muh- te em bir ifade daha...

«Kırpiklerinizi kımıldatacak kadar, kuvvete sa- hip oldu unuz müddetçe, Resûlüllah'a sahip çıkmaya devam edeceksiniz... Yoksa Allah'ın huzurunda maze- retiniz makbul olmaz.»

Uhud sava ı sonunda, dü man silâhlarının dar- belerinden vücudu kalbur gibi delik de ik olarak e- hadet rütbesine eri en Saad bin Rabi (radıyallahü- anh) hazretlerinin, son nefesinde arkada larına söy- ledi i unutulmaz sözdü bu...

ÇEK EL N ! YOKSA KOPARIRIM!

Ve... Ulu peygambere, müminlerin ba lılı ını gösteren bir ba ka misal!.

Hicretin altıncı yılı Miladi 628 de, Müslümanlar Kabe'yi tavaf için yola çıkmı lardı. Fakat Mekke'li mü rikler bu hareketi kendilerine bir sefer sanmı , ürkümü lerdı. Durumu anlamak için Hz. Muhammed'e bir kaç elçi göndermi lerdı. Elçiler, Müslüman ordu-gâhına gelmi , Müslümanların Kabe'yi tavaf için geldiklerini anlamı lardı. Geri dönerek, Mekkeli'lere, Müslümanların sadece Mekke'yi ziyaret için geldiklerini söylemi lerdı.

Fakat ku kuda ve korkuda olan Mekke'li mü rikler, bu sözlere inanmamı lardı.

Batılın haktan, küf ürün nurdan çekinmesi!...

Giden elçilere güvenilmemi , sonunda Sakif Kabileşi reislerinden Urva, bn-i Mes'utu elçi seçmi lerdı. Öteki elçilere gösterilen itimatsızlı ı görmü olan Urva Mekkeli mü riklere öyle demi ti:

«— Ey Kurey liler!... önceki elçileri ne a ır sözlerle kar ıladı ınızı gördüm... Beni tanırırsınız. Anam tarafından sizdenim, Mekkeli'yim. Sadakatımdan zerrece üpheniz varsa, gitmeden önce yüzüme kar ı söyleyin... «Kurey liler O'na: «— Senden asla üphemiz yok Ya Urva» dediler.

Hız. Peygamberin huzuruna çıkan Urva:

«— Ya Muhammedi dedi. Her memlekette adam topladın, do du un yere geldin, onlara dayanıp kendi topra nı çi nemek istersin!... Kurey liler, Allah adına büyük yemin ettiler... Gözlerini bu dünyaya yummadıkça, seni Mekke'ye sokmıyacaklar... Kılıcının zoru ile girebilirsen girersin... Fakat lâhlar hakkı için söylerim, ba ına topladıkların, yarın güne do madan seni, bir ba ına bırakıp kaçacaklardır!...

Hız. Peygamberin arkasında duran Ashabın gözlerinde im ekler çaktı. Hız. Ebûbekir (radıyallahü anh) öne atıldı:

«— Sen git de ilâhın Lâfın karnını kemir!... Bizim, Resûlullah'ı bir an bile terk edece imizi mi sanırsınız?... «Urva merakla sordu:

«— Kimdir bu adam, Ya Muhammed?» ve Kurey elçisi, Hız. Ebubekir'e döndü:

«— Sana bir minnet borcum olmasaydı lâyıık oldu un cevabı verirdim. Burada öde tik!...» dedi.

Sonra Hız. Peygambere yakla tı. O zamanın adettince, sohbet eden herhangi iki insan gibi, Hız. Peygamberin mübarek sakalını sıvazladı. Ashaptan biri haykırdı:

«— Çek elini! Yoksa koparıırım!...»

Urva sordu:

«— Kim bu kaba herif?...»

Hız. Peygamber (Sallallahü aleyhi ve sellem) tebessüm ederek buyurdu:

«— Tanımadın mı? Karde in Mugayra'nın o lu...»

Urva ye enine ba ırdı:

«— Vay hain! Suçların benim sayemde affedilmi ti, ne çabuk unuttun!...»

Ve döndü, Hız. Muhammed'le konu masına devam etti. Peygamber, kendisine bir elçinin lâyıık ol-

du u saygıyı göstermekte devam etti, tamamen sulh-
çu niyetlerle geldi ini anlattı. Urva mü'minler karar-
gâhında bir müddet kaldı. Onların, Hz. Muhammed'e,
ne sonsuz bir hürmetle ba lı olduklarını gözü ile gör-
dü. Hz. Peygamber, Abdest alsa, Ashab kullandı ı su-
yu bölü emiyordu. Tra olsa saçının bir teli yere dü -
müyordu. Ashab topluyor ve sonsuz bir itina ile sak-
lıyordu. Urva Kurey e döndü ü zaman hayret ve hay-
ranlı ını u dikkate ayan sözlerle anlattı:

— ran sarayının ha meti içinde Keyhüsrevi,
ma rur Roma senatosunda Kayseri, müthi muharip-
leri arasında Habe mparatoru Neca i'yi gördüm...
Hiç biri, Muhammed kadar saygı ve muhabbetle sarıl-
mı de ildi... Hem öyle bir muhabbet ki, kar ılı ında
hiç bir ey beklenmiyordu... Ne rütbe, ne mevki, ne
öhret, ne para, ben böyle gördüm, böyle derim. Va-
rın aklınızın kesti ini yapın!...»

te, Peygamberler Peygamberine, Yüce Allah'ın
son Elçisine böylesine ba lıydı o anslı sahabe-i Ki-
ram...

O'nun (Sallallahü aleyhi ve sellem) u runda can-
larını vermekten çekinmedikleri gibi canlarını da ver-
mekte bir ân bile tereddüt etmediler...

Osman Ali içini çekti:

— Bu ne sevgi?... Bu ne ba lılık?... Bu nasıl göz
kırpmadan ölüme gidi tir Yüce Allah'ım!... diyerek
hayretini belirtti.

Sungur da dayanamayarak söze karı tı:

— O, ba lanılmayacak, sevilmecek, u runda
ölünmecek insan de ildi ki Osman Ali!...

O Yüce Peygamber, Allah'ın Âlemlere rahmet ola-
rak gönderdi i elçisidir. Yalnız Arap Kavminin, ya-
hut Türk'ün, ran'ın, Hindin, Çin'in, Mısır'ın ve Rum'-
un de il bütün insanların Peygamberidir.

O'nun sözleri ve i leri, dalma hayır ve fazilet üzere idi.

Zaten, Allah'ın « üphesiz, sizin için Allah Elçisi (Hz. Peygamber) güzel bir örnektir.» (Ahzâb. 33/21 meali) diye buyurdu u Yüce Peygamber, e siz ahlâkî ile, insanlı a nasıl örnek olmazdı?...

Do ruluk, tevazu ve sadelik O'nun ahlâkının özüydü. Rastladıklarına önce kendisi selâm verir, büyük küçük kiminle konu ursa, yüzünü ona döner, elini kar ısındakinden evvel çekmezdi. Sadaka verdiğinde sadakayı yoksulun avucuna gizlice koyardı. Fakir, zengin, hür veya köle, bütün insanlar O'nun nazarında e itti. Fakirin de, kölenin de davetine gider, özür dileyenin özürünü ho görürdü.

Elbisesini yamar, ayakkabısını tamir eder, kendi hizmetini kendi yapar, devesine bakardı. Hizmetçisi ile beraber yemek yer, sıkıntıya dü mü olanların ve yoksulların yardımına ko ardı.

O'nun bu büyük tevazuu, heybetinden ve ona duyulan sevgiden bir ey eksiltmiyordu. O'nu görenler öyle anlatırlar:

«Onu ilk göreni korku alır, fakat görü üp konunca korkunun yerine sevgi geçer.»

Kar ısındakinin aklından geçenleri anlardı:

Mekke'de, Resûl-i Ekrem (Sallallahü aleyhi ve sellem) Kabe'yi tavaf ederken, Ümeyr o lu Fudâle, O'nu (Sallallahü aleyhi ve sellem) öldürmeye hazırlanmı tı. Resûlullah'a yaklaınca, Efendimiz buyurdu:

— Fudale misin?

— Evet, Fudâle Yâ Resûlallah!...

— çinden ne kuruyordun?

— Hiç bir ey!... Allah'ı anıyordum!...

Resûlullah tebessüm ettiler. Sonra:

— Allah'tan af dile!... Buyurdular. Mübarek ellerini de, Fudâle'nin gö sü üzerine koydular. Fudâlenin kalbindeki heyecan fırtınası dindi.

Fudâle, sonraları bu olayı anlatırken demi tir ki:

— Vallahi, elini 'gö sümnden kaldırdı ı andan itibaren bana, mahlûkatın en sevgilisi o olmu tu.

Mekke'nin fethinden sonra, Ebu Süfyan: «Acaba bir ordu toptasam, Hz. Peygamberi yenebilir miyim?» diye dü ünürken, O'nun gözlerinin içine bakan Resûlullah: «O adam —Kendisi için— seni, yine yener.» buyurunca, Ebu Süfyan Efendimizden af dilemi tir.

O, çok temizdi. Koku sürünsün veya sürünmesin teni gül gibi kokardı. Güzel ve muntazam giyini i sever, Müslümanların da iyi giyinmesini severdi.

Yesâr o lu Ata anlatıyor:

«Peygambere (Sallallahü aleyhi ve sellem), saç sakalı birbirine karı mı bir adam geldi. Saç ve sakalını düzenleyip gelmesini i aret buyurdular. O da düzeltip döndü. Efendimiz: «Birinizin, eytan gibi ba ı saç da ınık olmasından böylesi daha iyi de il mi?» buyurdular.

Utbe kızı Hind, Efendimize (Sallallahü aleyhi ve sellem) bey'atı (ba lılık yemini) etmek için geldi inde ona öyle buyurdular:

— Yırtıcı hayvan pençesine dönmü ellerini düzenlemedikçe, bey'atını kabul etmem!...

Resûlullah, bu sözü ile, ona tırnaklarını kesmesini buyurmu tu.

Peygamber-i Zi an Efendimiz, gösteri ve süsten ho lanmazdı.

Hız. Ali (Radıyallahü anh) anlatır: «Resûl-i Ekrem, sa eline bir ipek, sol eline de bir altın alarak öyle buyurdular: «Bu ikisi, ümmetimin erkeklerine haramdır.»

Hız. Ömer (Radıyallahü anh), bir kere, Tübban in kalın ipe inden bir elbise görerek, Peygamber (Sal-lallahü aleyhi ve sellem) Efendimize getirdi, ve dedi ki:

«Ya Resûlallah!... Sefir kabulünde ve bayramlarda giymeniz için bunu satın alayım mı?»

Resûlullah: «O, nasıbsızlerin giyece idir!» buyurdular.

O, Yüce Peygamber, yemede ve giymede israftan kaçınırdı. Buyurdu:

«nsan o luna, belini do rultacak bir kaç lokmacık yeter.»

Hizmetçisi Enes (Radıyallahü anh) diyor ki: «Peygamber Efendimize, yufka (has) ekmek pi irildi ini ve mükellef masa üzerinde yemek yedi ini hiç bilmem.»

Elindekini, avucundakini yoksullara verirdi. Hız. Ay e (Radıyallahü anhâ) der ki:

— Resûlullah'in yata ı, içi lifle dolu deriden idi... Bir hasırı vardı. Gece, onu yuvarlak bir ekilde dike-rek, içinde ibadet ederdi. Gündüzün de serer, üzerinde otururdu.

Bir gün, Peygamberimizi ziyarete gelen Hız. Ömer, O'nun ya adı ı bu hayatı görmü ve a layarak:

— Yâ Resûlallah!... Kayzerler (Bizans imparatorları) ve kisralar (tran ahları) nasıl ya ıyorlar; siz nasıl ya ıyorsunuz!... demi ti.

Yüce Peygamberimizin, en zengin ve en rahat bir ekilde ya ayabilecekken, bu ekilde bir hayat sürmesi, O'nun do rulu unu, en güzel ekilde ortaya koyar.

Ayaklan yahut bacakları ı inceye kadar namaz kılardı. Kendisine, niçin bu kadar ibadet etti i sorulunca:

— Allah in, çok ükür eden bir kulu da mı olmayayım, buyururdu.

Ashabın airlerinden olan îbn-i Ravâha (Radiyallahü anh) bu hususta unu yazar:

«Aramızda Resûlullah, okur daim kitabı.
Tan yerleri a arınca, ufuklara yayılıp
Biz kör idik, O'dur bize do ru yolu gösteren
Her dedi i olur O'nun, inandık biz ayrılıp,
Geceleri yatak görmez gülden nazik vücudu
Yataklara ters dü erken mü rik, kafir, bayılıp.»

Her i te oldu u gibi ibadette de, insanlara örnek •olan Yüce Resul, insanların a ırı hareket ederek, güçlerinin yetmiyece i ibadetleri önlemi tir. Meselâ: Malik o lu Enes der ki:

Üç ki iden müte ekkil bir heyet, Efendimiz'in (Sallallahü aleyhi ve sellem) ibadetini e lerine sordular. Kendilerine, bu husus anlatılınca azımsıyarak öyle dediler

— Biz kimiz, Resûlullah (Sallallahü aleyhi ve sellem) kim; Allah, O'nun geçmi , gelecek bütün günahlarını af etmi tir.

Sonra karar verdiler. Biri:

— Ben, bütün geceleri namaz kılarak geçirece-im.

Di eri:

— Ben, ömrüm boyunca oruç tutacak ve hiç bozmayaca ım.

Üçüncüsü:

— Ben de kadınlardan uzak kalacak ve hiç evlenmeyece im, dediler.

Sonra, Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve sellem) gelerek:

— Bu sözleri söyleyen siz misiniz? diye sordular. Ve devamla:

«Allah için ben, hepinize nisbetle Allah'tan en çok korkan ve çekinenim. Fazla oruç tutar bazı günler (ramazan haricinde) oruçsuz olurum. Namaz kıldığım gibi, uyurum da... Kadınlarla da evlenirim. Benim sünnetimden yüz çeviren, benden de ildir.» buyurdular.

Peygamber Efendimiz, küçük çocuklara da büyük sevgi ve efkat gösterirdi. Bir çocuk gördü ünde, yüzünü ne e ve sevgi kaplardı. Onlara selâm verirdi. Onları sevindirmek için, e er devesinde ise, devesine bindirirdi.

H. Enes (Radıyallahü anh) der ki: «Ailesi ve çocuklarının hakkına, ResûluUah'tan çok uyan birini görmedim.»

H. Ay e der ki: H. Peygamber'e (Sallallahü aleyhi ve sellem) bir bedevi arap geldi. Dedi ki:

— Sen çocukları öpüyor musun? Biz onları öpmeyiz!...

Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve sellem) cevap verdi:

— Allah kalbinden merhamet hissini almı sa, ben sana ne yapabilirim?

O'nun sevgisi, yalnız insanları kucaklayan bir sevgi de ildi. Bu hudutsuz sevgi, hayvanları bile efkatinden mahrum etmiyordu.

Bir gün, aç bir deveye rastlamı tı. Onu çözdü. Dilsiz hayvanlar hakkında, Allah'tan korkulmasını tavsiye buyurdu.

Aynı konuda, öyle bir örnek de verdiler:

«Bir adam, yolda yürürken çok susamı , nihayet bir kuyu bulmu tu. Kuyuya indi, su içti ve çıktı. Gördü ki, kuyunun yanında susuzluktan yanan ve toprak yiyen bir köpek var. «Bu köpek de benim gibi susuzluktan yanmı » diyerek, tekrar kuyuya indi. Ayakbabisını su ile doldurup, a zı ile tutarak çıktı. Ve köpe e su içirdi. Allah, bu i ini kabul buyurdu ve bu adamı affetti.

Ashâb-ı Kiram sordular:

— Yâ Resûlallah!... Hayvanlara yapılan iyi muamele için de, bize sevap var mı?

— Her canlı için, bu böyledir —Sevap vardır — buyurdu.

Anlattılar:

«Bir kediyi — ceza olarak ba layan, sonra da salmayıp hayvanın ot yiyerek ölümüne sebep olan bir kadın, bu yüzden cehennemlik olmu tur.

Bir gün de, Hz. Ay e (Radıyallahü anhâ) nin, bindi i deveye sert muamele etti ini görünce:

— Merhametten mahrum olan, her türlü hayırdan mahrumdur, buyurdu.

O, bitki ve a aç sevgisini de önemle tavsiye ededi. Susuz kalmı bir a acı sulayan kimseyi, Allah'ın mükâfatlandıraca ını buyurmu tur.

Affedici idi. Kendisine büyük kötülükler yapmı , çe itli hakaretler etmi , yurdundan çıkarmı , hayatına kastetmi Mekke'li'lere Mekke'yi fethetti i, onların korku ile, boyunlarını bükerek bekledikleri zaman söyledi i unutulmaz söz:

— Bugün siz, yaptığınız i lerden dolayı hesaba çekilecek de ilsiniz!... Gidiniz, hepiniz serbestsiniz!...

Efendimize (Sallallahü aleyhi ve sellem) o kadar kötülük etmi dünün o ma rur ve insafsız Mekke

mü rikleri, O'nun dudaklarından çıkacak bir kelime ile do ranıp biçilebilirlerdi. On iki bin ki ilik, silâhlı slâm ordusu, Resûlullah'ın gözüne bakıyorlardı. Fakat efkati bütün âlemleri saran ve âlemlere rahmet olarak gönderilmi O Yüce Peygamber, emsalsiz merhameti ve affı ile, Hak Peygamber oldu unu bir daha ispatlıyordu.

Evetl. Bu af: «Sana gelmeyene gitmen, seni mahrum edene vermen, sana zulmedeni affetmen!...» diye buyuran Yüce Peygamberlerin affıdır.

Ancak Resûlullah'ın gösterebilece i bir af örne i daha:

Müslümanların Mekke'den Medine'ye göç ettikleri o kara günlerde, Peygamberimizin muhterem kızlarından Hz. Zeynep de, Medine'ye gitmek üzere yola çıkmı tı. Hz. Zeynep hamileydi. Mü riklerden Esved o lu Hebbâr, ona, mızra ıyla hücum etmi , onu devesinden yere dü ürmü , bu yüzden Zeyneb sakatlanmı , hasta yattıktan sonra, Peygamber Efendimizi acılar içinde bırakarak vefat etmi ti.

Mekke'nin fethinde, Hebbar, gelerek Müslüman olmu , Efendimiz de (Sallallahü aleyhi ve sellem) onu affetmi tir.

O'nun her hareketi güzel ve her hareketi örnek-ti.

te böyle Osman Ali!... Benim anlattıklarım O'nun (Sallallahü aleyhi ve sellem), ancak bir kaç özelli i. Onu anlatmaya ne benim ne de ba kasının gücü yeter.

Osman Ali, derin bir iç çekerek: «Ben susuz kalmı bir insan gibiyim karde im! Yüce Resul Peygamberimizi tanıdıkça, O'na olan sevgim ve ba lılı ım daha da artıyor. Ne olur biraz daha anlatın.» diyerek rica etti.

Ömer de söze karı tı:

— Ben de bu hususta birkaç söz söylemek isterim! Peygamber Efendimiz, insanların hak ve hukukuna riayet edilmesini, kimseye haksızlık yapılmasını buyurmu tur. Meselâ: Kendisine i çisine ne kadar ücret vermesinin gerekti ini soran bir i verene:

— Bu i i ben yapsaydım, ne kadar ücret isterdim, diye dü ün ve işçinin parasını buna göre tayin et!... buyurmu tu.

Osman Ali biraz dü ündü:

— Ne güzel!... Her ça a hitap eden bir ölçü... Her asırda devam edecek ve haksızlıkları önleyecek bir kural...

— Tabii!... Dahası da var. Peygamber Efendimiz, insanlara yardımını, en yakından alıp uzaklara götürüyor. Yine kendisine:

— yili e en fazla kim lâyıktır Yâ Resûlallah!... diye soran bir sâhabiye:

— Anandır. Anandır!. Anandır!... Sonra baban!... Sonra da yakınlık derecesine göre di er akraban ve kimseler!... diye buyurmu tur.

Osman Ali, hayranlıkla söylendi:

— Tıpkı suya atılan bir ta ın meydana getirdi i halkalar gibi... önce anaya, sonra babaya ve dı a do ru yardım.

— Evet!... O En Yüce Peygamber (Sallallahü aleyhi ve sellem), Müslümanların birbirine yardımcı olmasını da buyurdu. O hadis, yani Peygamberimizin buyru u kesin olarak aklımda de il ama, u manâda... «Sen tokken, kom un açsa ve sen onu doyurmu yorsan kâmil imana sahip de ilsin.»

— Bu hadis de, her asırda yoksulların korunmasını emrediyor.

— Hem de, zenginlerin ta yürekli olmamasını!...
— Do ru!...
— Bak Osman Ali! Peygamberimizin (Sallallahü aleyhi ve sellem) buyruklarından bir kaçı daha: (Meâ-len)

«Akraban kesse bile, onlarla ilgini kesme!...»

«Allah, sizin üç eyinizi ho görmez: Dedi-kodu, mal israfı, ve lüzumsuz soru.»

«Karde inin felâketine gülme; Allah, onu kurtarır, seni mübtelâ kılar.»

«Size kötülerinizi haber vereyim mi?... Yalnız yi-yen, kölesini dö en ve yardıma kapısını kapayan.»

«Alı -veri te çok yemin etmekten sakınınız. Çünkü kazandırır gibi olur, sonra mahveder.»

«Ben, hakkı kendisine iade edilinceye kadar, maz-lumla beraberim.»

«Bizi kandıran bizden de ildir!»

«Kendi hakkında dü ündü ünü, senin hakkında dü ünmeyenle arkada lıkta hayır yoktur.»

«Üç ey mahvedicidir, sakının: Sahibini rameden cimrilik, kendine uyulan nefsâni arzu, ki inin kendi-ni be enmesi.»

— Do ru!... Sizler, Peygamber Efendimizden bah-sederken neler dü ündüm biliyor musunuz? Sahâbe-i Kirama ne mutlu... Hep, O'nun yanında bulunmu lar O'nun u runda çarpı mı lar. Ah, ben de, o devirde ya asa idim de, Resûlullah u runda sava abileydim...

— imdi de, O'nun tebli etti i din u runda sa-va a gitmiyor musun karde im? Allah, kalbimizi ve niyetlerimizi kendimizden iyi bilir. «Senin, kendi u -runda, yerini ve yurdunu terketti ini bilmiyor mu? Allah (Celle Celâluhu) için bilinmeyen ey yoktur.

Osman Ali sevinçle ba ırdı:

— Karde lerim!... Karde lerim!... Sevinçten içim ta ıyor. Cenab-ı Hak u runda, ah çarpı ırken bir ehit olabilsem!...

— Osman Ali!... Hepimizin d üncesine tercüman oluyorsun. Bütün gazilerin gayesi bu. Ah!... Rab-bimiz, bize ehitlik rütbesini ihsan etse...

Sungur sözlerini kesti:

— Yi itler!... Ya mur kesildi. Artık yola ıksak! Ne dersiniz? Bu güzel ve tatlı sohbe doyum olmaz.

Gençler, ya murun kesilmi oldu unu, güne in bütün parlaklı ı ile gülümsedi ini o zaman fark etti-ler. Birbirlerine bakarak güldüler.

MULTAN ÖNLERİNDE

Multan'a yakla tıklarında, uzakta, kar ıdaki ye-
illikler arasında, küçük bir cami gördüler. Beyaz mi-
nare, ye illikler arasında o kadar ho duruyordu ki...

Güne , etrafı kızılı a bo arak batıyordu. Sürü-
lerini önlerine katmı çobanlar, acele ediyorlardı. Ko-
yunların bo azlarındaki çingirak sesleri ve koyun me-
lemeleri ortalı ı kaplamı tı.

A aç dalları arasında, güne in kızıl rengini almı
ku lar uçu uyordu. Dolu testilerini bellerine daya-
mı , sohbet ederek, nehirden dönen kadınlar ve kız-
lar görölüyordu.

Mango ormancı mdan yayılan güzel bir koku, et-
rafı sarmı tı. Çevrede tam bir huzur ve görölmemi
güzellik vardı.

Birden, derinden gelen ezan sesi etrafı nûrlandır-
dı.

Gördükleri güzelliklere dalmı olan Ömer ve Sun-
gur, aniden atlarını durdurdular. Onlara uyan, Os-
man Ali de, atını durdurdu. Elini kılıcının kabzasına
atarak sordu:

— Bir tehlike mi var?...

Ömer, ba ı ile camiye i aret ederek fısıldadı:

— Ezan okunuyor!...

Bunu söyleyen Ömer sustu.

Sungurla Ömer'in, konu madan, saygılı bir ekil-

de durduklarını ve dudaklarını kıpırdattıklarından ezanı tekrarladıklarını gören Osman Ali, ba ka soru sormadı. O da, içinden ezanı tekrarlamaya ba ladı.

Ezan bitinceye kadar, bulundukları yerde durdular. Ezan bitince Ömer:

— Hadi bakalım arkadaşlar!... Biz de namaza yeti elim!... dedi.

Osman Ali merak etmişti. Sordu:

— Peki!... Ezan okunurken niye durdunuz?...

— Osman Ali Kardeşim!... Ezan, yer yüzünde söylenen sözlerin en doğrusudur. Ona hürmet gerek.

Hazreti Ay e Anamız (radıyallahü anhâ = Allah Ondan razı olsun) (*) ezan okunurken, elindeki ini bırakır, ezanı dinlerdi. Sordular:

— Ey mü'minlerin Anası!... Niçin, ezan okunurken ini terk ediyorsun?...

Cevaben buyurdular ki:

— Ben Resûlullah'dan (Sallallahü aleyhi ve sellem) i ittim ki, «Ezan okunurken ini i lemek, dinde noksanlıktır.» buyurdular. Onun için ezan okunurken ini imi terk ederim.

— Sa olun!... Bunu anladım. Peki niye ezanı siz de tekrar ettiniz.

— Söyleyeyim! Peygamber Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve sellem) buyurdu:

— «Her kim ezan sesini i itti i zaman müezzin ile beraber hafifçe okursa, her harfine bin sevap verilir, bin günahı mahv olur.»

— Demek ki, ezana büyük hürmet gerek. Acaba ezanı Peygamberimiz (Sallallahü aleyhi ve sellem) mi öretti?

(*) Hz. Ay e radıyallahü anhâ Peygamberimizin sallallahü aleyhi ve sellem hanımıdır: Altmış beş yaşında Medine'de vefat etmiştir.

— Hayır!... Ezan tslâm Dininin do u unda yoktu. O, muhterem Eshâb-ı Kiram, Peygamberimize (Salallahü aleyhi ve sellem) dediler ki:

— Ya Resûlallah!... Namaz vaktini mü'minlere bildirmek için, acaba çan mı çalsak?

Resûlullah:

— Bu hıristiyan âdetidir. Olmaz!... buyurdular.

— öyle ise, boru öttürelim!...

-- O da olmaz!... Çünkü yahudi âdetidir.

— Peki ate !... Ate yakarak haberdar edelim müslümanları!...

— Mecûsilerin, ate perestlerin âdetidir. O da yapılamaz!

O gece, Hazreti Bilâli Habe i (Radiyallahü anh) bir rüya gördü.

Rüyasında, iki ki i gökten inip abdest aldılar. Biri ezan okudu ve kamet getirdi. Di eri de, imâm oldu. Namaz kıldılar. Ondan sonra da göklere yükselip gittiler.

Hazreti Bilâl, ertesi sabah, Peygamber efendimize rüyasını anlattı, Eshabı ile oturan Peygamberimiz, buyurdu ki:

— O gördü ün melek ne dedi?

Hazreti Bilâl cevaben:

— O melek, iki elini kula ına koyup: 'Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber! E - hedü en lâ ilahe illallah! E hedü en lâ ilahe illallah!... E hedü enne Muhammeden Resûlullah! E hedü enne Muhammeden Resûlullah!... Hayyealessalah! Hayyealessalâh! Hayyealelfelâh! Hayyealelfelâh! Allahü Ekber! Allahü Ekber! Lâ ilahe illallah!... diye tarif etti.

O sırada gelen Hazreti Ömer de bir rüya gördü- ünü söyleyip rüyasını anlatınca, onun da, aynı sözleri tekrar etti im gördüler. Eshabdan birkaç ki i da-

ha gelip, gördükleri rüyayı anlatınca, hepsinin aynı rüyayı görmü oldukları anlaşıldı.

Peygamber Efendimiz:

— «O ezan okuyan karde im Cebail'dir. Namazın vakitlerini öretti. Di eri de, Mikail'dir. mâm olup namaz kıldılar.» buyurdu.

Peygamberimizin (Sallalâhü aleyhi ve sellem) müezzini olmak erefi hazreti Bilâl'e nasip oldu. Hz. Bilâl'in sesi çok güzeldi. Neccar O ullahlarından bir kadının mescidin yanı ba ında yüksek bir evi vardı. Hz. Bilâl, onun damına çıkar, tatlı sesiyle be vakit ezanını okurdu. Tevhid Dininin esaslarını haykıran ezan sesi, her sabah seher vakti rüzgârıyla Medine ufuklarına yayılır, sabahın erken saatlerinde Medine halkı, Hz. Bilâl'in ho na meleri ile, «Allahü Ekber... Lâ ilahe illallah», sadâlarıyla uyanırlar, hu u içinde Allah'a ibadet ederlerdi. Hz. Bilâl'in ho ahenk ve tatlı na melerle günde be vakit okudu u ezan sesleri, günün muayyen saatlerinde dalgalana dalgalana her tarafa yayılır, akıp giden hayatın kula ına Cenab-ı HakTcm varlı ını, birli ini söyler, kâinata Âlemlerin Rabbi'nin tevhid dinini ilân ederdi.

Günde be defa yeni dinin esasları Medine havasının titre imleriyle kulaklara ula ır, ça lara yüce hakikati fısıldardı: ALLAHÜ EKBER!... Allah çok büyüktür, O Ulular Ulusudur, diye ba layan bu dini davet Allah'ın varlı ına ve birli ine Hazreti Muhammed'in hak Peygamber oldu una ahadet ederek imân sahiplerini namaza ve niyaza ça ırdıktan sonra, kulların hepsini felaha da davet eder ve u yüce gerçe i ilân ederdi: Lâ ilahe illallah = Allah'tan ba ka tapılabacak yoktur.

İslâmın güzelli i ve yüceli i her emrinde oldu u gibi, ezanda da gayet açık olarak görülmektedir. Çan

çalmak, boru öttürmek, ate yakmak gibi cansız ve heyecansız eylemlere bir bak. Bir de minarelerden yükselen ezan sesine kulak ver. Ezandaki yüksek manâlar, ruhları okayan tatlı na melerin, seni bu fani âlemin üstüne, maveraya çekip götürdü üzü duyarsın. te ezanın verdi i dini uur budur.

Osman Ali içini çekti:

— Ne kadar güzel!... Gerçekten de, Yüce Allah'ın Ululu unu, Peygamber Efendimizin (Sallallahû aleyhi ve sellem) hak Peygamberli ini bildiren ve namaza, Allah (Celle Celâluhu) huzurunda secdeye davet eden ezana çok hürmet etmemiz lâzım.

— Tabii!... Yalnız hürmetin birinci derecesi, ezanın eklini ve kelimelerini de i tirmemek ve onu bozmamaktır.

Sonra, ezan okunurken konu mamak, i imizi bırakarak onu dinlemek icap eder.

— Ömer kardeşim, bu hususta beni aydınlattı ın için çok te ekkür ederim. E er yormayacaksa, hazreti Bilâl'in müezzinli i hakkında biraz daha bilgi verir misiniz?

— Yorulmak ne demek Osman Ali?... Memnuniyetle söylerim. Tabii bildi im kadar...

Hiz. Bilâl, Peygamber Efendimizin (Sallallahû aleyhi ve sellem) dünyasını de i tirmesine kadar, müezzinli ini -yapmı tır. Resûl-i Ekrem'in (Sallallahû aleyhi ve sellem) ebedi âhirete göçmesinden sonra, eski günleri hatırlayarak çok mahzun olurdu. Medine'nin her eyi ona, candan ba landı ı Yüce Peygamber'i hatırlatırdı. Bu hüznün havasından biraz uzakla mak için, Suriye taraflarına gitmi ti. Hazreti Ömer am'a geldi inde, Hiz. Bilâl, o tesir eden sesi ile bir defa ezan okumu , bütün slâm mücâhitleri teessürlerinden a lamı lardır.

Hız. Bilal, bir aralık, Medine'yi de ziyarette gelmi , Peygamber Efendimizin (Sallallahü aleyhi ve sellem) pek sevgili torunu Hazreti Hüseyin'in ricası üzerine, Resûlullah (Sallallahü aleyhi ve sellem) zamanında oldu u gibi, o yanık sesiyle bir sabah ezanı okumu - tu. Hız. Bilâl'in sesini duyan Medine halkı, Resûlullah tekrar aralarına dönmü gibi heyecanlı anlar ya a - mı lar, eski günlerin yadiyle gözlerinden ya lar dö - kerek tatlı hatıraları canlandırmı lardır.

Bilmem anlatabildim mi?

— Sa ol Ömer!... Çok güzel anlattın. Beni bu hu - susta aydınlattın.

— öyle ise do ru camiye!... Namazı kaçırmaya - lım.

H ND KAPILARI YIKILIYOR

Cami çok güzeldi. Caminin yanında bir de türbe vardı. Ye il çinilerle süslü bu türbe, Gazneli Mahmud tarafından yapılmı tı.

Caminin yanında ayrıca bir medrese de vardı.

Namazı bitirdikten sonra, aya a kalktıklarında, imam Ömer'e i aret etti. Durdular.

mâm, elli ya larında, nûr yüzlü bir kimse idi. Kahramanlarımıza yakla tı:

— Ey Karde lerim!... dedi. Zannederim uzak bir yoldan, belki de gazadan geliyorsunuz. E er çok acele i iniz yoksa ve ehire bu ak am varmak mecburiyetinde de ilseniz, misafirimiz olunuz!... Hem, bize eref vermi olursunuz; hem de, sizin anlatacaklarınızla ho ça vakit geçirmi oluruz.

Ömer, Sungurla, Osman Ali'ye baktı. Böyle iyi niyetle ve çok nazikçe yapılmı teklifi reddetmekle hem kabalık yapacaklar ve hem de bu iyi insanı kırmı olacaktı.

Sungur'la, Osman Ali, ba larını «evet» dercesine e diler.

Ömer gülümseyerek:

— Sizin misafiriniz olmak bizim için ereftir. Fakat anlatacaklarımıza gelince... Pek anlatacak bir e-yimiz yok karde ler!... dedi.

On medrese ö rencisi de, Ömer'in imâmı konu -

masını heyecanla takip etmi lerdı. Ömer'le, Osman Ali'nin kıyafetlerine, silâhlarına ve atlarına hayranlıkla bakıyorlardı. Ömer'in, kalmayı kabul etti ini görünce, hepsinin gözleri aydınlandı.

Bu ö renciler onsekiz-yirmi ya larında idiler. Aynen Osman Ali ve Ömer kadar... Tertemiz yüzlü, pırıl pırıl gençlerdi. Hepsinin yüzü nurlu idi. yıllık akıyordu hepsinin çehresinden.

mam, bunlardan birinin o gün ikindi vakti gelmi bir misafir oldu unu söyledi. Onu da Ömer, Sungur ve Osman Ali ile. tanı tırdı.

Bu da; yirmi ya larında bir gençti. Adının Mustafa oldu unu ö rendiler.

Tanı ma bittikten sonra, iki ö renci, Ömer, Osman Ali ve Sungur'un atlarını, medresenin avlusuna çektiler. Orada, Mustafa'nın atı da duruyordu.

Avlunun kenarından ince bir su akıyordu. Atlan, bu suyun ba nda, ayrı ayrı kazıklara ba ladılar. önlerine de, bol bol karpuz, kavun kabukları koydular.

imam, konuklarını medresenin üst katma çıkardı. Burası çok uzun ve geni bir odaydı. Yerde, tertemiz kilimler ve halılar vardı. Duvar, yeni badana olmu -tu. Kapıdan giri te, sa tarafta kalan kısımda, yan yana dizilmi sekiz-on rahle vardı. Açık rahlelerde, Kur'ân-ı Kerim'ler duruyordu. Rahlelerin yanında, iki er kan lık kütükler üzerinde cilt cilt kitaplar vardı.

mâm: «Burası çalı ma odamızdır!» dedi. ö rencilerimiz derslerini burada görürler. Buyurunuz! Yemek hazırlanıncaya kadar burada oturalım.

iltelerin üzerine ba da kurarak oturdular. Ömer, etrafına bakınarak:

— Oldukça güzel bir yermi . Pencereden bütün ova gözüküyor, dedi.

— Evet!... Gazneli Mahmut'tan Allah razı olsun. Burayı O yaptırdı. Tehlikeli bir Hint Seferinden dö-nü te, buraya bir cami ve bir medrese yaptırmayı adamı .

Osman Ali rica etti:

— Lütfen Gazneli Mahmut'un bu Seferini anlatır mısınız?

— Hay hay!... Yalnız bir artım olacak. Ben anlattıktan sonra, siz de ba ınızdan geçenleri anlatacaksınız. Hem siz, hem de Mustafa karde imiz...

Ömer, Osman Ali ve Sungurla birlikte, di er konuk genç güldüler:

— Demek artlı olacak. Eh ne yapalım. Gazneli Mahmut'un bir seferini dinlemek pahasına kabul.

Mustafa: «Benim anlatacak bir eyim yok karde ler!» dedi.

Sungur gülerek; onun sırtını yumrukladı ve:

— Her insanın hayatında anlatacak bir eyler bulunur delikanlı!... dedi.

O esnada, medrese ö rencilerinden biri gelerek yeme in hazır oldu unu söyledi, imâm:

— Buyurunuz Efendim!... önce yeme imizi yiye lim, sonra tekrar buraya çıkarak konu uruz, dedi.

Hep beraber a a ı kata indiler. Ellerini yıkayarak bir meydan sofrasının ba ına çöktüler, önce, besmele ile, sofraya konmu tuzdan tattılar. Sonra, iki er ki ilik taslardaki naneli yo urt çorbasından içtiler.

Ömer, Osman Ali ve Sungur uzun zamandır bu kadar lezzetli çorba içmemi lerdı. Arkadan, etli ve çok baharatlı bir pirinç pilâvı yediler ve ayran içtiler. En sonda da, karpuz ve kavun geldi. Karpuz ve kavunlar buz gibi so uktular. Uzun zaman kuyuda bekletilmi lerdı.

Yemekten sonra, imâmla birlikte, enab-ı Hak'ka, verdi i nimetler için el açıp ükür ettiler.

Ellerini yıkadıktan sonra, yukarı çıktılar.

Ömer, Osman Ali ve di er konuk Mustafa, ö ren-cilerle birlikte imâmın etrafında halka oldular, imâm, gençlerin sabırsızlıkla kendisine baktıklarını görün-ce, nazlanmadan anlatmaya ba ladı:

Bu büyük seferi anlatmadan önce, îslâm Âlemi-nin uzun zamandır hasret kalmı oldu u, cihad ate-ini parlatan Büyük Sultanımız Gazneli Mahmut'un do umuna kısaca bir göz atmak yerinde olacaktır.

Gazneli Mahmut, Sevüktekin'in o ludur. 361 yılı-nın a ure gecesinde do du. (2/11/971). Do umundan bir saat kadar önce, babası Sevüktekin rüyasında, odasındaki mangaldan bir a aç çıktı ını ve büyüye büyüye bütün dünyayı gölgelendirdi ini gördü. Yine, Onun do du u gece, Sint Irma ı üzerindeki Veyhand'-da bulunan ünlü hindu mabedi yıkıldı.

Yi it Sultan, tahta geçti inden beri, gazadan ga-zaya ko tu. Sırtı dö ek yüzü görmedi. Pencab Bölgesi, Onun ve gazilerinin gayretleri ile, İslâmla nûrlandı.

Fakat onun bu zaferleri, hinduların ona kar ı duydukları intikam ve hırslarını günden güne arttuv mı ve neticede hindular. Gazneli Mahmut kar ısında bir defa daha talihlerini denemeye karar vermi lerdı.

Türk Sultanına di bileyen, Kanevç Racası Trilo-çanpal, Gvalyor Racası Ercan, hinduların kurtarıcısı olarak gördükleri Kalincar Racası Ganda'nın etrafın-da toplandılar.

Ganda, Müslümanların elinden Pencab bölgesini alaca ına ve Müslüman-Türk kuvvetlerini Hindis-tanda kan deryası içinde bo aca ına and içti. Onun, hinduların kurtarıcısı olarak, bu ekilde ortaya atıl-

ması, hindular arasında büyük bir heyecana sebep oldu. Hindu silâh örler ve racalar akın akın onun etrafında toplanmaya başladılar.

Çevresindeki asker sayısı arttıkça gururdan yanna varılamayan Ganda, Gazne ordusunu yok etmek için hazırlıklara girişti.

Durumu, adamları vasıtası ile öğrenen Yüce Türk Sultanı, hemen harekete geçti. Gayesi, dümanları birlemeden onları teker teker yakalayıp yok etmektir.

Mahmut, önce Raca Triloçanpal'ın üzerine yürüdü. Triloçanpal, ordusu ile do uya çekilip Ganda ile birleştirmek istedi. Fakat, Sultanımız, Türk askeri dehası ile bunu önledi. Hızla hareket ederek, Triloçanpal ordusuna, Ruhut (Ramganga) ırmağının kıyısında yetişti.

Racanın gayesi, karanlık basıncaya kadar Türk Ordusunun suyu geçmesini önlemek ve gece de kaçırmaktır. Bunu anlayan Gazi Sultan, Saray erlerine:

— Tulumlar üzerinde suyu kim geçir, diye sordu.

Derhal, sekiz babayı it ayrıldı. Bunlar, tulumları irdiler, arkalarına başladılar. Kendilerini suya attılar. Triloçanpal, Türk yiğitlerinin suya atladıklarını görünce, onların işlerini bitirmek için, zırhlı befil ile bir takım erlerini gönderdi.

Yüce Peygamberimizin (Sallallahü aleyhi ve sellem): «Benim dinim, dünyanın doğu ve batısını, tutacaktır.» buyruğunun doğruluğunu ispat edercesine, Hak Teâlâ kullarına ilham verdi.

Türk babayı itleri, su üstünde ok atarak, filleri zararsız hale getirdiler. Hindu erlerini de, fillerin üzerinden suya düşürdüler.

Böylece sekiz kişinin tulum ile ırmağı geçmesi,

kar ılarına çıkan filleri ve hinduları okla öldürmele-
ri, gerçekten de görölmemi , i itilmemi bir yi itliktir.

Gazneli Mahmut gazilerin bu ba arısı kar ısın-
da, di er erlere öyle haykırdı:

— Gazilerim!... Cennet kapıları açıldı. Sevaba
girmek isteyen cihada ko sun!...

Sultanın bu sözü üzerine, gaziler akın akın suya
atıldılar. Kimisi, tulum ile, kimisi de atmm yelesine
yapı arak geçti... Böylece, Gazne yi itlerinin hepsi
kar ıya, hem de bir zarara u ramadan geçtiler.

Geçenler, «Allahü Ekber!... Allahü Ekber!...» ni-
dalarıyla, hindu ordusuna aslanlar gibi saldırdılar.

Bu saldırıya durmak, kar ı koymak mümkün mü-
dür ki? Tabii, dü man darmada ın oldu. Bir kısmı kı-
lıçlandı. Bir kısmı tutsak oldu.

Bu arada, sa a sola kaç ı an fillerden iki yüzü ke-
ment atarak ele geçirildi.

Dü man, bir çok mal ve hazine bırakm ı tı. Ele
geçirildi.

Triloçanpal, bu sava ta güçlkle kurtulabildi. Fa-
kat, yaralanm ı tı. Bu raca, daha sonraları adamların-
dan biri tarafından öldürölmü tür.

Onun ölümlünden sonra da, yerine o lu Bimpal
geçti. Fakat, bu sözde bir hükümdarlıktı. Çünkü, top-
rakları Gaznelilerin eline geçmi ti.

Bu sava tan sonra, Gazneli Mahmut, Kanevç ve
Bari Racası üzerine yürüdü. Bari bölgesini ele geçir-
di. Buradaki putları kırdırdı.

Kalıncar Racası Ganda 180.000 yaya ve atlı asker
ve 900 fille Gazneli Mahmut'u kar ıladı.

Sava tan önce, Gazi Sultanımız, Ganda'ya Müs-
lüman olmasını teklif etti. Kendi askerleri ve filleri
kar ısında çok az kalan Türk kuvvetlerini yenece ini
zanneden Ganda, bu teklifi gururla red etti.

Fakat, bu hareket ona felaketten ba ka bir ey getirmedir. Daha ilk vuru mada, gazilerin: «Allah!.. Allah!...» nidaları ile, y¼rekte sarsılan o 180.000 hindu askeri, gece karanlı ından faydalananarak kaçtılar...

580 fil ve bol miktarda ganimet ele geçirildi. O bölgedeki putlar kırıldı.

te, Sultanımız bu seferden dönü te de bu cami-yi yaptırdı.

imdi de sıra sizde... Ben, benden istedi iniz seferi anlattım.

Ömer de, fazla nazlanmadı. Ba larından geçenleri nakletti. Yalnız, Kırık Hançer'in yok edili ini anlatırken, onun bir nehre göm¼lm¼ oldu unu söyledi.

Böyle önemli, meselelerde, millet menfaati ile ilgili olaylarda, bir yi itin en yakınlarından bile sır saklaması gerekti ini bilecek olgunlu a sahipti.

Ömer'in anlattıklarını büyük bir heyecanla dinleyen imâm ve oradaki bütün gençler, onun anlattıkları bitince, di er konuk gence, yani Mustafa'ya baktılar.

O da ba ından geçenleri anlatsın diye ricada bulundular.

Israr üzerine, Mustafa da ba ından geçenleri anlatmaya ba ladı.

HAZAR YURDUNDAN B ZANSA

— Ben Hazar Türklerindenim. dil Nehrinin a - zındaki, ttü ehrinde do dum. Babam büyük bir tüccardı. ehrimiz, Karadeniz Bölgesinin en büyük ticaret merkezlerinden biri idi.

Bir de ablam vardı. Anamız ve babamız üzerimize titrerlerdi.

Mustafa bir an sustu. Gözleri ya armı tı. Kendini topladıktan sonra devam etti.

Babam, ablamın da, benim de tahsilimize çok önem vermi ti. Pek küçükken Kur'ân-ı Kerim'i hatim etmi tik. Kelâm, hadis, fıkıh gibi tslâmi ilimleri ö renmi tik. Her Müslüman gibi bilime ve ilime çok değer veren babam, astronomi, tıp, matematik gibi ilimleri de ö renmemiz için ö retmenler tutmu tu. Bir Bizanslı ramdan grekçe ve lâtince de ö renmi tik.

Babam, Bizans'a, Venedik'e, talya Sahillerine kadar gider, o bölgelere, Asya'nın ipek, baharat, zencefil, tarçın, karabiber ve halı gibi mallarını götürür satardı.

O mesut ve tatlı günler hiç bitmeyecekmi gibi gelirdi bize. Ku lar gibi cıvıl cıvıl gezer, oynardık. Babamızın gemileri uzak ülkelerdeki seferlerden döndü ünde, ablacı ımla elele. tutu ur, sevinçle onu karşılamaya sahile ko ardık. Kürekçilerin hızla asıldık-

lan küreklerle uçar gibi giden kayık içinde, babamızı el sallayarak sevinçle kar ılardık.

Sefere çıktı ında da, hüzünle ona mendil sallardık.

Hele Ramazan ve Kurban Bayramları?... Yüce Allah'ım!... O günleri ve tatlı anları unutamam bir türlü... Anamızın, babamızın arife günü aldı ı o güzel elbiseler; geyik derisinden yapılmı çizmeler ve ayakkabılar, bizim sevinç kayna ımız olurdu. O gece yatarken, alınan bayramlıkların ba ucumuza koyardık.

Bütün Ramazan boyunca evimiz iftara davet edilen misafirlerle, yoksullarla dolup ta ardı.

Babam o kadar zengindi ki, onun verdi i zekâtlar, mübala a olmasın ama, her yıl yirmi-yirmi be yoksulu zengin edecek kadardı.

Babam çok iyi bir insandı. O tam bir Müslümandı. Anamız da öyle... Biz, bu mutlulu umuz böyle sürüp gidecek sanırdık. Fakat yanılmı ız. Bir gün hayatımız alt üst olup gitti.

Meraklarını yenemeyen Sungur ve Osman Ali heyecanla sordular:

— Nasıl?... Nasıl?...

— Devam et!... Devam et!...

— Anlatacağım!... Olay öyle oldu: Ablam on yedi ya ma basmı tı. Ben de on iki ya larında idim. Bir gece rum ö retmenin ihanetine u radık.

Bu adam, bir Bizans asilzadesi ile anla mı . Ablama â ık olup onu ele geçirmek isteyen Bizanslı asilzade, babamın çok yardımlarım görmü biri idi de...

te bu asilzade, ticaret yapmak için til ehline gelmişti. Bizim konakta da misafirdi.

Karanlık dü ünceli bu iki rum, ekme ini yedikleri yardımını gördükleri babamın namusuna ve canına göz dikmekten çekinmediler.

Dayanamayan Sungur ba ırdı:

— Tabii!... Rum bunlar!... Nankör ve kalle in-sanlar. Rumlardan ba ka ne beklenir ki.

— Evet!. Anla ılan bu iki adam gece yemeklere uyku ilâcı koymu lar. Daha do rusu bunu, a çı ve u akların itimadını kazanmı rum ö retmen yapar.

Tabii, annem, ablam ve ben ayrı yerde, babam da erkek misafirleri ile ba ka yerde yemeklerimizi yed k. Benim o ak am pek i tahım yoktu. Gündüz ba-ımızda bol bol üzüm yedi imizden hiç yemek yiye-medim.

Daha yemekten kalkmadan, annemin ve ablamın sofrası ba ında uyuya kaldıklarını gördüm. Koridora çıktı ında, u akların da birer kö ede uyumu olduk-larına ahit oldum.

a ırmı tım... Tekrar annemle ablamın yanma döndü ümde, rum ö retmenle tüccarın ve hizmetkâr-larının, ablamı bir kilime sardıklarını görünce, bir çı lık atarak üzerlerine atıldım. Fakat, onbir-oniki ya-ındaki çocu un kuvvetinden ne olur?... Bir iki yum-rukta yere serdiler. Rum ö retmen:

— Onun da a zına bir bez sokun, ba ırmasın. El-lerini de ba layın. Onu da götürelim. Bizans'ta iyi pa-ra eder, dedi.

Dediklerini yaptılar. Sucuk gibi ba landım. A -zıma da ba ırmamam için bir bez tıktılar. Sonra bi-risi beni kaldırarak omuzuna attı. Giderken, o pis ru-mun son talimatını da duyuyordum.

— Herkes uyuyor. ki gün kendilerine gelemez-ler. Bu fırsat ta her zaman ele geçmez. Her tarafı so-yup sovana çeviriri. Yükte hafif pahada a ır ne var-sa alın. Altın ve gümü e yaları ayn çuvallara koyun.

Ona vah i bir ses cevap verdi:

— Unutur muyuz Hristo! Daha sen söylemeden

yaptık bunları. Tam be çuval doldurduk. Ya adık be...

— Aman sandık odasını unutmasaydınız çil çil altınlar orada.

Ba ımı oynata oynata a zımdaki tıkaçtan kurtuldum. Babamın kar ısında, sahibinin kar ısında kuyruk sallayan köpekler gibi yerleri öpen rum ö retmene haykırdım:

— Hristo!... Hristo!... Rezil rum!... Senin bu yaptığını köpekler yapmaz; kendisine ekmek veren eli ısırılmaz. Sen köpekten de a a ılıkmı sm me erse!.

Sungur ve birkaç genç dayanamayarak söylendiler.

Hayret etmemek lâzım. Adam rumlu unu göstermi . Bir rumdan mertlik ve insanlık beklenmezdi ya. Irkının özelli ini göstermi vesselam.

Mustafa devam etti:

— Her ne ise!... Adam bu sözlerim üzerine kudurmu köpe e döndü. Yanıma ko arak, adamın omuzundan beni çekerek yere dü ürdü. Yerde yumruklamaya ba ladı. Vurdu, vurdu, vurdu. Hırsını alamamı olacak ki tekmelemeye ba ladı. Tekmelerin verdi i acı ile kendimden geçtim.

Sungur yine dayanamadı:

— Ben tanırım bu melun rumlan. Yaparlar!... Onlar çocuklara yaparlar bu vah ili i. Suriye'de az mı çarpı mı tım onlarla. Onların gücü ancak çocuklara, kadınlara, sakatlara ve ya lılardır. Türk yi itleri kar ısında ise kaçacak delik ararlar. Sinsi, hilekâr ve ne vah idir onlar bir bilseniz. Müslümanlar arasındaki karı ıklıklardan faydalanarak Suriye'ye indiklerinde, Müslümanlara yapmadıkları zulümleri bırakmadı bunlar. Geçtikleri yerleri yaktilar, yıktılar, harap ettiler. Bebekleri kılıçla do radılar. Kadınları

mızrakladılar. Bebekleri hedef yapıp oklarla delik delik ettiler. Müslüman kuvvetleri kar ılarına dikilince de kaçmaya ba ladılar. Kaçarken hurma a açlarını kestiler. Hatta ve hatta tuhaf gelecek ama sizlere, kuzuları ve tavukları kesip kesip yollara attılar.

Ömer a ırdı. Merakla sordu:

— O da neden?... Yani kuzuları, tavukları kesmeleri?...

— Neden mi?... Biz faydalanamadık. Dü manlarımız da yiyemesinler diye. Öyle karaktersizdir bu ramlar i te... Neyse konudan uzakla mayalım. Mustafa'yı dinleyelim yine.

Mustafa devam etti:

— Nerede kalmı tık?... Haaa... Kendimden geçti imi söylemi tim. Bayılmı ım, ölmedi ime ükür. O kadar iddetli tekmelere kar ı yine iyi dayanmı ım.

Gözlerimi deniz üstünde bir yelkenlide açtım. Önce a ırmı tım. Nerede idim?... Olup bitenleri, nerede bulundu umuzu anlayabilmek için uzun uzun dü ündüm. Bütün vücudum da sızlıyor ve acıyordu. A zımda ve bo azımda ek imtrak bir tat vardı. Sonunda olanları hatırladım. A zımdaki de, akan kandı. O rumun karaktersizli i aklıma geldi. Ellerim ve ayaklarım ba lı idi. Kurtulmak istedim. Fakat imkânsız.

Bulundu um yeri gözden geçirdim. Bir kamarada idim. Zar gibi ince bir deri gerilmi delikten güne in hüzünlü ı ıkları içeri süzülüyordu.

Biraz dinlendikten sonra tekrar kurtulmak için u ra tım. îpleri koparmak mümkün de ildi. Kalın îplerle ba lanmı tım. Ama ümidimi kaybetmemi tim. Allah'tan ümit kesilmezdi.

Dü ünmeye ba ladım. Nereye götürülüyordum?... Buradan muhakkak kurtulmalı, ablamı bulmalıydım. Rumların kalle çe kaçırdıkları ablamı...

Yerde yuvarlanarak ba larımı gev etmeye çalı tım. Fakat bu gayret canımı yakmaktan ba ka eye yaramıyordu. Yedi im tekmelerin acısı içime i leme ye ba lamı tı. (1)

Ben bu ekilde kurtulmaya çalı ırken, kilide sokulan anahtar sesi ile irkildim. Az sonra içeriye, burnundan ve kulaklarından kıllar fı kırmı , burnunun ucu da havuç gibi kırmızı bir rom girdi. Benim yerde yuvarlanarak kurtulmaya çalı tı ımı görünce küfür ederek iddetli bir tekme savurdu.

Bö rüme gelen bu tekme öyle canımı yaktı ki...

Bu sefer dayanamayan Ömer ba ırdı:

— Bunların hepsi vah i be!...

— Evet, Allah fırsat vermesin onlara... nsanlık nedir bilmezler. Ne ise... Yine bayılım ım. Gözümü açtı ımda, geni bir kamarada idim. Ablam yanımdaydı, önümüzdeki bir masa ba ında, rum asilzadesi ile rum ö retmen vardı.

Sungur kızdı:

— Pabucumun asilzadesi!... Karaktersiz biri desene una.

— Evet!... Bunların asil geçinenleri de insanlıktan uzak ya... Neyse devam edeyim, ikisi de sırtarak bize bakıyorlardı.

O asilzade kılıklısı ablama sordu:

—• Eee... Ne dersin Zehra?... Benim olacak mısın yoksa olmayacak mısm?...

(1) Kurtulu Sava ımızda, Hıristiyan devletlerin yardımı ve siyasi oyunları ile yurdumuza çıkarılan Yunanlıları, Büyük Taarruz'da feci bir yenilgiye uğ rattı ımızda; Mehmetçik karısında çılgınca bir korku ile kaçan Rum askerleri, geçtikleri Türk köylerinde kuzuları ve tavukları öldürmüş ler, köyleri yakmış larıdır. Fakat Mehmetçi in amarı yakaladı ı Rumları kahretmiş tir. Aynı bugün Kıbrıs'ta oldu u gibi...

Ablam, gözlerinden kıvılcımlar saçarak haykırdı:
— ende erkeklik gururu yok mu?... Seni sevmeydi imi, sevmeyece imi söyledi im halde, halâ bana nasıl böyle bir teklifte bulunabilirsin?...

— Sen benim Bizans'taki gücümü, hürmet ve itibarımı görünce bu fikrini de i tirirsin güzelim.

— Güzelim deme bana!... Bunu senin soyunda ve tıynetinde olan rum kızlarına söyle... Kuvvetine gelince?... Pöhhh... Onu da gördük. Ancak benim gibi genç kızlara ve karde im gibi ufak çocuklara geçerli... Bir Türk yi idi kar ısında nasıl köpekle ece inizi de bilirim.

Sungur yine dayanamadı. Sevinçle haykırdı-.

— A kolsun kıza!...

— Gerçekten de ablam çok güzel konu mu tu. Söyledi i söz amar gibi sertti. Yenir yutulur lokma de ildi vesselam... Zaten bu yüzden ben de dayanamayarak haykırdım ya: «Ya a Ab!... yi cevap verdin u karaktersizlere... Acaba ben 16-17 ya larında olsaydım böyle ba layabilirler miydi bizi.»

Fakat daha fazla konu amadım. Arkamdaki rum tayfa ba ima bir yumruk indirdi. Di lerim takırdadı. Yere devrildim. Ablam:

— Katiller!... Alçaklar!... Onu öldürdünüz, diyerek üzerime kapandı.

Kar ımızdaki o rumun sesini duydum-.

— Bu güzel i te!... Demek karde ini çok seviyorsun?... Ona yapılan kötü bir hareket kar ısında kendinden geçiyorsun. İyi... yi...

Ne demek istedi ini anlayamamı tım. Fakat, az sonra bu rezilin niyetini anladım. Çünkü, ba ucumda duran tayfaya ba ırdı:

— Kaldır u çocu u... Hançerini de çıkar... Daya bo azına. Sana vur deyince, sok bo azına hançeri...

Sonra ablama döndü:

— Bana bak yırtıcı kaplan, dedi. E er benim olmazsan, bu inatçılıkta devam edersen karde ini kaybedersin. Söylemesi benden. Söyle benim olacak mısın?...

Ablam:

— Asla!... Diye haykırdı.

— Karde inin ölmesini mi istiyorsun yoksa? Öyle ise benden günah gitti.

Bütün gücümle haykırdım:

— Kabul etme abla!... Ben ölsem bile önemi yok. Kabul etme.

Ablam bana sevgi ile baktı:

— Hiç endi e etme karde im!... dedi. nsan ancak namusu için ya ar. Sana gelince erkeklik gururu olmayan rum! Karde ime, u küçücük çocu a bak da, erkeklik ne demektir anla. Çocuk da olsa, bir Türk'ten yi itlik dersi al. Çünkü sizlerin buna çok ihtiyacınız var. (1) Bir daha da bana teklifte bulunma!...

Bize güya ö retmenlik etmi olan rum fena halde kızdı. Belinden çekti i hançeri asilzadeye uzatarak:

— Daha fazla konu turma bu kızı, dedi.

Fakat ablam birden atılarak onun elindeki hançeri kaptı.

— Ba ımıza bu i leri açan sensin! diyerek adamın gö süne sapladı. Di eri, korkudan masanın altı-

--- Kıbrıs olayları sırasında, Birle mi Milletler Genel Sekreteri Hırlstıyanları kızdıran u sözleri söyledi: «Ben Müslümanları Hıristiyanlara tercih ederim. Çünkü, bir Türk'ün kur unu bitti mi süngüsüne sarılır, Hıristiyanlar ise kur unu bitince ceblerle el atarlar. Kur un mu ararlar?.. Hayır ne gezer. Beyaz mendil arayıp teslim bayra ını çekmek için.

na kaçmı , benim yanımda duran rum tayfayı yardıma ça ırmaya ba lamı tı.

Ablam a layıp, yalvaran rum asilzadesinin yüzüne tükürerek geri dönmü tü ki, rum tayfa elindeki hançeri kabzasına kadar onun kalbine soktu.

Ablam acı bir çı lık attı. Kelime-i ehadet getirerek gözlerini kapattı.

Sanki kalbimi zehirli bir yılan sokmu tu. Üzüntü ve acıdan aklımı kaçırarak gibi oldum. Tekrar kendimden geçtim.

İki gün sonra bir esir pazarında idim. Ayaklarımızı kireç sürülmü tü. Benim gibi, yedi sekiz çocuk da satılmayı bekliyorlardı. Ben rüyada gibiydim. Sadece bir ey dü ünüyordum: intikam...

Asilzade rum, beni 5 altın kar ılı nda bir esirciye satmı tı. Esirci de, beni 15 altına satı a çıkarmı tı.

ölen ablamın ve ölen o karaktersiz rum ö retmenin cesedleri denize atılmı tı. Sevgili ablacı ımm sonu ne kadar acı olmu tu. Kim derdi ki hançerlenerek öldürülecek ve denize atılacak... Eh dü mez kalkmaz bir Allah... Fakat ablamın öldürülü ü bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Onun öldürölmesinden sonra da, karaya varınca kadar atıldı ım kö ede ellerim ayaklarım ba lı bir vaziyette bırakılmı tım. Bu rumlarda insaf ve merhamet yoktu.

te imdi de, bir piliç, bir sığa veya bir ördek gibi satı a çıkarılmı tım. Yanımdaki, çe itli milletlerden toplanmı çocuklar a la ıp dururlarken, ben kay gibi sert ve kuru duruyordum.

Bütün dü üncem intikam almaktı. Rum ö retmen gebermi , cezasını çekmi ti. Fakat asilzade rum sadı. Yüzünü ve adını unutamamı tım. Yüzünü adeta

beynime çizmi tim. «Er veya geç, intikamımı alacağım» diyordum.

Çe it çe it alıcılar geliyordu. Mü terilerin dikkatini en fazla ben çekti im için, esirci, de erimi gittikçe artırıyordu.

İlk gelen, togasım (bizanslıların giydi i elbise) kurumlu kurumlu düzelten, tozunu silkeleyen bir asilzade idi. Beni iyice süzdükten sonra, fiatımı sordu. Tüccar 16 altın dedi. O, 13 altın verdi. Adam, bu kadar paradan fazla etmeyece imi söyledi. Anla amadılar. Bu mü teri gitti.

Arkadan bir koyun tüccarı talip oldu. Yanıma yakla tı ında burnuma keskin bir koyun kokusu çarptı. Suratımı buru turdum. O da, o kadar çocuk içinde beni be endi. Fiatımı sordu. Esirci, ona, 25 altın dedi. Koyun tüccarı 20 altın verdi. Esirci, beni 20 altına satmadı.

Bu i e hayret ettim. Adam az önce beni 16 altına satacakken, 20 altına bile vermiyordu. Tüccar homurdanarak gitti.

Bu defa tahterevan içinde, gelen süslü bir rum kadını, beni almak istedi. Sekiz zenci kölenin ta ıdı ı tahterevanı, altın yaldızlıydı. Sonradan, bunun Bizans imparatorunun mü avirinin karısı oldu unu ö rendim.

Esirci, ondan benim için 50 altın istedi. Oradaki herkesin, bu kadar çok altın kar ısında gözleri açıldı .Kadının beni satın almaktan vazgeçece ini zannedenler oldu.

Kadın biraz tereddüt etti. Beni uzun uzun süzdü. Sonra içini çekerek, kabul etti ini söyledi. Yanındaki ya lı zenci, me in torbadan çıkardı ı altınları, bir bir esirciye saydı.

Beni kadının kona ına götürdüler. Esirci, bizi sa-

tı a çıkartmadan yıkatmı ve gayet güzel elbiseler giydirmi ti.

Kökte çok rahat bir gece geçirdim. Kaç gündür yumu ak bir yata a hasret kalmı tım. Ertesi sabah, gayet güzel dö enmi bir odaya ça rıldım. Kapıda, bir hizmetçi, içeri girince kadının ayaklarına kapanmamı sonra onun ayaklarının ucunda, diz çökerek oturmamı söyledi. Fakat, ben onun bu söylediklerini yapacak çocuk de ildim.

içeri girdi imde a ırdım. Kadın, yarı çıplak olarak karyolada yatıyordu. Bu durumu görünce geri çekildim. Hizmetçi, beni zorla içeri sokmak istedi. Kapıda hizmetçi ile münaka a ederken, kadın beni çağırıyordu. Rumca:

— E er giyinmezseniz içeri girmem! dedim.

— Peki giyiniyorum, dedi.

Be on dakika sonra kapıda göründü.

— Gel bakalım inatçı çocuk! dedi. Neden ben-den kaçıyorsun?

Konu urken ba ka bir odaya girmi tik. O sedire oturdu.

— Ben sizden de il, açıklı ınızdan kaçtım, dedim.

— Neden?

— Çünkü ben böyle eye alı ık de ilim.

— Çevrende hiç açık kadın görmedin mi?

— Hayır!... Benim do du um ve büyüdü üm yer-de kadınlar böyle gezmezler. Bir kadının en fazla önem verece i ey namusudur. Vücudunu açmamasıdır.

— Anladım, sen Müslüman sm.

— Evet. Bundan da eref duyuyor, beni Müslüman yarattı ı için Allah'a ükür ediyorum.

— Islâmiyeti bırakacak ve bizim dinimize gireceksin!...

— Asla!...

— Kölem de il misin?... stedi imi yapmak zorundasın, istedi imi yaptırırım sana.

sterseniz deneyin. Benim vücudumu satın aldınız ama, ruhuma hükmedemezsiniz.

— Hristos!... Ne de inatçı bir çocu a çatmı ım?...

Bu sözden sonra, kadın beni hristiyan yapmak için çok u ra tı. Fakat bütün gayretleri neticesiz kaldı. Günlerce kırbaçlattı. Aç ve susuz bıraktı. Baktı ki olacak gibi de il, yani dönmeyece im, bu iste inden vaz geçti.

Bu defa da beni oda u a ı yapmak istedi. Bunda da direndim.

— Ben bir kadının oda u aklı ını yapamam, dedim. Bana ba ka i verin.

Kadın, benimle ba edemeyece ini anlamı olacak ki, beni, tanıd ı bir rum generale sattı. Bu rum general, bir gün bir toplantıda, benim hakkımdaki i-kâyetleri dinlemi ve:

— Bu çocu u bana verirsiniz, onu terbiye edecek öyle usullere ba vururum ki, pisiye döner, demi ti.

Kadın ve kocası beni, bu generale 10 altına sattılar. O sırada 12 ya ında idim.

Generalin benim ya ımda ikiz ve bir de 15 ya -larında olmak üzere üç o lu vardı. Üçü de ımarık mı ımarıktı.

General beni eve götürdü ü gün, ucu kur unlu bir kırbaçla dövdükten sonra, u göz da ını verdi.

— Bana bak Türk!... Bu yedi in kırbaçlar, sana ilk ihtarım olsun. Ufak bir itaatsizli ini görürsem, çocuklarımla ikâyetine sebep olacak bir hareketinle kar ıla ırsam, kemiklerini kıraca ımı bil...

Ses çıkarmadım...

Çocuklarının da babalarından farkları yoktu.

Küçük da ları ben yarattım dercesine aptalca bir gurur...

Onlarla ilk çatı mam sabahleyin ba ladı.

Büyü ü, aldı ı kılıç derslerindeki ustalı ı aklı sıra bende denemek istedi.

— Koru kendini müslüman! Koru kendini!., diyerek kılıçla saldırdı. Kollarımda, bacaklarımda derin kesikler açtı.

Sabır edeyim, ses çıkarmayayım, belâdan kaçayım dedikçe, o üzerime vardı... İkiizler de cırcır böcekleri gibi ba ırıyor, benimle alay ediyorlardı.

Baktım ki olacak gibi de il. Ben, kaçtıkça üzerime geliyorlar. Gözlerim kararıverdi. Benden çok daha büyük ve iri olan çocu un üzerine atıldım. Kılıçlı kolunu yakalayarak çenesine bir kafa attım.

Küt yerde... Kılıç bir yana fırladı o bir yana...

Karde leri olan cırcır böcekleri dev görmü çocuklar gibi, «Niko öldü!... Niko öldü!...» diye ba ırarak kaçmaya ba ladılar.

Hay Allah kahretsin... te imdi hapı yutmu tum. Beni sa bırakmazdı bu rumlar artık.

Yere devrilen rum gencinin ba ucuna çöktüm. Yanaklarım ok ayarak ayıltmaya çalış tım. Bu ramalarda böbürlenme boldu ama kuvvet ve yürek hiç...

Çocuk kendine gelmiyor... Üstelik a zından ve burnundan bo anan kan da cabası... Eyvah!... imdi ne yapmalı?...

O anda arkamda bir soluma duydum. Ayı gibi iri kâhya... Elinde de bir kırbaç...

Baktım niyeti bozuk... Çömeldi im yerden aya a fırladım. Savurdu u kırbacı e ilerek atlattım.

— Kabahat onda idi!... diye haykırdım.

— Olsun kör olası!... Sen köle de il misin?... Katlanacaksın! diye ba ırdı. Tekrar kırbacı aklattı.

Aya ıma gelen kırbaç ısırgan dalamı gibi canımı yaktı. Hızla çektim. Bo bulundu u için dü tü. Aya a kalkarak pe imden ko tu.

tkiz cırcır böcekleri de, a abeylerinin durumunu unutmı , kakhahalar atarak, ko mamızı seyrediyorlardı. Adam bir karpuz kabu una basınca olanlar oldu. Cumburlop, ortadaki havuza uçtu.

O ak am, generalin ucu kur unlu kırbacının sırtımda bir hayli sakladı ım söylemeliyim. Üç gün kendime geledim.

Benden dayak yiyen Niko acaba uslandı mı?... Ne gezer... Ya ben?... Acaba ben de onlara boyun mu e dim?... Hayır...

Onlar bana sata tıkça, ben onları dövdüm; ben o rum çocuklarını pataklayıp cırlattıkça, kur unlu kırbaç sırtımda sakladı durdu. Ama, bu benim daha dayanıklı ve kuvvetli olmamı sa lıyordu.

17 ya ıma kadar bu durum böyle sürdü, gitti. Bir gün, kona a misafirler gelmi ti. 19 ya ında koca bir delikanlı olan Niko, babasının nüfuzundan faydalanarak muhafız subayı olmu tu. Beline kılıcını takmı , bir hindi gibi kabara kabara geziyordu. Yanında kız arkadaş ları da vardı. Bahçeye benim yanıma indiler. Ben o sıralarda bahçıvan yardımcılı ı yapıyordum.

Niko, benden intikam almak için olsa gerek, bir kızın suya dü en ayakkabısını bana çıkarttırmak istedi.

— Ben çıkarmam, dedim. E er bunu kıza nezaket olsun diye yapıyorsan, suya gir de sen çıkart!...

— Ben sana aldırırım! dedi.

— Hele bir dene!... dedim. Bütün bu palikaryalar arasında temiz bir daya ımı yersin.

Kızlar çı lık koparmaya ba ladılar. Biri

— Aaaa!... Bu köle ne diyor?... Hadi Niko!... göster una kendini... dedi.

Artık birer genç olan ikizler de

— Haydi a abey!... Hep birden pataklayalım bu Türk'ü, dediler.

Üçü birden saldırdı. Toprak i lerinde oldukça kuvvetlenmi tim.

Sungur dayanamadı

— Sonra, bir Türk kar ısında üç palikaryanın lâfı mı olur canım?

— Hay babanın ruhuna rahmet Sungur Amca!.. Gerçekten de öyle... Birer tokatta ikizleri yere serdikten sonra, hindi gibi kabaran imparator muhafız alayı ha metli! Subayı Niko'ya da, öyle bir amar yerle tirdim ki yerde dört be takla attı.

Kızlar ç ı lık ç ı lı a kaç ı rken, ikizler ve Niko, koca adamlar olduklarına bakmadan, köpek enikleri gibi a lamaya ba ladılar. Gürültüye önce hizmetkârlar ko tu. Durumu gören kâhya, üzüntüden ve hırs-tan saçını ba ını yolmaya ba ladı. Bana bir ey demeden içeri ko tu. Çünkü bu adam da benimle ba edemiyece ini, benden dayak yiyece ini biliyordu.

Az zaman sonra, evden büyük bir gürültü koptu. Tabak, çanak patırtıları duyuldu.

Daha önceden, hatırı sayılır misafirlerin yemek-te olduklarını biliyordum. Tabaklar, çanaklar kırıldı-ına göre, General çok kız mı t ı. Çocuklarını döven köleyi artık sa bırakmazdı.

Evden gelen gürültüyü duyar duymaz derhal atıldım. Niko'nun kılıcını kaptım... Oh!... Elimde bir silâh vardı, ölünceye kadar çarp ı acak, kendimi koruyacaktım...

Bu arada yerde a layıp duran, rum çocuklarına da birer tekme savurmaktan geri kalmadım. Nasıl

olsa olan olmu tu, anları tam manasıyla yanmadan a layan bu kefereler tekmeyi tam yesinler; hırsımı iyice almı olayım da öyle a lasınlar, diye dü ündüm.

O anda kapıda general ve misafirleri gözükte. General hırsından soluyor ve söyleniyordu

— Nedir bu köleden çekti imiz be?... Ama artık bu son!. Son olacak, bakın görürsünüz!...

Palikarya yavrulannın ba ırtılarına ko mu iki rum muhafız da, kılıçlarını çekerek üzerime yürüdüler. Generalin yanında, palabıyıklı, iriyan üç misafir de bana bakıyorlardı. Bunlardan en irisi, parma ı ile beni göstererek

— O ıllarınızı döven, u aklarınızın korktu u dev bu mu? Daha bir çocukmu yahu!... dedi.

— Onun ya ına bakmayın. O bir ifrit yavrusudur. Fakat imdi onu do rataca ım!... diye homurdandı general. Sonra varangelere yani rum askerlerine bairdı

— Haydi varengler!... Parça parça edin u iti!... ki rum askeri ve general kılıçlarını uzatarak üzerine yürüdüler. Artık, ok yaydan çıkmı tı. Ya ölecek, ya da öldürülecektim. Pabucumu pahalıya satmaya kararlaıydım. Kendimi bir piliç gibi bo azlatmıyacaktım.

Elimdeki kılıcı sallayarak

— Allah!., diye kükredim. Sonra türkçe olarak:

— Savulun bre kalle rumlar!... Bir Türk çocu u üzerine, de il bir generaliniz, bütün generalleriniz ve hatta bütün ordunuz gelse yetmez. Bizi korkutamazsınız! diye haykırdım.

Az önce, «Bu bir çocukmu yahu!...» diyen palabıyıklı iri adam, türkçe olarak yanındakilere:

— Bir Türk!... Bir Türk çocu u!... Yi itli inden anlamalıydık bunu! Onu göz göre göre, bu aç sıtrılan-

lar gibi saldıran rumlara parçalattırarak mıyız? dedi. Ve cüssesinden beklenilmeyen bir çeviklikle ileri atıldı.

— Durun!...

General ve varengler ona hayretle baktılar. Palabıyıklı babayı it, sakın ve tesir eden bir sesle:

—General!... dedi. Bir çocu a kar ı üç ki i!... Bu ayıp:...

General biraz durdu. Dü ündü. O da utanmı tı.

— Do ru!... Ama çok kızımı tım, diye kekeledi. Bu köle benim çocuklarımı dövdi.

— Fakat dövülen çocuklarınız ondan küçük de il... Hatta biri muhafız alayı subayı... Sonra, o bir ki i; o ullahınız ise üç ki i...

— Ben onları bir köle dövsün diye büyütmedim.

— Onlar da kendilerini bir köleye dövdürtmeselerdi.

— Ben bunun acısını bırakmıyaca ım onda!...

— Yakı ık almaz General!... E er intikam söz konusu ise, i te en büyük o lunuz. Hem de muhafız alayı subayı!... Çeksin kılıcını erefini korusun. Gözü-düzün önünde teke tek çarpı sın bu çocukla...

Sungur dayanamadı:

— Bunun için yürek ister yürek!... Kumlarda ise yürek ne gezer. Teklif mertçe bir teklif... Bir Türk'ün yapabilece i bir teklif bu...

Mustafa devam etti:

— Yabancı misafirin bu sözü üzerine, herkes Ni-ko'ya" baktı. Yerinden kalkan Niko :

— Ama kılıcım yok ki!.. Onda... diyerek beni i a-ret etti. Elimden aldı kılıcımı..

Bu söyleyi i o kadar komikti ki, askerlerden ba -ka oradaki herkes birer kahkaha kopardı. General

hırstan ve sinirden sapsarı kesilmi ti. Kendi elindeki kılıcı uzattı.

•— Al!.. Bununla çarpı . erefini koru budala!...

— Etrafımızı açtılar. Niko ile kar ı kar ıya idik. Birden saldırdı. Kılıç hocalarından ö rendi i bir kaç hamle yaptı. Hepsini savu turdum. Türk milletinin silâha kar ı olan alı kanlı ı bende de görülüyordu. Hocalardan kılıç dersi almamı tım ama; milletimizin cengâverlik özelli i, kar ımdaki Niko'ya ecel terleri döktürüyordu.

Aradan on dakika geçmemi ti ki, sert bir vuru - la Niko'nun kılıcını dü ürdüm. Sonra kimsenin bir ey yapmasına fırsat vermeden kılıcımın ucunu, onun bo azına dayadım.

— General!., dedim. Hayatıma kar ılık, o lunuzun hayatı... Siz beni para ile satın aldınız. Fakat ben bile imin ve kılıcımın hakkı ile o lunuzun hayatına sahibim. Bu hususta söz sahibiyim. Kimse de bir ey diyemez. Çünkü hepinizin gözü önünde mertçe çarpı - arak kazandım bu hakkı...

Söleyin!... Beni serbest bırakacak mısınız?... Yoksa!.. Yoksa!..

Bir sessizlik oldu... General yutkundu. O anda, az önce türkçe konu mu olan o mert tavırlı adam arayı bulacak bir söz söyledi:

• — Bırak onu çocuk!... Dedi. Sen onu öldürmez - sen, general de seni serbest bırakır. Ben kefilim... Üs - telik senin kölelik borcunu da ben generale ödeyece - im.

Bu çok akıllıca yapılmı konu ma idi. General derin bir nefes aldı. Gururu kurtulmu tu. Titrer bir sesle

— Kabul etmezdim ama, sevdi im bir dostumun hatırını kıramam. Serbest bırakıyorum seni!... dedi.

Ne kadar çok sevindi imi tarif edemem. Kurtulmu tum... Hem de, hiç ummadı ım bir anda...

Konaktan nasıl çıktı ımı anlatamam. Bir yılanlı kuyudan kurtulmu tum sanki...

Atlarla giderken, sevinçten yanımdakilerin neredese boyunlarına sarılacaktım. Sevincimi arttıran bir husus da, onların Türk olması idi. Üçü de Peçenek Türk Beylerindendiler. Bizanslılara ücretle askerlik yapıyorlardı. Bu Türklere Bizanslılar «Türkopol» demekte idiler.

Sungur bıyıklarını sıvazlarken, homurdandı:

— Bizans Türk gücünden az mı istifade etti. Bundan altı yüz elli-yedi yüz yıl evvel de, Türk ırkından olan Hunlarm askerî güçlerinden faydalanma yoluna gitmi lerdı. Hun-Koyunlu Türklerinden ücretli askerler tutuyorlardı. Ta ki Atillâ ortaya çıkıncaya kadar. Bu Türk Hakanı, tahta geçtikten sonra, bütün Türkleri bir idare altında toplamak gayesini güttü. Bizans ve Roma hizmetinde ücretle çalı mayı yasakladı. Gelen bir Bizans elçi heyetine, Bizans'a sı inmi Hun mültecilerini derhal iade etmelerini söyledi. Bizans'a sı inmi Hun mültecilerini de hudutta, Bizanslıların gözleri önünde astırarak her iki tarafa da göz da ı verdi. Bu olaylardan sonra, Bizans hizmetinde ücretle çalı an veya Bizans'a sı man Hun askeri görülmedi.

Atillâ, topladı ı Hun-Türk kuvvetleri ile, lkça ın ve ortaça ın en kuvvetli imparatorlu u olan Roma'ya ve parçası olan Bizans'a yıldırıanlar ya dırdı. İki imparatorluk da, Hun Türkleri kar ısında diz çöktüler. Hele o ha metli Roma imparatorlu u, Atillâ talya'da ilerlerken, ya lı Papa'yı ve ilâhi okuyan küçük çocukları ona ricaya gönderdiler. Atillâ'yı kar ılayan Papa Leon ve küçük çocuklar, göz ya lan dökerek

Roma'ya girmemesi için yalvardılar. Yani, O ha - metli Roma mparatorlu u ihtiya larının ve küçük çocukların gözya larının arkasına sıındı.

Onlara acıyan Atillâ da geri döndü. Yani demek istedi im u ki, Türk milleti her asırda cengâverli ini göstermi , birlik ve beraberlik ba ları içinde bulundu u zaman en güçlü devletleri kar ısında diz çöktürmü tür. Yüce Türk milletinin bu vasıflarını bilen Bizans da geçmi asırlardan beri, para ile onun askerî gücünden faydalanma yoluna gitmi tir. Mustafa'nın anlattı ına göre demek ki hâlâ da korktu um nokta, bu yi it Türklerin Bizans oyunları ile, Bizansla malan... te o zaman yararlanı do rusu...

Mustafa bunu iddetle red etti.

— Yok canım!... Hattâ en irileri ve adı Karabay olan o babacan Peçenek Beyi, bana ne derese be nirsiniz?...

Her kafadan bir ses çıktı

— Ne dedi?... Ne dedi?...

— Söyle hele!... Meraklandırma bizi!...

— Dedi ki «Mustafa!... Senin türkçe konu tu unu ve bütün rumlara korkusuzca kafa tuttu unu görürnce içim bir ho oldu. Hey gidi aslan yürekli Türk yavrusu!... Cengaverli ini gösterdin! Milletin erefini korudun!... Merak etme ben de senin yanında yer alaca ım. Göz göre göre bu rumlara öldürtmem seni» diye dü ündüm. Seni kendi o lum farzettim. Gerçekten de, e er general sözümü dinlemeyip vanrenglerle sana saldırmı olsaydı, ben de kılıcımı çekip senin yanında yer alacaktım. Her eyi göze almı tım.

— Erkek adam mı desene?...

— Türk olur da, erkek, mert ve yi it olmaz mı?...

Erkeklik de bir yana, kanın çekmesi de var. Türk o - lu Türk o da...

Osman Ali sordu:

— Peki ama neden Bizanslılara para ile askerlik yapıyorlar.

— Bunun sebebi var!... Birincisi, Bizanslılar Türk askerine çok para veriyor. Çünkü, Türk askeri gibi yi it er var mı?... '

kincisi, Peçenek Türkleri Balkanlara yerle mi - ler. Çevreleri rum, lâtin ve islâvlarla çevrilir... Bizans ile birle ip hem dü manlarıyla çarpı mı oluyorlar, hem de bu suretle Bizans'tan ücret alıyorlar. ki ta - raflı kazanç... Üçüncü bir kazançları daha oluyor ki o da imdilik Bizans dü manlı ından kurtulmu olu - yorlar.

Çünkü Bizans, çe itli hilelerle, Balkanlara inmi olan Peçenekler arasına ikilik sokmu , iki karde gru - bu birbirlerine dü ürmü tü. Memlekette kalıp kar - de kam dökmektense Bizanslılarda ücretli asker ol - mak daha iyi...

— Ya Bizanslılar, onları biz Müslüman Türkler üzerine sürerlerse?... öyle ya bizim sınırlarımız da, gittikçe rum hudutlarına dayanıyor. ran bizim haki - kimiyetimizde... Yarın öbür gün Gazeneli Mahmud, Hint Seferlerinden dönüp Bizans üzerine yürürse ne olur?...

— Ne mi olur?... Onu ancak Allah bilir-, ama sa - nırım Türkler, Bizanslılar yani rumlar için, kendi ırkına silâh çekmez. Tabii bunu zaman gösterir.

— Do ru!... Do ru!... Mustafa!... Peki Bizanstân nasıl kurtuldun. Onu da anlatsana?...

— Peçenek Türk Beyleri bana yardımcı oldular. Bizanstân çıkıp memleketime dönmeye karar verdim.

Fakat, ablamı öldüren o rum asilzadesinden intikam almaya kararlıyım.

Uzun hikâye... Bir gün onun kona ına girdim, önüne bir kılıç atarak dövü e davet ettim. Önce, dövü mek istemedi. Para teklif etti. Kabul etmedim... Öyle bir sıkı tırmı tım ki, yapayalnızdı ve kimsenin yardımına yeti mesi mümkün de ildi. Yalvardı. Kararımdan dönmedim. Ba ımla, önüne attı ım kılıcı i a ret ederek, alıp dövü mesini söyledim.

Çaresiz kalınca kılıcı aldı. Tabii hayatını kaybetti.

Ne yazık ki, yurduma döndü ümde, anam, babam sa de ildi. Ablamla, benim üzüntüme dayanamamı lardı.

Do du um yerlerde çok kalamadım. Hatıralar beni mahvediyordu. Gazeneli Mahmud'un seferlerine katılarak cihad sevabı kazanmak için, buralara geldim. Cenab-ı Hak, imam efendi ve sizlerle tam mamı kismet etti.

Mustafa'nın anlattıkları bitmi ti. Ba larından çe itli maceralar geçmi Sungur ve Ömer bile heyecanlanmı lar ve çok duygulanmı lardı.

Ömer ve Osman Ali, onu sevgi ile kucaklayarak takdir hislerini belirttiler, dostluk hislerini gösterdiler.

Sabah ayrılırken, Mustafa da, Gazne Ordusuna katılmak için onlarla, yola çıktı.

TOKTA BEY

Mültan'a vardıklarında, önce ehir emirini (vali) görme e gittiler. Ömer; kendini tanıttı. Gazneli Mahmut'un vermi oldu u mühürlü yazıyı ona gösterdi.

Yazıyı tetkik eden emir, onlara büyük hürmet gösterdi. Emirlerine hazır oldu unu, ne isterlerse yapaca ını söyledi.

Ömer, Sultanın ne zaman yola çıktı ını sordu. Emirden unları ö rendiler.

Sultan, otuz bin en seçkin gazi, iki yüz fedai ile, Gazne'den Mültan'a gelmi ti. Multan, Hindistan'a yapılan seferlerde hudut ehri oldu undan bütün hazırlıkları Multan'da yapmı tı.

- Bin yüz kilometre uzunlu unda olan korkunç ve amansız çöle dalaca ı için de, su ve yiyecek meselesine çok önem vermi ti.

Para, ancak, cihat için lâzımdır. Diyerek, hazinesinin kapılarını açmı , her bir ere birer at ve di er ihtiyaçlarını kar ılamak için hepsine toptan elli bin dinar (Altın para) vermi ti. Hazırlıklarını bitirdikten sonra da yola çıkmı tı.»

Ömer, bunları ö rendikten sonra, hemen yola çıkmaya karar verdi. Emir, onların Gazene'li Mahmud'a yeti mek için, çöle dalacaklarını ö renince sevindi:

— ansınız varmı , dedi. Komutan Tokta Bey de yarın Sultana yeti mek için elli athsıyla çöle dalacak-

ti. Sultan Multan'a geldi i sırada Tokta Bey çok hastalanmı tı. Yata a dü tü. Kalkacak hali yoktu. Bu yüzden askerlerini sultanla yolladı. Ancak elli adamım yanında tuttu. imdi iyile ti i için yola çıkacak mı . Beraber gidersiniz hem birbirinize yardımcı olursunuz; hem de saldıracak vah i hayvanlara veya hindulara kar ı durabilirsiniz.

Gerçekten de, bu çok iyi bir haberd i. Dinlenip istirahat ettikten sonra Tokta Bey'le tanı tılar.

Tokta Bey, «kapı gibi» denecek bir kahramandı. Geçirmi oldu u hastalı ın izleri yüzünde okunuyordu. Daha tam manâsı ile kendisine gelmedi i anla ılıyordu. Fakat O:

«Gazi karde lerim dü manla sava ırlarken, ben yatakta nasıl yatabilirim?» diyordu.

Böyle idi Türk yi itleri... Osman Ali ve Mustafa, Müslüman Türkler tarafından Hindistan'ın adım adım feth edili inin sebebini, Tokta Bey'in bu fedakârlı ını gördükten sonra, daha iyi anladılar.

O gün, büyük hazırlıklarla geçti.

Gidecekleri yer kom u kapısı de ildi. Koskoca bir çölü a acaklardı, öyle bir çöl ki, amansız ve korkunç bir ejderha'dan farksızdı.

Yollarda çe itli tehlikelerle kar ıla mak bir yana, asıl büyük tehlike, yakan kumlar ve insanın dudaklarını çatlatan, bo azını kurutan sıcak olacaktı.

Bir tutam ot, gölge verecek bir ye il dal parçası bulunmayan çöl, bunaltan sıcaklı ıyla insanı çıldırtabilirdi.

En önemli mesele de, su ve yiyecek meselesiydi. Bir iki ay sürece k çöl yolculu u için, su ve yiyece i nasıl götürece klerdi?

Fakat onların yi itli i de burada idi ya... Allah'ın

Ulu adını yaymak için, bu gibi zorluklara katlanmak...

Onları hayrete düüren bir mesele de Gazneli Mahmut'un öyle bir koca ordu ile bu amansız çöle dalabilmi olmasıydı.

— Bahadırlar!... Bilmez misiniz ki, Sultan Gazneli Mahmut, cihat a kıyle yanıp tutu maktadır. Onun bütün gayesi îslâmı yaymak, Cenab-ı Hakk'ın yüce adını dünyanın dört bir yanına tanıtmaktır. O, yalnız böyle çöllerden de il, tepeleri karlı, kartalların bile üzerlerinden uçmaktan çekindikleri, alabildi ine yüksek sarp da lardan ordu geçirmi tir. Kar ısına çıkan, kendisinden be on misli hindu kuvvetlerine meydan okumu tur. Hele bir sava ı var ki...

Osman Ali, heyecanla Tokta Beye rica etti:

— Beyim!... Ne olur anlatır mısınız sultanımızın bu seferini?

Tokta Bey biraz durdu:

— Anlatmasına anlatırım ama, çölde!... Hele yolla dizilelim. Orada bol bol konu uruz.

— Ama unutmayın sakın ha!...

— Yok!... Unutmam. Yeter ki siz hatırlatın.

— Hatırlatmak mı?... O bakımdan merak etmeyin. yi bir hazırlık yapıldı. Deriden yapılmı , bal pe te i gibi örülmü çelik zırhlarını yanlarına aldılar. Atların ko um takımlarına ve yayların kiri lerine balmumlan çekildi.

Dikkatle bütün eksiklikler tamamlandı.

Her bir er için, biner ok alındı. Ayrıca, bellerindeki kılıçlardan ba ka, yeni kılıçlar da alındı. Gürzler, baltalar ve mızraklar gözden geçirildi.

Tencere, sahan ve tabak gibi, yolda lâzım, olacak yiyecek kablan da unutulmadı.

Sungur, bilhassa yiyecek kablanna dikkat ediyordu. Yuvarlak vücudu ile oradan oraya ko uyor, Tokta Beyin at u aklanyla akala ıp, onlan kahkahadan kınp geçiriyordu. Az zamanda, Tokta Beyin adamlanyla kayna mı , aranılan bir kimse olmu tu.

Gerek Tokta Bey ve gerekse erleri, gayet sa lam yapılı yi itlerdi.

Hazırlıklar yapılırken, Tokta Bey, bir meydanda ok atmak, mızrak savurmak ve kılıç sallamak suretiyle idman yapmı tı.

Ömer, onların at sürü ünden, silâh kullanmala nndan ne deh etli babayi itler olduklanm anlamı tı. Onlara hayranlı ı daha da artmı tı.

Gerçekten de Tokta Bey, yaman bir babayi itti. Sünnete uygun sakalın çevirdi i aydınlık yüzünden mertlik akıyordu. Keskin bakı lıydı.

Birçok sava lara girip çıkmı tı. Büyük-tecrübe sahibi ydi. Nice kereler, dü man gürzlerinin ve kılıçlan nm tepesinde döndü ünü görmü tü. Kaç kere, zırhlannın parçalayan oklarla yaralanmı , kalkanını delen mızraklara hedef olmu tu.

Ama O, hepsinden de kurtulmu , gazadan gazaya ko mu tu.

Ömer, Osman Ali, Mustafa ve Sungur onu çok sevmi lerdı. Hani, Tokta Bey de sevilmiyecek bir yi it de ildi. Gayet alçak gönüllü bir insandı. Gazne Ordusunun ileri gelen komutanlanndan oldu u halde, küçükle küçük, büyükle büyük olmasını bilirdi.

ÇÖLE DALI

Ertesi gün, sabah namazından sonra atlı bir topluluk, Multan'dan ayrılıyordu. Arkalarından su dolu kırbaları ve yiyecekleri taşıyan elli deve geliyordu.

ki gün sonra, öle zamanı bir tepeli at tıkları zaman Tokta Bey, eli ile ilerisini işaret etti:

— te çöl!...

Evet, çöl meydana çıkmı tı. O zamana kadar geçtikleri yerdeki bitki örtüsü kaybolmuş, yerini bir kum denizine terketmişti. Müthiş Tar Çölü, kapalı açılmış bir fırın gibi sıcaklık saçıyordu.

Gaziler, besmele ile, alev saçan ateşin bir masal ejderhası gibi açmış çöle daldılar.

Onları, önce, korkunç bir sessizlik ve bunaltan bir sıcaklık karşıladı. Ne bir bitki, ne bir yaprak ne de bir yer illik göze çarpıyordu.

Sadece deniz gibi uzanıp giden kumlar ve hareket halindeki kum tepeleri...

Kızgın kumlar yakıcı, güneşin ısıtıcıydı. Beyine işleyen sıcakta, ateşin ızlarını, kulaklarını ve enselerini örtmüş gaziler atların ve develerin üzerinde kumlara bata çıka ilerlemeye başladılar.

Çöle dalılarından üç gün sonra, arkada kalan tepeler morumsu çizgiler halinde görülüyordu. Büyük kum denizi, her tarafı kaplamıştı. Nereye bakıl-

sa gözleri yakan ve insana büyük bir susuzluk hissi veren kum denizi...

Sıcaktan, atlar ter içinde kalıyorlar, iniltiyi andıran ki nemelerle sanki ikâyette bulunuyorlardı.

Güne , o kadar yakıcı idi ki, atların eyer kayı ları ve üzengilerin demirleri elle dokunulmayacak kadar kızmı tı. Gazilerin tunç yüzleri ter içinde idi. Börklerinin içine sıkı tırdıkları bezler, yüzlerini ve enselelerini tozdan ve yakıcı güne ten koruyorsa da harareti önleyemiyordu.

Fakat, bu sıkıntılı yolculuk hiç birinin ne esini kırmamı tı. Konu uyor, akala ıyorlardı.

Yolculu un be inci gecesinde, yemeklerini yedikten sonra, Mustafa gülümseyerek:

— Tokta Beyim! dedi. Hani, yola çıkmadan önce Gazneli Mahmut'un bir seferini anlataca ınızı, bunu hatırlatmamızı söylemi tiniz.

Tokta Bey de güldü:

— Hiç de unutmuyorsunuz genç yi itler!...

Ömer, Osman Ali ve Sungur bir a ızdan ba ırdılar:

— Nasıl unuturuz?... Merakla bekliyoruz!...

— Hem de ne merak?...

— Büyüklerimizin yi itliklerini bilelim ki, genç nesil olarak bunlardan ders alalım.

Tokta Bey onları fazla üzmedi:

— Pekiyi!... Pekiyi! Çocuklar!... dedi. i te anlıyorum. Dinleyin bakalım.

Ömer, Osman Ali, Mustafa ve Sungurla, Tokta Beyin at u akları, anlatılanları merakla dinlemeye başladılar.

Tokta Bey anlatmaya ba ladı:

— Bundan onbe yirmi yıl evveldi. Yi it Sultanımız Mahmut'un yenmi oldu u Raca Caypal'in o lu

Anandapal, bize kar ı müthi bir öç ate i ile kıvranıyordu Çünkü Anandapal'in babası me hur Raca Caypal, üstün kuvvetlerine ra men,bize esir dü mü -tü. Sultanımız da îslâmın zaferini göstermek için, onu serbest bırakmı tı. Caypal, hindu âdetlerine göre esir dü en bir racanın yapması gereken i i yapmı , kendisini yakarak intihar etmi ti.

te, onun o lu Anandapal, bunun öcünü almak gayesiyle harekete geçmi ti. Di er hindu racaları ile de anla malar yapmı tı. Uceyn, Gvalyor, Kalincar, Kanevç, Delhi ve Ecmir Racaları yardımcı kuvvetlerle Anandapal'in yanma ko mu lardı.

Hindu kuvvetleri, günden güne, çı gibi büyü mü tü. Gittikçe ço alan bu kuvvete güvenen hindular, bizi yok etmeye kararlıydılar.

O sırada, Multan Emiri Suhpal'in üzerine yürümü ve onu yenmi olan Sultanımız, hinduların harekete geçtiklerini geç ö rendi.

Birle ik hindu kuvvetleri, sava ı k ı ortasında ba latmı tı. Bizim, iki-üç bin metre yükseklikte, karlarla örtülü ve tıklalı bo azlardan geçemiyece imizi zannetmi ti.

Dü üncelerine göre, Müslümanlar, yaza kadar o karlı da lan a amıyâcıklar, hindular da bu arada kendi taraflarındaki Müslüman bölgesini ele geçireceklerdi.

. Habercilerimiz, hinduların harekete geçtiklerini bildirdikleri zaman, Sultanımız çok üzüldü.

Onca yıl, binlerce gazinin kanı, canı pahasına ele geçirilen bölgeler hindulara nasıl bırakılabilirdi?...

Dü ünceye daldı. O, hareket adamı idi. Böyle anlarda, beklemekle vakit geçiremezdi.

Komutanları toplayarak fikirlerini ö rendi. Herkes, derhal harekete geçmek dü üncesinde idi.

Hemen hazırlıklar yapıldı; ve harekete geçtik.

Hindu kuvvetlerinden önce, kar ımızda daha korunç ve müthi bir dü man vardı: Üzerleri buzlarla kaplı, tepeleri dumanlı iki-üç bin metre yüksekliindeki karlı da lar...

Büyük bir ordu, silâh ve yiyecekler, filler ve atlar buradan nasıl geçirilecekti?... önemli bir mesele.

Fakat, Gazi Sultanımızın ve yi itlerimizin büyüklü ü de i te burada ya. Allaha sı nmak, hiç bir eyden yılmamak ve korkmamak...

Yola çıktık. Kuvvetimiz ancak yirmi bin yi itti. Ama, hepsi de sava tecrübeleri olan seçme gazilerdi.

Multan'dan yola çıkan ordumuz, üç günde karlı da ların önüne vardı.

Buzdan tepeler insanın kanım donduracak kadar donuk donuk parlıyordu. Bazı hazırlıklardan sonra, da a tırmanı ba ladı. Kaymasınlar diye, atların ve fillerin ayaklarına paçavralar sarıldı. Gaziler de ayaklarına çizmelerini geçirdiler.

So uk müthi ti. So uktan korunmak için ellerimizi ve yüzlerimizi yünden bezlerle sardı ımız halde, ellerimiz ve yüzlerimiz donuyordu. So uk, gücümüzü oldukça azaltıyordu. Normal havalarda kolaylıkla yaptı ımız i leri so ukta güçlkle yapabiliyorduk.

Bizi en fazla rahatsız eden de göz kama ması idi. Bembeyaz karlar gözlerimizi öyle kama tırıyordu ki...

İlk iki gün, iki at ve bir filin uçurumlardan a a ı uçmalarını hesaba katmazsak pek kaybımız yoktu.

Fakat yükseklerle çıktıkça, ıstırabımız, yorgunlumuz ve kayıplarımız artıyordu. Gerçi gaziler, demir gibi vücutlara sahiptiler. Her acıya ve zorlu a dayanıklı idiler. Ama, so u un gittikçe artması, binbif emekle tırmanılan buzlardan, bir anda a a ı kaymak, moralleri bozuyordu.

Geceleri, kurulan çadırlarda istirahat ediliyordu. Buna istirahat de il de, donmamak için çadır içinde titreyi demek daha do ru olur ya...

Yedinci gün, üç fil, sürücülerini ve kendilerini çekmeye çalı an onbe -yirmi gaziye de beraberlerinde çekerek, uçurumdan a a ı uçtular. Hepsi de parça parça oldular.

Gazilerin fedakârlıkları uradan belli idi ki, ip-leri bırakıp fillerin a a ı uçmalarım seyir edebilirlerdi. Ama onlar, vazifelerini son ana kaHar yapmak gayesiyle ehit olmu lardı.

Bu durum hepimizi de çok üzdü. Sultanımız, göz-leri ya ararak, u konu mayı yaptı:

— Gazilerim!... Yi itlerim!...

Kar ıla tı ımız bu manzara kar ısında, karde le-rimiz için yüre i yanmayacak kim vardı?... Hepimi-zin gözleri ya lı, kalbi kan a lamaktadır. Ama, bizi teselli eden taraf u: Karde lerimiz en faydalı ve e-refli yolda, yani Allah'ın u runda ehit oldular. Bu yüzden onlara üzülmek de il, gıpta etmeliyiz. Çün-kü, hepimiz de bilirsiniz ki, Peygamber Efendimiz Sal-lâllahü aleyhi ve sellem buyurdu:

«Allah celle celâluhu yolunda aya ı tozlananı, ce-hennem ate i yakmayacak tır.»

Sizler, O sevgili Peygamberin Sallallahü aleyhi ve sellem, tebli ine uyarak, Allah'ın rızâsını kazan-mak için bu çe itli sıkıntılara katlanıyorsunuz.

Rahat yataklarınızı, göz dinlendiren yemye il bahçelerinizi, lezzetli yemeklerinizi, tatlı meyvelerini-zi bırakmanıza sebep ne?... Hep, Cenâb-ı Hak'kın sev-gisini kazanmak de il mi?...

O, Yüce Yaradan ki, u runda kaüanüan en ufak bir hizmeti bile mükâfatsız bırakmaz. U runda, e-

hit olmu yi it karde lerimize Cennetin kapılarım aç-
tı ına hiç üpheniz olmasın.

Bu konu ma, hepimize yeni kuvvet ve güç verdi.
Büyük bir imânla tırmanı a tekrar ba ladık.

Anlatılması uzun sürer... Bu, karlı ve a ılması im-
kânsız zannedilen buzlu da ları, tam onbir günde a -
tık.

Sint Ovasına indi imizde, kayıplarımız öyle idi:
Yirmibe gazi buzlardan kayarak ehit olmu tu. Do-
kuz gazinin elleri donmu tu. Bunlardan üçünün kolu
kesildi. Altısı iyile tiler. Yedi fil ve dört de at kay-
betmi tik.

önümüzdeki bir tehlikeyi atlatmı tık ama, kar ı-
mıza imdi yeni ve büyük bir tehlike daha çıkmı tı.
Birle ik hindu kuvvetleri...

' Aldı ımız haberlere göre, hindular 130.000 ki iy-
diler.

Ömer, Osman Ali ve Mustafa hayretle ba ırdılar:

— 130.000 ki i mi?... Ne kadar çok...

— Ya biz?... Bizim ordumuz kaç ki i idi?...

Tokta Bey güldü:

— Ba tan söylemi tim ya... 20.000 civarında idik.

Osman Ali dayanamadı:

— Korkunç bir durum!... Onlara kar ı nasıl du-
rulabilir?

Buna Ömer cevap verdi.

— îmân gücü ile... Allah rızası için yapılan mü-
cadelede Cenab-ı Hak, mü'min kuluna büyük kuvvet
verir.

MÂN VE ALTIN

Bilmezmissin ki, bundan yıllarca evvel bir köyde insanlar sapıtmı lar. Dileklerini Yüce Allah'tan de il de köyün ucundaki bir çınardan bekler olmu lar. O köyde bir Müslüman varmı .

Köy halkının, o koca çınara giderek adaklarda bulunduklarım, dallarına bezler ba ladıklarını görünce dayanamamı .

A acı keserek, köylüleri bu sapık ve bir nevi puta tapıcılıktan kurtarmak istemi .

Bir sabah, besmele çekerek baltasını kapmı , yallah yola... Çınarı kesme e ko mu . Yolun yansına gelmi ki, kar ısına bir adam çıkmı . Ortaya çıkan adam, a acı kesme e kararlı mü'mine sormu :

— Hem erim hırslı hırslı nereye böyle?

— Nereye mi?... u koca çınarı kesme e!... Bizim köylüler iyice sapıttılar gayri... Allah'dan de il de, o koca çınardan bekleme e ba ladılar her eyi!...

— Peki bundan sana ne?

— Bana mı ne?... Bir Müslüman sapıklı a dü en, günah yolunda gitme e ba layan kardeşlerini Yara-dan'ın yoluna sokmaya gayret etmelidir. Allah'ın emirlerini ve yasaklarını hatırlatmalıdır. Bu, cihattan üstün bir sevaptır.

— Hadi canım sende!... Sapıtanları düzeltmek sa-

na mı kalmı ... Bildikleri yolda gitsinler. Gel, a acı kesmekten vaz geç...

— Hayır vaz geçmem!... Çekil önümden, kesece-im.

— Ben de kestirmem. Elindeyse git de kes bakalım.

— Keserim!...

— Kesemezsin!...

— Keserim bre!...

— Kesemezsin!... stersen dene.

iki adam birden kapı ırlar.

A acı kesme e kararlı olan, kar ısındakini belinden yakahyarak tüy gibi havaya kaldırıp yere çalar. Sonra, baltasını kaparak yürümeye ba lar. Di eri, onun ayaklarına sarılarak yalvarır!...

— Gel, u a acı kesmekten vaz geç. er kesmezsen, her gün sabahleyin yataktan kalktı ın zaman, yattı ın yerde bir altın bulacaksın.

Bal talı adam tereddüt eder. Di eri, kandırıcı bir sesle konu masına devam etmektedir:

— Dene bir kere... E er yata ında altın bulamazsan hemen gel ve a acı kes.

Baltalı adam biraz dü ünür. Bir gün beklese ne kaybı olacaktır ki... Teklif iyi. Her sabah bir altın... Ohh... Neler alınmaz bu altınlarla. Ya asın...

Biraz daha dü ünür, i i sa lama ba lamak da lâ-zım.

— Ama, ya beni aldatıyorsan?... Demekten de kendini alamaz.

— Aldatmı sam balta elinde!... A aç da köyün tepesinde... Vur baltayı kes onu.

Baltalı adam bijaz daha dü ünür. Ne kaybedecektir ki. Kararını verir.

— Peki!...

Ertesi sabahı iple çeker bizim baltalı... Sabahleyin yorganı açınca birde ne görsün: Sapsarı bir altın....

Deli gibi sevinir. Her sabahı heyecanla bekler... Günler geçtikçe altınlar ço alır da ço alır. Adam sevinçten çıldıracaktır nerede ise.

Fakat bir sabah altınlar kesilir, t te kızılca kıyamet de o zaman kopar. Çil çil altınlara alı mı adam çılgına döner. Ne yapmalı? Ne yapmalı da altıncıklarm. kavu malı? Ha tamam... Bulmu tur.

Tekrar baltasını kapıp o a acı kesme e gidecektir. Yolda, o adam tekrar kar ısına çıkınca, a acı kesmeme kar ılı ı olarak her sabah tekrar altın isteyecektir. Hem de çift altın.

Derhal dü üncesini uygular. Besmele çekip baltasını kapar. Aynı yerde yine o adamlar kar ıla ır.

«A acı keserim!...», «Kesemezsin!...» kavgası yine ba lar.

Baltalı adam, önceki gibi, yine a acı kesmesini önliyen adamın belinden yakalar.

Fakat, o da ne?... Bir türlü kaldıramaz. U ra ır çırpınır ama faydasız. Rakibi sanki yere kök salmı tır. O, a kın a kın dururken, di eri onu yakaladı ı gibi, küt yere... Üstelik baltalının da gö süne oturur.

Alta dü en baltalı a ırmı tır. Dayanamaz sorar:

— Bre bu ne haldir? Bundan az zaman önce seni; tüy gibi kaldırıp yere çalmı tım. İmdi ise, seni de il kaldırmak, kımıldatamadım bile... Üstelik senin tarafından bir hamlede yere serildim.

Di eri sinsi sinsi güler:

— Söyleyeyim der. Nasıl olsa sende artık hayır kalmadı... Ben eytanım. A acı onun için kestirmek istemiyordum... Geçen geli inde sen, Allah rızası için hareket ediyordun. Ne para, ne an, ne de öhret için bir ey beklemiyordun. Sadece ve sadece Allah rıza-

sini dü ünüyordun. O yüzden de çok güçlü ve kuvvetli idin. Bunun için de kar ında duramadım. Beni bile yere serdin.

Fakat imdi öyle mi ya?... imdi, her sabah yatakta buldu un altınlara tekrar kavu mak için, yani para için a acı kesmeye ko tun. Bu yüzden de kar ında ne gücün kaldı ne de kuvvetin...

Üstteki bunu söyledikten sonra da, bir hançerle, altındaki adamın, bir vuru ta canını alır.

Ömer, sözünü öyle tamamladı:

— Demek ki Allah'ın rızası için yapılan mücadelede, niyetinde samimi olan Müslümanlar büyük kuvvet sahibi oluyorlar. Kar ılarında da durmak mümkün olmuyor?.. Bütün zaferlerimiz de imân gücü ile kazanılmadı mı?..

Peygamber Efendimiz Sallâllahu aleyhi ve sellem zamanında yapılan o ilk sava , Bedir Sava ı unutulur mu?... Bedir Sava ında 313 ilk Müslüman, 1024 mü rikle (Allah'a ortak ko an) çarpı mı ve mü rikleri feci bir yenilgiye u ratmı tı, öyle ki, dü manlının bir kısmını da esir etmi lerdı.

Kur'an-ı Kerim'de Allah bu zafer için öyle buyurdu:

«Onları (mü rikleri) siz öldürmediniz, Allah öldürdü: ve attı ın zaman, sen atmadın Allah attı...» (El-Enfal Sûresi, 17 âyet mealı)

Mustafa da söze karı tı:

— Allah, gerçekten de kendi rızasını kazanmak için çarpı an mü'minlerin daima yardımcısı olmu tur. Meselâ Mûte Sava ı... Yüzbin Bizanslıya yani ruma kar ı, üçbin Müslüman...

Sava ba lamadan önce, imdi karde imiz Osman Ali gibi dü ünen bazı Müslümanlar da, bu dere-

ce kalabalık dü mana kar ı nasıl durabileceklerini söylemi lerci.

Fakat Hz. Abdullah bin Revvaha (Allah ondan razı olsun), imân tazeleyen ve onları co turan u konu mayı yaptı:

«Müslümanlar!... Ne dü ünüyorsunuz?... Bizler, imdiye kadar kazandı ımız zaferleri sayımızın çoklu u ile de il de imân gücü ile kazanmadık mı?... öyle ise tereddüte ne lüzum var. Allah, yardımcımızdır.»

Nitekim yapılan çarpı mada üçbin Müslüman yüzbin rumu darmada in etmi ti.

Bu bakımdan, Allah'ın Yüce adını yaymaktan ba ka bir gayesi olmayan Gazneli Mahmut'la, 20.000 gazinin, 130.000 hinduyu yenmelerine de, hiç a mam do rusu...

Gençlerin konu malarını, onlara sevgi ile bakarak dinleyen Tokta Bey:

— Evet Yi itlerim!... dedi. 20.000 ki i idik; 20.000 ki i idik ama, tek yürek, tek yumruktuk. Hepimizin gayesi aynı idi: Hindistan'da, İslâmiyeti yaymak... Hepimiz, kınlarından sıyrılmı hançerler gibi dü manı bekliyorduk. Hinduların çoklu u vız geliyordu bize.

ö rendi imize göre: Hindu kuvvetlerinin arasında, Ke mir Da ları eteklerinde oturan cengâver Karkar Oyma ından 30.000 sava çı da varmış .

Hindu kadınları, elmas, zümrüt, inci ve altın, gümmü gibi süs e yalarını hindu ordusuna yardım olsun diye vermiş ler.

Ömer atıldı:

— Demek ki, bütün hindular, mallarıyla ve canlarıyla sava a hazırlanmış lar. Anlaşılan, büyük bir sava ı göze almış lar.

Tokta Bey cevap verdi:

— Aferin Ömer Bahadır... yi tahmin ettin. Hindular, her eyi göze almı lardı. Zaten Gazneli Mahmud da bu durumu fark etti i için gerekli tedbirleri almı tı.

Vayhand önüne gelince hindu ordusu ile kar ı la tık. Aman Allah'ım! Ne çoktu hindu ordusu öyle?... Da , ta hindu askerleriyle dolmu tu. Kum- gibi kay- na ıyorlardı. Kulak memelerindeki deliklere oturttuk- ları zümrütler, inciler parlayan racalar, kölelerinin ba ları üstlerinde salladıkları rengârenk yelpazelerle serinliyorlardı.

Askerleri, mızraklarını veya kılıçlarını sallayarak, bize ba ırıyor, küfür ediyorlardı.

Durumu gözden geçiren Gazi Sultanımız Mahmut, ihtiyatlı davranmaya karar verdi.

Kuvvetimizin önüne, kayalar, a aç kütükleri koy- durdu. Okçularımızı bu siperlerin arkasına yerle tir- di. Yaylar gerildi. Hindular üzerimize geliyorlardı. Gaziler, kiri lerini kulak memelerine kadar çektiler. Oklar, dü man üzerine atılmak için bekliyordu.

Kulaklar, komutanların verecekleri

— Ok attt... Komutunda idi.

O esnada, hindular da hücumla geçtiler. Ellerinde- ki mızraklar ve kılıçlar güne ı ı ında pırıl pırıl ya- nıyordu. Ba larının üstünde salladıkları baltalar im- eklenerek dönüyordu. Filleri de acı acı uluyor, hin- dulann u ultu halindeki çı lıkları gö e yükseliyor- du.

Oklarımızın atı sahasına girdiklerinde emirler duyuldu:

— Ok at!...

— Atı serbest!...

— Vızzz!... Vızzz!...

Oklar im eklenerek ve yılanlar gibi hindu ordu-
suna uçtular. Hiç bir ok bo a gitmiyordu. Elleri sü-
ratle hareket eden gazilerimizin pe pe e attıkları ok-
lar, sanki bir ip gibi hindulara uzanıyordu.

Bu atı lar kar ısında, öndeki hindu silâh örleri
yere kapaklanmaya ba ladılar. Sanırım ki, bu ok atı-
mı sırasında 30-40 hindu yerlere serildi.

Fakat bu arada, oklardan kurtulanlar da bizimle
yüz yüze gelmi lerd i. Bir anda, kendimizi onlarla bu-
run buruna bulduk. Yayları bırakarak kılıçlarımıza
el attık. Mızraklar havada uçmaya, kılıçlar kalkıp in-
meye ba ladı.

Kıyasıyla bir sava ba lamı tı. Bütün gücümüzle
çarpı ıyorduk, ölüm pervanesi gibi dönen kılıçları-
mızın rastladı ı dü man yere seriliyordu. Fakat, bir-
den, sa yanımızdan cenkçi Kakarlar vah i çı lıklar
atarak saldırı a geçtiler. Hey gidi hey!... Ne idi o sa-
va .

Tokta Bey sustu. Biraz dü ündü.

Sabırsız sesler duyuldu:

— Sonra Tokta Beyim!... Sonra?...

— En heyecanlı yerinde kestin!...

— N'olur devam et.

Bu merak kar ısında Tokta Bey güldü:

— Durun bre yi itler!... Biraz nefes alalım. Ha
ne diyordum?...

Mustafa, sabırsız bir sesle hatırlattı:

— Kakarlar saldırıya geçmi lerd i.

— Ha evet!... Kakarlar u cengâver hindular sal-
dırı a geçmi lerd i. Hepsi vah i suratlı, ba lan tüylü,
dev gibi adamlardı. Elllerinde, güne ı ı ında parılda-
yan baltalarını sallıyorlardı.

Sultanımız Gazneli Mahmut, bunları durdurmak
görevini bana verdi. Kuvvetlerimle onları kar ıladım.

Bir arıda onlarla gö üs gö üse geldik. Kalkanlar müt-hi gürültüyle birbirlerine çarptılar. Silâh akırtıları ve acı çı lıklar u ultu halinde yükseldi. Kopan ba - lar ve kollar havada uçu tu. Sanırsınız ki, bir a aç kütü üne inen baltaların savurdu u yongalar gibi.,,

Ben de di er gaziler gibi kendimi kaybetmi , vu- ruyor, vuruyor, vuruyordum. Bo uk bir gürültü du- yuyor, kar ımdaki dü manları sadece ekil olarak gö- rüyordum.

Sava lar böyledir, tnsan sava a girince kendini kaybeder. Olayın akı ına bırakır kendini...

Sekiz-on Kakar cengâverini devirmi tim ki, dev gibi bir silâh örle burun buruna geldim. Bu di erle- rinden daha iri, di erlerinden çok daha zengin kıya- fetli idi.

Kendimden geçmi oldu um halde, adamda dik- katimi bir madalyon çekti. Adamın geni gö sünde, boynuna asılı ince bir altın zincirin ucunda sallanan madalyonda. Buda kabartması vardı.

Bunu, en ince noktasına kadar hatırlamamın se- bebini belki merak edersiniz. Sebebi u Kakar cen- gâveri baltasını ba ının üzerinde dola tırarak olan- ca gücü ile ba ıma indirdi. O anda kalkammı ba ı- mın üstüne kaldırdım. Büyük bir hızla inen balta, gergedan derisi ile kaplı kalkanımın bir yanını kopa- rıp etti.

Adam, bu vuru tan sonra benim sa çıkmayaca- mı zannetmi olmalı ki, gövdesini bana iyice yak- la tırdı. Derhal kılıcımı gö süne savurdum.

— Tınnn... Böyle bir ses çıkaran emektar kılıcım ortadan kırılıverdi.

Kakar cengâveri vah i bir çı lık kopardı. Bu, bir zafer çı lı ı idi. Kendisini geriye atarken, baltasını

tekrar ba mın üzerine kaldırdı. Savunurken de.. Çocuklar heyecanla haykırdılar:

— Savururken?...

— Evet savururken...

Derin bir nefes alan Tokta Bey devam etti:

— Savururken inanılmaz bir ey oldu. Bu da benim hayatımı kurtardı. Madalyon, onun vücudunun önden arkaya savrulmasından olsa gerek, zinciriyle havaya fırladı. Zincir baltanın sapına dolandı. Bir an için adam a ırdı.

Onun bu a kınlı ndan faydalanarak kırık kılıcımı karnına sapladım. Acı bir ç ı lıkla yere serildi.

Sungur, derin bir nefes alırken:

— Demek, tevafukun (hadislerin bir irade tah-tında cereyan etmesi) büyük yardımı olmu Beyim?... dedi.

— Yardımı ne demek? Hayatımı kurtardı Sungur: Hayatımı... Allah'a hamdolsun ölümü kıl payı atlatmı tım, tik anda onu kurtaran madalyon, ölü-müne sebep olmu tu.

Mustafa atıldı:

— Sonra Beyim!... Sonra ne oldu?...

— Ne olacak?... Evelallah, Kakarlar kar ımızda erimeye ba ladılar. Sultanımızın daha önceden plân-ladı ı üzere, fedailerimiz hindulann arkasına sark-tılar, tki ate arasında kalan hindular kaç ı maya ba -ladılar.

Anandapal de, filinin ba ını çevirerek süratle sa-va meydanını terketti.

130.000 ki ilik hindu ordusu, er meydanını bize bırakmı tı. Bu çok büyük bir zaferdi. Müslüman Türk kuvveti, kar ısına çıkan Kuzey Hindistan racalıklarının birle ik hindu kuvvetlerini darmada ın etmi ti.

Zaferden sonra, akıncılarımız akma ba ladılar. Hinduların dini bakımdan çok önem verdikleri Belhî-ni Nagar (imdiki Nagarkut) bölgesini ele geçirdik. Buradaki büyük hindu mabedini tahrip ettik. Sultanımız o bölgede camiler yaptırdı. İslâmiyeti yaymak için hocalar tayin etti.

Yi itler!... Bu hususta anlatacaklarım i te bu kadar.

Gençler derin birer nefes aldılar. Mustafa gülümsedi; bir ricada bulundu:

— Beyim!... Sultanımızın seferleri bir de il, üç de il, be de il... Sultanımızın seferlerini anlattınız. Ba ka bir sava ı da anlatsanız n'olur?...

— Yooo!... Yeter artık yi itler!... Zaten bunlar anlatmakla bitip tükenecek gibi de il. Yatsı namazı da yakla tı. Namazdan sonra hemen yatmamız lâzım.

Gençler birbirlerine bakarak gülümsediler. İsra-ra hiç biri cesaret edemedi. Çünkü Tokta Bey çok kesin konu mu tu.

Az zaman sonra, Tar Çölü'nün sonsuz gibi gözüken bo lu unda bir ezan sesi duyuldu: Allahü EkberL. Allahü Ekber!...

. Ezanın bitmesinden sonra, yıldızların aydınlattı ı kumlar üzerinde 55 bahadır, hu u içinde secdeye varıyorlardı.

DAVRANIN Y İTLER!..

Çöldeki yolculuklarının onuncu günü idi. Bir kum tepesine yakla tıklarında 140-150 ki ilik bir hindu topluluğu ile karşılaştılar. Sağ ve sol yanlarından birer toz bulutu koptu. Dikkâtle baktıklarında 150-160 ki iyi bulan iki hindu topluluğu tarafından sarılmak istendiklerini anladılar.

Develere binmiş hindular, çıplaklar atarak, kılıç ve mızraklarını sallayarak geliyorlardı.

Tokta Bey haykırdı:

— Davranın yitiler!... Hemen bir halka çevirin. Onları oklarla devirin. Çok yakla tıklarında, topuzlarınıza ve kılıçlarınıza el atarsınız.

Gaziler atlarının yüzlerini, hinduların geli istikametine çevirerek bir daire yaptılar. Yaylarına oklarını yerle tirdiler. Cins ve talimli atlar, sahiplerinin ok atmaya hazırlandıklarını anlamı lar, kıpırdamadan duruyorlardı.

Su ve yiyecekleri taşıyan develer, çevrilen dairenin ortasına alınmıştı. Sungur, Tokta Beyin atı da birkaç yit bunları koruyacaklardı. Herkes, önceden bildirilmiş olan vazifesini yapmaya hazırды.

Hindular dört bir yandan saldırıya geçtiler.

Tokta Beyin iareti ile, yaylar gıcırdadı ve oklar vızıldılarla uçtu, ilk anda 15-16 hindunun develeri-

nin üzerinden a a ıya yuvarlandıkları görüldü. Fakat onların da savurdıkları oklar, iki gazinin yere yuvarlanmasına sebep oldu.

Gaziler, yaylarına süratle yerle tirdikleri oklarını tekrar dü manla fırlattılar. 20-25 hindu daha yerde... Hindular, zorlu bir dü manla kar ıla tıklarının anlamı olacaklar ki, çı lıklar atarak ok menziline uzakla tılar.

Tokta Bey tekrar haykırdı:

•— Yi itler!.. Hazırlı ınızı tam yapın. Topuzlarınızı ve kılıçlarınızı hazırlayın. Dü man bu defa iddetli bir saldırı yapacak.

Tokta Beyin tahmini do ru çıktı. Hindular aralarında bir konu ma yaptıktan sonra tekrar saldırı a geçtiler. Vınlayan Türk okları 15-20 tanesini dahar devirdi. Fakat ikinci oku göndermeye zaman kalmadan, hindularla burun buruna gelindi. Gaziler, yaylarını bırakarak kılıçlarına ve topuzlarına el attılar. Dü manın im eklenerek uçan mızrakları birkaç gaziye daha yere devirirken kanlı bir çarpı ma ba ladı.

Ömer, kar ısındaki bir hindunun topuzlu elini bile inden kesip attı. Acı bir çı lık atan hindu, devesinin ba mı geriye çevirerek, uluyarak kaçtı.. Di er bir hindunun da boynunu uçuran Ömer, Kasırga'yı sa a çevirdi.

Çünkü Tokta Bey, üç-dört hindu arasında sıkı mı tı. Atım, onların develeri arasında döndürerek çarpı ıyordu.

— Yettim Tokta Beyim!... diye haykırdı. Sonra bir çı gibi saldırıca geçti. Bir ölüm kasırgası gibi esti. ki hindu acı çı lıklar kopararak, ipleri kopmu çu-vallar gibi develerden a a ıya yuvarlandılar. Birinin

aya 1 üzenkiye takılmı tı. Deve çılgınca kaçarken, sahibinin ba 1 kumlarda sürükleniyordu.

Tokta Bey de di erlerini haklamı tı. Di er gazile-
rin dö ü leri de bunlardan farksızdı. Hindulann sa-
yısı kalkıp inen kılıçlar veya savrulan topuzlarla git-
tikçe eksiliyordu.

Biraz geride durarak çarpı mayı idare etmi olan
hindu reisi, tamamen yok olacaklarını anlamı olacak
ki pe pe e üç ıslık çaldı. ıslık sesini duyan hindular,
çarpı mayı kestiler. Arkalarında bir toz bulutu bıra-
karak kaçtılar.

Gaziler, onları takip etmek istedilerse de, Tokta
Bey, izin vermedi.

Tokta Bey, kayıpları saydırdı. 13 gazi ehit olmu -
tu. Dört a ır yaralı tesbit edildi. Bütün gazilerin ufak
tefek yaraları da vardı.

Hindulann ise 62 ölüleri uraya buraya serilmi -
ti. 11 de a ır yaralıları vardı. Bunlar, arkada ları ile
kaçamamı lar, serildikleri yerde, inleyip duruyorlar-
dı. Az sonra, hepsi de kan kaybından veya aldıkları
yaraların tesirinden öldüler. Gaziler, onların ba uç-
larına çöküp onların yaralarını tedavi ettikleri hal-
de kurtaramadılar.

Sava hakkında konu ulurken, Sungur'la, Tokta
Beyin at u a 1 tıler'in üzüntülü çı lıkları duyuldu.

Dokuz devenin su dolu tulumları, isabet eden
mızrak ve oklarla delinmi ti. Sava heyecanı ile kim-
se farkına varamamı tı. Geriye yedi deve yükü su ka-
lıyordu ki, 20-25 gün devam edecek yolculuk için bu
yetmezdi. Çünkü yalnız insanlar de il, atlar ve deve-
ler de bu sudan faydalanacaklardı..

Herkesi bir üzüntü kapladı. imdi ne olacaktı?...

nsanın dilini dama ını kurutan bu güne altında. Bu su ne kadar zaman yeterdi. Develer hadi ne ise susuzlu a dayanıklı idiler; ama atlar ne yapacaktı. Atlar, insandan fazla su içiyorlardı. Atları susuz bırakamazlardı. Üzülmenin veya dü ünmenin artık bir çares iyoktu. Kalan suları, çok idareli kullanmaya karar verdiler.

ehitleri ayrı bir yere, hindu ölülerini de açtıkları bir çukura gömdükten sonra, tekrar yola koyuldular.

DAREY ÖMER ALIYOR

Ertesi gün, Tokta Bey Multan'daki hastalığına tekrar yakalandı. Ateşlerinde kıvranıyor, kendini kaybediyordu. Onu bir yerde durarak istirahat ettirmek de mümkün değildi. Kahraman Tokta Bey, zaman zaman kendini zorlayarak toparlanıyor:

— Üeri Yitiler!... Durmaksızın ileri!... Siz bana bakmayın, kendimi toparlarım. Yeterki bir an evvel çölden çıkalım, diyordu.

Cehennemî sıcak altındaki yürüyüşü, günden güne daha fazla ıstırap verici oluyordu. Dört gün sonra, dört tulum sulan kalmıyordu. Hem de, suyu o kadar idareli kullandıkları halde... Su, artık dudakları ıslatacak kadar veriliyordu. Hararet günden güne artıyor, gaziler gittikçe kuvvetten düşüyorlardı, öyleye doğru gazilerden biri yere yıkıldı. A zından ve burnundan kan gelmeye başladı. Bütün gayretlere rağmen onu kurtarmak mümkün olmadı.

Çöle dalıplarının yirmi birinci günüydü. Atları yormamak için yaya yürüyorlardı. Kumlara bata çıka giderlerken Ömer, bir pırıltı üzerine baktı. Tarafta çevirdi. Bir tepede, at üzerinde bir hindu belirmiyordu.

Atın üzerinde dikilen adam, elindeki boynuz boynuzu dudaklarına götürdü. Üç defa acı acı öttürdü. Ses uzak mesafelere kadar yayıldı.

Adamı görünce Ömer gözlerini o u turdu. Acaba yanlı mı görmü tü? Ama buna imkân yoktu. Hadi, atlı hayâlse, boru sesi de hayal de ildi ya!...

Kahramanlarımız, boynuz borunun acı sesini tâ yüreklerinde hissettiler. Boynuz borunun içe i leyen, adeta burka burka ete giren bıçak gibi, acı veren sesi vardı.

Boru sesi kesilmi ti ki, tepelerin üzerinde yüzlerce hindu belirdi. Ellerindeki mızraklar güne ı ıklarında panldıyordu.

Sıcak, susuzluk, yorgunluk yetmezmi gibi, bu yeni belâ da, nereden dikilmi ti kar ılarına?...

Büyük bir güçlkle do rulan Ömer haykırdı:

— Davranın bahadırlar!... Dü man kar ımızda!...

Bütün gaziler atlarına atladılar. Tokta Bey zaten at üzerinde idi.

Ömer, Tokta Bey'e seslendi:

— Tokta Beyim ne emredersiniz?... Nasıl kar ılayalım bu le kargalarını?

Hastalıktan kıvranan Tokta Bey, halsiz bir sesle cevap verdi:

— Yi it!... idare sende!... Hastalık hal bırakmadı bende gayrı. Karan sen ver. Komutan sensin!...

Tokta Bey bu sözleri büyük bir güçlkle söyleyebilmi ti. Son kelimeler a zmdan adeta fısıltı halinde çıktı. Gözleri karardı. Attan a a ı devrilirken u a ı yeti erek onu kucakladı. Yere uzattı.»

Ona yardım edecek zaman yoktu. A ır a ır atlarım üzerlerine süren hindulardan gözlerini ayırmayan Ömer, sert bir sesle komutunu verdi:

— Onbe gazi, ben ve Osman Ali, sa dan gelenlere saldıraca ız! Mustafa!... sen de di er gazilerle soldakilere... Sungur ve di er emirberler, develeri koryacaklar!...

Mızraklarınızı, kılıçlarınızı her an çekmeye hazır olun.

Ömer sözlerini bitirmi ti ki, hindular acı çı lıklar-la saldırı a geçtiler. Sa dan, soldan, kopup gelen toz bulutları, havaya yükseldi.

Gaziler, oklarını birbiri ardısına savurmaya ba -ladılar. İlk anda dü mana oldukça a ır kayıplar verdirildi. Fakat kayıplarına aldırmayan hindular, az zamarda yi itlerle gö üs gö üse geldiler.

Küçük akırtıları, acı çı lıklar, at ki nemeleri ortalı ı kapladı. Ömer, bir aralık yedi-sekiz hindunun arasında kaldı. Çok güç durumda idi. Bereket versin, Sungur onun durumunu gördü.

Gözü gibi korudu u su tulumlarını ta ıyan hayvanları bırakarak, Ömer'in yardımına ko tu. Üç dört hinduyu üzerine çekerek, Ömer'in yükünü hafifletti.

Kendini toparlamı olan Tokta Beyde, İlter'in yardımını ile tekrar binebildi i atının sırtında çarpı ıyordu. Az zamanda açıldı. Aslan gibi kükrüyor, vuruyor, kesiyor, parçalıyor, çı gibi çı neyip geçiyordu. At u a ı İlter de onu takip ediyor, dü manla çarpı ırken, göz ucu ile Tokta Beyin her an yardımına ko mak için tetikte duruyordu.

Çarpı ma yarım, saat kadar devam etti, Hindular, her geçen saniye eriyor, eriyor, eriyordu. Birden duyulan yeni bir boru sesi ile hindular kaçmaya ba -ladılar.

SUNGUR'A NE OLDU?

Hindulan takip etmediler. Herkes, durumunu gözden geçirmeye başladı. Ömer kayıp var mı, yok mu? dü üncesi ile, erleri kontrol ederken Sungur'un acı bir çı lı ı ile irkildi. Geri dönüp baktı.

Sungur dövünüp duruyor, inim inim inliyordu. Ömer sordu.

— Ne oldu bre? Avratlar gibi ne dövünüp duru yorsun?

— Mahvolduk Beyim! Mahvolduk!...

— Neden mahvolmu uz be?... Dü manı kaçırdık ya? Görmüyor musun toz olup gittiler.

— Kaçtıkları için mahvolduk ya beyim!...

— ?!.....

Onların konu malarım büyük bir merak ve heyecanla dinleyen di er bahadırlar kendilerini tutamayarak birer kahkaha kopardılar... öyle ya, dü man kaçtı ı için mahvolunur mu idi?... Ne saçma konu uydudu u Sungur!...

Gülmeyen yalnız Tokta Bey idi... Hastal ın verdi i âte le, alev alev yanan gözlerini Sungur'a dikmi dikkatli dikkatli bakıyordu.

Gülenler, Sungur'un halâ dövünmekte oldu unu görünce, toparlandılar. Akıllarına bir soru gelmi ti: Yoksa Sungur delirmi mi idi.

Oboof: Bu çok acı bir eydi. Sungur... O güleş yüz-

l , babacan Sungur delirmi se bu kendileri için unutulmayacak bir üzüntü kayna ı olurdu. Onu yeni tanıyanlar bile, ne çok sevmi , ona ne candan ba lanmı lardı.

Çarpı ma sırasında ba ına yedi i bir darbe onda delilik mi hasıl etmi ti.

Ömer de aynı eyi d  ündü. Üzüntülü ve ok ayıcı bir sesle:

— Sungur!... Yakla bakayım, dedi.

Sungur yakla tı. Ömer O'nun ba ını kontrol etti. Hayır ne bir topuz ne de kılıç ve mızrak yarası yoktu. Sordu:

— Niye mahvolduk be Sungur? De bana... D  - man kaçmadı mı?...

— Ka tı ı için mahvolduk ya beyim!...

Ömer kızdı:

— Bre!... Ne oldu sana böyle? Darbe tesiri ile desem de il... Ba ında bir çizik bile yok. Yoksa güne mi çarptı?

Ömer biraz d  ündü. Sonra iki parma ım g stereyerek sordu:

— Bu kaç?...

— ki!...

— Peki bu?

—   !...

— Ya bu?...

— Be !...

Bu defa da birdenbire Sungur kızdı:

— Beyim! Beyim!... Bana parmaklarını saydırıp durma!... Ben deli de ilim. Aklım da ba ımda.

— Bre! madem aklın ba ındadır da, neden bu hal-tı karı tırıp durursun?

— Beyim! Ben halt karı tırmıyorum; olanı söylüyorum.

— Olan ne imi be?... Dü man kaçtı ı için mahvoldu umuzu söyleyen sen de il misin?

— Evet!... Yine de söylerim. Çünkü su!...

— Eeee ne olmu suya?

— Suyumuzu da çalıp götürdüler Beyim!... Su yüklü develeri!...

— Neeeee?

O anda, yedi sekiz a ızdan birden üzüntülü çalıklar fırlayıverdi. Herkes, a kın a kın birbirine baktı. a ırmak sırası, belki de dövünmek sırası imdi onlarda idi. î te imdi mahvolmu lardı.

O anda, gök gürültüsü gibi bir kahkaha çölü inletti. O zamana kadar güldü ü görülmeyen ve hasta olan o koca Tokta Bey, atının üzerinde iki büküm olmu tu. Katıla katıla gülüyor, arasıra elini sallayarak Sungur ve di erlerini i aret ediyordu.

Onun gittikçe artan kahkahası, yi itlere suyu da unutturmu tu. Yoksa, asıl imdi. Tokta Bey mi çıldırmı tı?... Suyun çalındı ını ö renmek, bu koca Yi i din aklını kaybetmesine mi sebep olmu tu?...

Heyecanla ona yakla tılar. Fakat Tokta Bey, onların endi eli ve a kın yüzlerine baktıkça daha fazla gülüyordu. Gürül gürül akan bir ırmak gibi, kahkahaları co kun bir ekilde birbirini takip ediyordu. Yüzü gülmekten mosmor olmu tu. Bu ekilde giderse katılabilirdi. Bunu farkedenden at u a ı tler, Tokta Beyin atına bir kamçı çalarken:

— Merak etmeyin Beylerim!... imdi onu iyile tirir ve geri getiririm, diye haykırdı.

Tokta Beyin kamçıya alı ık olmayan atı, kamçıyı yer yemez, ki neyerek ahlanmı tı. Sonra da, sırtında kahkahadan kırılan Tokta Bey ok gibi çöle daldı, gitti.

Beyinin atma kamçıyı çaldıktan sonra, kendi atına ko up atlayan Üter, onları süratle takibe ba ladı.

Tokta Beyin kahrkahası uzakla tı, uzakla tı; niha-yet duyulmaz oldu.

O zaman Ömer, bitkin bir halde:

— Gerçekten de mahvolduk dostlar!... t te im-di mahvolduk! Diye mırıldandı. Suyu çaldırdı ımız yetmez gibi, Tokta Beyimizi de çıldırttı.

Hiç kimsenin, kimseyi teselli edecek hali yoktu. Hepsi de güç durumda idiler. Suyun çalınması demek, çölde hepsinin susuzluktan kavrularak ölmeleri de-mekti. Nasıl olmu tu da develeri çaldırmı lardı. Bir-birlerini de suçlamaya hiç birinin hakkı yoktu. Hin-dular oldukça kalabalıktilar. Herkes ba ının derdine dü mü tü.

Fakat, bu ümitsizlik hali çabuk geçti. Yi itle he-men kendilerini topladılar. Olan olmu tu bir ke-re... ölüme çare yoktu. imdi dü ündükleri, Tokta Beydi. Yoksa o büyük kahramanı da kaybetmi ler mi idi?...

Hava kararmaya ba lamı tı. Çölde, güne in batı-ı çok ho oluyordu. Fakat, imdi kimsenin bu güzel-i görececek hali yoktu. Sessizli i, Osman Ali bozdu:

— Arkada lar!... Ne dü ünüyorum biliyor musu-nuz? dedi.

— Ne dü ünüyorsun?...

— Yüzdük yüzdük kuyru una geldik de, tam çö-lü a aca ımız sırada susuz kaldık.

— Amaan, canım sende!... Allah' kerim... Ümit-sizli e kapılmayalım. Biz ne için yola çıktık.

— Cihad için... Yani Allah'ın Ulu adını yaymak ve O'nun rızasını kazanmak için.

— Tamammm!... Öyle ise, Cenab-ı Hak, kendisi için mücadele edenleri yardımsız komaz.

— Pek tabii!... Bu hususta ükürler olsun ki inancımız tam.

— öyle ise mesele yok. Yüce Allah'ın yardım ve rahmet kapıları çoktur. Çölde de olsak bu yardımı herhangi bir ekilde yine yapar. Çünkü O, sonsuz kudret ve kuvvet sahibidir. Bilmez misiniz ki,^N çölde aç kalan Hz. Musa kavmine bıldırcınlar ve kudret helvaları ya dırmı tı. Kızıl Denizi ikiye yararak, Hz. Musa Kavmini firavunun pençesinden kurtarmı ve kendini çok güçlü hissedenden Firavunu ve askerlerini Kızıl Denizin tuzlu sularında yok etmi ti. Ve yine Bedir Sava ı olmadan, Peygamberimiz ve müminler susuz kaldıklarında çöle ya mur ya dırarak, Müslümanları güçlendirmi ve susuzluktan kurtarmı tı.

Ömer de sözte karı tı:

— Do ru... Cenab-ı Hak yardımını eksik etmez. imdiye kadar ne tehlikeler atlattık, öldük mü? öldürmeyen Allah öldürmez. U runda çarpı anları da yardımsız bırakmaz. İn a-Allah, muhakkak bize de yardım edecektir. Bu yardımın nereden gelece ini de ancak O bilir.

Hem, burada susuzluktan ölsek de, Âlemlerin Rabbi'nin u runda bir ölüm de il mi bu? öyle ise ho geldi sefa geldi.

Osman Ali cevap verdi:

— Kıymetli arkadaş larım!... Söylediklerim sakın yanlış anla ılsın. Üzülmemizin sebebi, gazi karde lerimize, Sultanımız Gazneli Mahmud'a, yapacakları o büyük sava sırasında yardımcı olamamak.

— Senin ölümünden korktu un dü üncesi aklımızdan bile geçmedi kıymetli karde imiz. Yalnız dü ünçelerimizi söylüyoruz. Dü üncen çok güzel. Büyük kuvvetlerle çarpıacak gazi karde lerimize yardım edememek endi esi içindesin. Ama, bu da, yine Al-

lah'ın bilece i i ... Yardım eder veya etmez. O'nun her i inde bir hayır vardır.

Sulgur'un ba ırması bu konu mayı kesti:

— Hey Yi itleri... Ak am namazı zamanıdır. Hay-di teyemmüm edip namazımızı kaçırmayalım.

Hep birlikte, tozlarla abdest aldılar. Mustafa'nın imamlı ında namazlarını kıldılar. Namazdan sonra üzerlerine bir huzur geldi. imdi dü ünceleri Tokta Beydi.

Az sonra, at u a 1 ile birlikte o da geldi. Tokta Bey, sıkılgandı. Gençlerden utandı 1 anla ılıyordu. Onun için, kimse ona bir ey sormadı.

RACANIN BURNU!..

Ertesi gün, kızgın güne altında yine bunalımı vardı. Dudakları çatlamı , bo azları kurumu tu. Hayaletler gibi süzölüp durmakta idiler.

Neyse ki, Tokta Beyin hastalı ı geçmi ti.

kinici gün, susuzluk dayanılmaz bir hal almı tı. Ancak, ihtiyat olarak saklanmı iki mataradaki su ile dudaklarını ıslatmaya çalı ıyorlardı. Kimse konu muyordu. Gözler, bu u yükselen çölün kumlarında idi. Sıcak, gözleri yakıyordu. Yi itler atlarından in mi lerdı. Çünkü zavallı hayvanlar da peri andı.

Susuzluk insaf bilmez bir canavar gibi, kanlarını kurutuyor, onlan kızgm kumlar arasında mahvetmek istiyordu, iyice halsiz kalan yi itlerden bazıları, uyuk ellerle e erleri tutarak, atlarının yanmda ayaklarını sürüyorlardı.

Arasına iniltilerle esen bir rüzgâr, kumlan havalandırarak yüzleri kırbaçlıyordu.

O ne e küpü Sungur'un da hali bitkindi. Belki, di erlerinden de fazla susuzluk çekiyordu. Atımn yanında, yan uyur, yan uyanık halde gidiyordu.

Ansızın ilerde bir kafil e gördü. Dört be yüz ki i kadardılar... Bayraklan dalgalanıyor, mızraklan panldıyordu.

Sungur, heyecanla gözlerini kırptı tırdı. Acaba kimdi bunlar?... Dü man mı yoksa, Gazne ordusun-

dan bir birlik mi?... Dikkatli dikkatli baktı. Eyvah... Eyvah ki ne eyvah!... Bunlar hindu idiler. î te, ba - larında bulunan racanın kulaklarındaki salıncak gi - bi sallanan yakut küpeleri görölüyordu. Adam gülüyordu da... Açık a zından görünen di leri öyle sivri idi ki, sanki kuduz bir kurt a zını açmı tı.

Gülen adam, birden atını mahmuzladı. Sungur ne oldu unu, nasıl oldu unu anlayamadan adam, el uzatsa de ece i bir yakınlı a geldi. Sanki, adam rüz - gârın üstüne binip gelmi ti. imdi de Sungur'un yü - züne bakıp sırtıyordu. Burnu bir mızrak gibi sivri ve uzun olup, Sungur'un yüzüne do ru uzanıyordu. Ne - rede ise, Sungur'un alnına saplanacaktı.

Sungur ba ını yana kaçırırken bir çı lık kopardı:
— Davranın Yi itler!... Basıldık!...

Sungur'un çı lı ı üzerine, uyuklayan gaziler ir - kilerek, akırtılarla kılıçlarını çektiler. Yirmi dört kı - lıç bir anda ı ılıtlarla havalandı.

Soru soran sesle çölü doldurdu:

— Ne oldu?...

— Dü man nerede bre?...

— Kimmi baskını yapanlar?...

Aaaaa... Hindular kaybolmu tu. Sungur gözleri - ni kırıp tırdı.

— imdi burada idiler!... Elimi uzatsam tutacak kadar yakınımda idi racaları... Hatta burnu...

Yüzüne do ru uzanan ve alnına saplanacak olan o sivri burnunu söyleyecekti, utandı. Yutkundu, yut - kundu ve sustu.

Gaziler, a kın a kın birbirlerine baktılar. Tok - ta Bey sordu:

— Burnu mu?... Ne burnu?...

Sungur kıpkırmızı kesildi. Ba ını önüne e erken mırıldandı:

— Bu i ten bir ey anladı isem...

Tokta Bey, onu fazla üzme istemedi i için, teselli etti:

— Üzme kendini Yi idim!... Çölün bir oyunu bu!... Kimi güldür güldür akan ırmaklar görür, kimi de prensesler veya atlılar... Serap denir buna.

Herkes, Sungur'un a kın ve utangaç haline kahkahalarla güldüler. Sonra da, bir tehlike olmadı ını anlayarak kılıçlarını kabzalarına yerle tirdiler.

Sungur, İlter'e dert yandı:

— Bak u çölün oyununa!... Beni kepaze etti. Üstelik yalancı çoban durumuna dü ürdü beni. Bundan sonra gerçekten dü man görüp ba ırsam, kimse inanmıyacak. Patırtı da i te o zaman kopacak.

Ona takılmaktan ho lanan İlter güldü:

— Masaldaki yalancı Çoban, yalancılı ının cezasını kendisi çekmi ... Sen ise yalnız kendin de il, bize de çektireceksin.

Sungur alındı:

— Yani ben Yalancı Çoban mıyım be?...

— Yok canım!... Sana yalancısın demedim ki!...

— Demedin ama, verdi in misâl beni yalancı biri yapıyor.

— Yok!... Yok Sungur'cu um!... Seni asla Yalancı Çoban yerine koyamam. Ama...

— Aması ne?...

— Söylersem kızarsın sonra.

— Niye kızayım bel... Söyle!... Hadi söyle!...

— Yok!... yok olmaz. Kızarsın.

— Yemin ederim ki kızmam. Söz!... Bak söz veriyorum.

— Peki!... Mademki bu kadar ısrar ediyorsun söyleyeyim...

İter biraz durdu. Bo azını temizledi. Sonra ses tonunu ayarlayarak konu tu.

— Yalancı Çoban de ilsin ama, olmayan eyleri gördü ün için hödü ün birisin.

— Neeee? Ben, ben mi hödü üm.

— Kızmayacak tın hani?...

— Hm!... Niye kızacakmı ım. Senden do ru bir söz beklenmez ya!... Ne de olsa adın Üter...

Belki de i bir kavga ile neticelenecekti ki, Tokta Beyin bütün gazilere hitap eden sesi duyuldu:

— Dostlarım!.. çecek suyumuz hiç denecek kadar az. Bir talihsizlik, bizi çok güç durumda bıraktı. Yöculu umuzun bitmesine de, sanırım yedi sekiz günlük bir zaman var. Cenab-ı Hakkın rahmet kapılan çöktür. Çöl de olsa, her hangi bir yerden muhakkak ki rızığımızı verecektir. Yalnız biz de bo durmayarak çevrede su bulmaya çalı malıyız.

Ömer cevap verdi.

— İn a-Allah bu zaman zarfında bir kaynak buluruz Tokta Beyim t..

Bu temenniye di er yi itlerin, ümitli sesleri de katıldı.

Ertesi gün, do an güne , dü e kalka giden bitkin insanlar gördü. Sıcak, yine beyinlere.i liyordu. Tokta Beyle, Ömer'in ardından gelen at u akları bu durumda bile münaka adan vazgeçmiyorlardı. Üter:

— Yaptı ını be endin mi? diyordu. nsan, hiç su yüklü hayvanları ba ı bo bırakır mı? İmdi u çekti imiz sıkıntı hep senin yüzünden.

Sungur, bu sözlere fena kızdı:

— Ya senin görevin ne idi asilzadem? Sen niye dikkat etmedin?..

— Benim Beyim güç durumda idi. Yardım etmem lâzımdı.

— Ya benimki?... Ömer Bahadır'ı yedl-sekiz hindu sıkı tırmı tı. O anda benim hayvanları bekleyecek sabrım mı kalmı tı.

— Sabrın yoksa, imdi dilin susuzluktan bir kararı sarkarken anlarsın gününü!...

— Niye bana yükleniyorsun be?... Sen de alt tarafı bir at u a 1 de il misin?...

İlter kasıldı:

— At u a ıyım ama; senden farklı bir u ak... Kafile komutanının at u a 1...

— Bu lâfına güleyim bari. Peki, ne farkın **var** bizden.

— Ne farkı mı?... Anlamamak için ancak Sungur olmak lazım galiba... Ama dur da açıklayayım. Benim Beyim. Tokta Bey, buradakilerin hepsinin komutanı de il mi?...

— Komutanı!... Eeee ne olmu yani komutam ise.

— Benim Beyim, buradaki herkesin, senin de Beyinin komutam oldu una göre, ben de, bütün at u aklarının niye komutam olmayayım. imdi anladın mı ha?...

Sungur, zoraki bir kakhaha attı:

— Ha ha ha ha!... Komutana bak, komutana!... Pabucumun komutanı.... Komutanlık sana ne de yakıyor ya... At üstüne binmi karga.

— Bre bu nasıl söz?... imdi ben sana...

Üter sözünü bitiremeden, Ömer, geri dönerek baktı.-

— lerde a açlar var!...

Hint horozu gibi kabarmı îlter, bu söz üzerine sesini kesti. Herkes heyecanla kar ıya baktı. Evet!... Evet! Kar ıda a açlar vardı. Bir vaha belki de bir vahaya varmışlardı. Sevinç çı lıkları yükseldi:

— Su!... Su!...

— Nihayet suya kavu tuk!...

— Üter dayanamadı:

— Beyim!... Tokta Beyim!... Suyu nasıl olsa kavu tuk. Bo azlarımız öyle kurudu ki, hem de ne kuruyu ... Orada nasıl olsa bol su vardır. Ama ancak ak ama varırız oraya. Bu arada elimizdeki suyu içsek.

Tokta Bey biraz dü üdü. Ömer'le de konu tuktan sonra, ihtiyattaki suyun payla ılmasına karar verdi. Payla ılan su, hepsine canlılık getirdi.

kindi zamanı, gördükleri a açlara vardılar. Fakat onları hiç te hoş olmayan bir sürpriz bekliyordu. A açlar, kuru ve yapraksızdı. Etrafında belki de, yıllarca evvel dizilmi ta lar bulunan bir kuyuda da, tozdan ba ka bir ey yoktu.

Hepsi deh et içinde kaldılar. O anda, kendini kaybetmeyen Tokta Beyin sesi duyuldu:

— Kuyuyu kazın bakalım!... Her halde bir kayna ı vardır.

Dört yi it, kuyuyu kazmaya başladılar.. Fakat bir iki kulaç derine indikleri halde ıslaklı a rastlamadılar. Yüzlere üzgünlük perdesi gerildi. O sırada bile Tokta Bey duruma hakim olmasını bildi.

— Yi itlerim! dedi. Bizler ümitsizli e dü ecek insanlar de iliz. Allah'a sınıman teslim olan kullarız biz. O'nun rahmetinden ümit kesmeyiz. Gelen belâlara sabır ederiz. Peygamber Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem buyurdu: «Sabır imânın yarısıdır?». «Kime bir musibet gelirse, inna lillâhi... âyetini okur ve: Yâ Rabbl, bu musibetten bana sevâb ver de ondan iyi karılık ihsan eyle! derse, Allah, bu duâsmı kabul eyler.»

Ve yine buyurdu ki: «Allah'ı büyük tutmaktan biri de, hastalıktan ikâyet etmemek ve gelen belâları söylememektir.»

Sabrın fazileti çok büyüktür. Âlemlerin Rabbi, Yüce Allah'ımız (Celle Celâluhu) Kur'an-ı Kerîm'inde buyurdu:

«Sabredenlerin âhiretteki ecirleri sayısızdır!»,
«Elbette sabredenlerle beraberim!»!

Gördü üzüz gibi, Yüce Allah ve O'nun en Sevgili Peygamberi (Sallallahü aleyhi ve sellem) daima sabır tavsiye ediyorlar. Zaten biz bu sefere çıkarken, Yüce Rabbimiz u runda her eyi göze almamı mıydık?.. Eee, öyle ise, bu duruma niye üzülecekmi iz.

Gaziler Tokta Beye sevgi ile baktılar. Ömer, arkadaşları namına ona cevap verdi:

— Tokta Beyimiz!.. Çok güzel konu tunuz. Allah, sizden razı olsun. Çünkü, Allah ve Peygamber Efendimizin buyurdıklarını hatırlatmakla, gücümüzü daha da fazla arttırdınız. Fakat una emin olunuz ki, ben ve arkadaşlarım asla ümitsiz de iliz. Cenab-ı Hak'kın rahmet kapılarının bol oldu una inanıyoruz. Biz, O'nun rızasını kazanmak için yola çıktık. Ölümümüz bu çölde susuzluktan olacaksa, tevekkülle kar ılarız. Yüce Rabbimizin u runda olduktan sonra, ha bu çölde, ha dü manla çarpı ırken ölmü üz ne çıkar. kişi de aynı de il mi?..

Yolda giden karıncaya sormu lar:

— Nereye?..

O da cevap vermi :

— Hicaz'a, Kabe'ye... Hacı olmaya.

— Bu ince bacaklarla mı?.. Yolda ölürsün be!..

— Gidemezsem bile u runda ölürüm ya!..

Bu misâlde de görüldü ü gibi, önemli olan niyet tir. Resûlullah Sallallahü aleyhi ve sellem buyurdu: «Mü'minin niyeti amelinden hayırlıdır.» Biz cihad niyeti ile yola çıktık, în a-Allah, Yüce Allah burada öl-

sek bile bizi cihad sevabından mahrum etmez. Bu da bizler için en büyük tesellidir.

Tokta Beyden sonra, Ömer'in de bu ekilde konması herkesi canlandırdı. Aralarında ne eli bir hava bile esti.

Teyemmüm ederek ak am namazlarını kıldılar. Ak am yemeklerini bir kaç lokma ile geçi tirdiler. Tek tük kelimelerle konu uldu. Sonra, herkes, kumların üzerine yaydıkları battaniyelerin üzerine uzandı. Kimisi hemen uyudu; kimisi de gözlerini gökte mücevhher gibi parıldayan yıldızlara dikerek hayâle daldılar.

Sabah namazından sonra yemek yendi. Tekrar yola koyuldular. Güne , kızgın ate leriyle çölü tekrar yakmaya ba lamı tı. Dizginlerinden çekilen atlar da ölgün ölgün yürümekte idiler. Kumlar ate gibi yanıyordu. Sanki, kocaman bir fırının a zı açılmı da, hani hani yanan alevlerin sıcaklı ı yüzleri yalamaya ba lamı tı.

Hepsi susuzluktan yanıyorlardı. Sanki damarlarındaki kanlar kurumu tu. Hepsinin aklı, rastlayacakları bir vahadan içecekleri suda idi.

ö leye do ru, atlardan biri ayakları üzerine çöktü. A zından ve burnundan kan bo andı. iddetli bir titreme ile vücudu sarsıldı. Beyaz derisi ürperdi. Gözleri yava yava söndü.

Hiç birinin ölen atı gömmeye hali yoktu. Gözleri nemlenerek, gölgeler gibi ölü hayvanın yanına geçtiler, önde giden gazilerden biri «Su! Su!» diye inleyerek kuma dü tü. Kumlan yemeye ba ladı. Yanındaki arkada ı, onu kaldırmaya çalıırken, o da inleyerek yere dü tü. nleyerek kendinden geçti. Ömer, endi e ile onlara bakarken, Mustafa'nın, Osman Ali'nin de inleyerek yere yuvarlandıklarını gördü. Arkada lan na do ru yürümek istedi; fakat birden onun da dizle-

ri büküldü. Dü erken, uzakta bir kum tepesinin üzerinde bir eyler görür gibi oldu.

Yanma baktı. Tokta Bey de yamna dü mü tü. Kendisini zorlayarak ba mı kaldırdı. Kum tepesine baktı. Atlara, develere binmi bir kalabalık görür gibi oldu. Gözleri bulandı. Acaba?...

Ba ı tekrar dü erken dü ündü. Sakın Sungur gibi serap görmü olmasın.

Ama yine de ümitle Tokta Beyin omuzunu dürttü. Tokta Bey sordu:

— Ne var Ömer?.. Ne oldu?...

— Bir kafilé gördüm!.. u iterdeki tepede... Bakın...

Tokta Bey, heyecanlandı. Büyük gayret sarf ederek, Ömer'in i aret etti i tepeye bakmak için do rultu. Ömer de, son gayretiyle ba ım kaldırdı.

Fakat ne yazık ki kafilé filân yoktu...

Ömer a ırdı ve utandı. Demek, Sungur gibi o da yanılmı tı.

— özür dilerim Tokta Beyim!... Ben de serap görmü üm. Sizi yanılttım.

— Zararı yok o ul!... Bir anlık da olsa, su hayâli ile sevindirdin ya beni... Anla ılan sonumuz yakla tı. Artık ehadet getirmek lâzım.

Ömer cevap vermedi. Kıpırdayan dudaklarından kelime-i ehadet getirdi i anla ılıyordu. Birden ba ı kumlara dü tü. Hareketsiz kaldı.

BEKLENMEYEN YARDIM

Ömer, dudaklarına de en bir serinlikle gözlerini açtı. Su!... Su!... Rüya mı görüyordu. Ba ucunda bir karaltı vardı. Gözlerini kırpı tırdı. Bir karaltı halindeki görüntü, ekillendi ekillendi. Üzerine e ilen genç bir kızdı... Sita... Evet Sita idi bu genç kız.

Ömer-

— Sita!... Sita!... Sen misin?... Rüya de il ya bu, diye mırıldandı.

Ömer'in çatlak dudaklarına elindeki ıslak mendilden damla damla su damlatan Sita, sevinç ve heyecanla haykırdı:

— Evet benim, Ömer'im!... Ben Sita!... Senin Sita'n! Sensiz duramadım.

— Nasıl gelebildin?... Nasıl a abildin bunca çölü?...

Sita, parmaklarını Ömer'in dudakları üstüne koydu.

— Sus!... Yorma kendini. Hepsini anlataca ım. Kendini topla önce.

— Yok iyiyim Allah'a ükür. Arkada larım, arkadaşalarım nasıl?

— Hepsi iyi... Kalkma... Yanımdaki bahadırlar onlara su verip, onlarla ilgileniyorlar. Sen rahatına bak.

— Ohhh çok ükür. imdi su içmeyi hak ettim öyle ise. Biraz daha su.

— Peki!... Vereyim!... Ama birden içme n'olur.

Sita bunu söyledikten sonra, yanındaki su kabını Ömer'in dudaklarına dayadı. çinden besmele çeken Ömer, içmeye ba ladı.

Az sonra, Sita, O'riun içti i suyu yeterli görerek su kabını çekti. Ömer: '

— Elhamdülillah! Ya Rabbi ükür, dedikten sonra ilâve etti. Suyu yaratan âlemlerin Rabbine ne kadar ükür etsek azdır.

Ömer, birkaç dakika gözlerini kapatarak büyük bir hazla dinlendi. Dirilmi , canlanmı tı. Sonra ba ını Sita'nın dizinden kaldırarak oturdu. Arkada larının da kendilerine su veren, yeni gelmi bahadırlarla sohbet ettiklerini görerek sevindi. Sita'ya sevgi ile bakarak sordu:

— Peki, sen nasıl gelebildin buraya?

— Dur anlataca ım!... Biraz daha kendini toplada.

Gaziler, az zamanda kendilerini toplamı lardı. Ak amın serinli i bastırırken, mücevher pırıltıları gibi ı ıldayan yıldızların bamba ka güzellik verdi ini, çölün serin ve temiz havası hepsini canlandırmı tı.

Yeni gelen, on gazi Ömer'in arkada ları ile konuşurlarken Ömer, az ilerde Sita'yı dinliyordu. Sita unları anlatıyordu.

— Ömer!... Sen suya atladıktan sonra, çılgına döndüm. Seni yakalayıp öldürecekler diye, o kadar korkmu tum ki... Seni yakalayamadıklarını görünce çok sevindim. Fakat, hemen yeni bir endi eye kapıldım: Onların da sandıklan gibi ya bataklı a saplanıp kalmı san?

Ama, senin kolay kolay ölmeyecek, bataklıkta bo-
ulmayacak yi it oldu unu dü ünerek teselli buldum.

Yoklu unla birlikte beni alev alev yakan bir ate
benli imi sarmı tı: O da, okudu un âyetler ve dua-
lar... Unutamıyordum onları... «Lâilâhe illallah!... Al-
lahü Ekber! Allahü Ekber!...» Onları hatırlamak, ru-
humu yakmaya, içime bir alev gibi i lemeye ba ladı.

Bunlar, ne bizim söylediklerimize benziyorlardı;
ne de ba ka benzerini duymu tum. Gö e çıkan bir
yangın gibi alevli idi senin okudukların... Âlemlerin
Rabbi'nin, hepimizin Yaratıcısı olan Allah'ın varlı ı-
nı, ta ruhumda hissettim... Hindu adetleri ve inanç-
ları bana tiksinti verdi. Artık orada duramazdım. Kaç-
mak, seni bulmak, seni bulamasam bile Müslüman
olmak istiyordum.

Allah, yardım etti. Bir fırsatını bularak kaçtım.
Multan'a varmadan, oradaki camiin imamı ile kar-
ıla tım. Senin sa oldu unu ve Çöle daldı ını ondan
ö rendim. Sevinçten çıldıracaktım nerede ise...

Müslüman olmak istedi imi ö renince o da, be-
nim, senin sa oldu unu ö rendi imden fazla sevindi
desem yalan söylememi olurum. Bana Müslümanlı-
ın artlarını ö retti. Elhamdülillah imdi Müslüma-
nım ve adım da Emine...

imam. efendi, benim ille de Çöle dalaca ımı ö re-
nince, o sırada cihada katılmak için oradan geçen
onbe gazinin yanına beni de kattı. Ben de gerdanlı-
ımı satarak onbe deve ve onbe at aldım. Bol su ve
yiyecek yükleyerek Çöle daldık. Allah'a çok ükür
tam zamanında da yeti tik.

O gece, Tokta Bey Ömer'le Emine'nin nikâhını
kıydı.

imdi Ömer'in bütün endi esi Emine idi. O'nun,
çölde ıstırap çekmesinden çekiniyordu. Çölden çık-

tıktan sonra, Türk ordusunun hindularla yapacakları sava da durumu ne olacaktı. Bu da ayrı bir dertti. Fakat, Emine gülümseyerek kocasının elini tutuyor, ve:

— Hiç dü ünme beni!... Ben de kılıç sallar, kargı dırterim. Evel-Allah sen de yanımda olduktan sonra bu çöl benim için cennetten farksız, diyordu.

Artık yolculu un sonuna varmış lardı. Uzaklarda a aç karaltıları farkedilmeye ba lamı tı. Emine'nin getirdi i su da bitmek üzere idi. Atların yarısını sı caktan ve susuzluktan can çeki ir halde bıraktılar. Dayanıklı bir at olan Kasırğa'ya. Ömer, Emine'yi bindirmi ti. Kendisi de dizginleri tutmu ; ayaklarını sürüye sürüye ilerliyordu. Di erlerinin de hali, ondan farksızdı. Birden Emine'nin çı lı ı ile irkildiler. Onun, parma ı ile, arkalarında kalan yolu gösterdi ini gördüler. Dikkatle baktıklarında, bir kum tepesini a an develiler ve atlılar görünüyordu.

BEC VE ÖLÜM

Tokta Bey, «Dur!» emrini verdi. Gaziler, derhal sava durumuna geçtiler. Yaylar, oklar, kılıçlar, gürzler ve kargılar gözden geçirildi.

Bu arada, arkadan gelenler iyice seçilmeye başladılar. Elli-altmı ki i vardı. En önde çok süslü elbisesi biri görülüyordu. Emine:

— Becü... diye haykırdı.

Evet, gelenler Beci ve adamları idi. Elli altmı ki i kadar vardılar.

Ömer:

— iddetli bir çarpı ma olacak, dedi. Sultanımız Gazneli Mahmut, çöl dı ında Siva'ya tapanları temizlerken çölde de bizim hissemize dü enler bunlar galiba.

İyice yakla an Beci'nin ba ırması duyuldu:

— Sita!... Sita!... Teslim olun! Seni o u ursuz Türk'e bırakmıyaca ımı bilmen gerekirdi. Ülkemizde gebertemedim ama; imdi senin gözlerinin önünde onu bir it gibi gebertece im.

Ömer de yüksek sesle cevap verdi:

— Beci! Bir it gibi uluyaca ına, erkek gibi saldır!... Haydi bekliyorum.

Hindular arasında bir duraklama oldu. Sonra, atlarını ve develerini sürerek saldırı a geçtiler.

Gaziler, onların ok menziline girmesini bekliyorlardı. Tokta Beyin i areti ile oklar uçtu. Yedi-sekiz hindu hayvanlarından a a ı yuvarlandılar. kinci de-

fa oklar uçarken, gö üs gö üse gelindi. Bu ikinci atı - ta dört be hindu daha devrilmi ti.

Bir anda acı çı lıklar, öfkeli ba ırtilar ve birbirine çarpan kalkanların gürültüsü duyuldu. im ek parıltıları gibi kalkıp inen kılıç akırtıları çölün derinliklerine yayıldı.

O kadar yorgun oldukları halde, gaziler, fırtına gibi idiler. Ömer, kar ısına çıkan hindunun bir vuru ta kalkanını parçalama , ikinci vuru ta adamın kellesini uçurmu tu. Sonra, üç dört ki i arasına daldı.

Tokta Bey, iki ki iyi devirmi ti. Bir ölüm pervanesi gibi savurdu u kılıcı rastladı ı dü manı ikiye biçiyordu. Sanki az önceki bitik ve halsiz Tokta Bey o de ildi. Ya di er gaziler?... Onların da, Ömer'den ve Tokta Beyden farkları yoktu. Onlar da vuruyorlar, deviriyorlar birer aslan gibi saldırıyorlardı.

Az zamanda dövü yerini acı çı lıklar ve tekbir sesleri inletti.

Bu sava gaziler için bir ölüm kalım sava ıydı. Hindular da bütün gayretlerini sarfediyorlardı. Ük saldırıda onbe yirmi cengâver kaybetmi olmaları gözlerini korkutmu tu. Fakat, gazilerden de bu çarpı ma sırasında vurulup yere dü enler vardı.

Bir aralık Tokta Bey, dört hindu arasına sıkı tı, arkadan yedi i bir kılıç darbesi, ba ındaki tolgayı yere uçurdu. Gür kara saçları, hareketin verdi i rüzgârda uçu maya ba ladı. Koca yi it, destan kahramanı gibi çarpı ıyordu. «Allah!... Allah!...» nidaları ile savurdu u kılıç, rastladı ı kimseyi cehenneme gönderiyordu. Yanına yakla mak mümkün de ildi. Biraz geriye çekilmi , dev gibi iri bir hindu kocaman bir hançeri ona do ru fırlattı. Havada uçan bir yılan gibi vınlayarak süzülen hançer, Tokta Beyin gö süne gömüldü.

«Allah!» diye haykıran e siz bahadır, Tokta Bey, atının üzerinde e ildi. Hinduların sevinç çı lıkları arasında atının boynuna do ru yattı. Fakat ne oldu, nasıl oldu, kimse farkına varamadan Koca Yi it «Allah!... Allah!... Allah!...» nidaları ile, tekrar bir dev gibi atının üzerinde dikle ti. Bıyıklan diken diken olmu , üzerine bamba ka bir heybet gelmi ti. Bir anda, atını im ek gibi sürdü. Kılıcı bir ölüm pervanesi gibi döndü. Sevinç çı lıkları bitmemi be hindu, ne oldu unu anlayamadan kiminin kellesi koptu, kiminin de kolları veya gövdesi... Bıça ı atan hindu, korkudan gözleri falta ı gibi açılmı oldu u halde, atını çevirip kaçmak istedi. Ama artık çok geçti. Tokta Beyin savurdu u kılıç, ıslık çalarak zırhlı hinduyu ikiye biçti.

Bir anda altı hinduyu da yere sermi olan büyük kahraman, arkadaşlarının yardımına ko arken, gözleri karardı ve atının sa yanma do ru dü tü. Atı, o fedakâr atı, görülmemi bir sadakat örne i gösterdi. Tokta Beyin dü tü ünü görüp kellesini kopartmak için yere atlamı bir hinduya öyle bir çifte attı ki, acı bir çı lık koparan hindu dört be metre yükse e fırlayıp bir pelte gibi yere dü tü. Acı acı ki neyip aha kalkan at. Tokta Beyin ba ucundan ayrılmıyor ve kimseyi de, sahibinin yanma yakla tırmıyordu. Hırsını alamayan sadık hayvan çılgın gibi e iniyor, sonra da ba nını kaldırarak tekrar acı acı ki niyordu.

Tokta Bey yere dü tü ü sırada, Osman Ali de, yüzüne inen bir kılıç darbesi ile, elini kanlı yüzüne kapayarak:

— Allah!... deyip yere yıkıldı.

Onun yanında çarpı an Ömer, Osman Ali'nin e hit dü tü ünü görünce, çılgına döndü.

— Allah!... Allah!... Savulun bre!... diye haykırdı. Bir anda savurdu u kılıçla, üç dört hinduyu biçti.

Acı ı lıklarla yere serilmi , hindu erlerin üzerinden geçerek, Osman Ali'nin yanına ko tu. Sevgili arkadaşının ba ucuna çömeldi. Ne yazık ki, o mert Osman Ali, Hintli Müslüman yi it, dünyasını de i tirmi ti.

Beci, sava boyunca Ömer'i nuzraklamak için fırsat kollamı tı. Onun, Osman Ali'nin üzerine e ildi ini görünce, elinde uzun zamandır tuttu u mızra ını savurdu.

Ömer'in pe inden gelen Emine, mızra ın geldi ini görünce-.

— Ömer dikkat et!... diye ba ırırken Ömer'in önüne geçti.

Havada, bir yılan gibi im eklenerek uçan mızrak, Emine'nin gö süne hı ırtı ile gömüldü. Ucu, sırtından çıktı.

Ömer, aya a fırladı. Yıkılmak üzere olan Emine'yi arkasından tuttu. Yava ça yan yatırdı. Emine'nin dudaklarının arasından kan süzülmeye ba ladı. Dudaklarını kıpırdattı. Ömer e ildi. Emine'nin fısıltı ile unları söyledi ini duydu:

— Ömer!... Ömer'im!... Çok mesudum. Ben de ehidim de il mi?... Beni unutma!... Unutma beni!...

Fısıltı, iyice yava ladı, yava ladı ve tamamen keşildi. Emine hafifçe titredi ve hareketsiz kaldı. a kına dönmü olan Ömer, onun gözlerini elleri ile kapattı. Gözleri ya ardı.

— Ne mutlu sanaEmine'm!... Ne mutlu sizlere!... Seni ve Hintli karde im Osman Ali'yi unutmak mı?... Bu mümkün olabilir mi?

Sonra aya a kalktı. Dövü enlere baktı. Hindular pek çok kayıp vermi lerdı. Fakat gazilerin de sayıları oldukça azalmı tı. Gözleri çakmak çakmak olan Ömer az ilerde kendisine sırtarak bakan Beci'yi gördü.

Çılgın gibi haykırdı:

— Beci!... Beci!... Korkak çakal!... Ancak le lere di geçiren kalle Becü... Niye erlerinin arkasına saklanırsın. Çık kar ıma.

Bir kahkaha atan Beci, sinir bozan bir sesle cevap verdi:

— Gaznelü... Seni ta kalbinden vurdum. Ya asan da bu acıyı ömrün boyunca unutamazsın. Sita benim olmadı ama senin de olmayacak.

Sana fırlattı ım mızrak, gerçi senin gö süne saplanmadı ama; rüzgârı senin can evine i ledi, ölsem de gam yemem artık.

Sözlerini bitirmi ti ki, gözleri korku ile açıldı:

— Saldırın bre!... Koman deli Türk'ü! diye adamlarına ba ırdı.

Çünkü, Ömer saldırmı tı. Buna Ömer saldırmı tı de il, bir fırtına esiyordu demek daha do ru olur. Ömer, bir dev, bir ejderha gibi saldırıyordu.

Gözleri çakmak çakmak olmu , bıyıkları diklemi , adaleleri gerilmi ti. Yakaladı ı bir mızra ı, önüne dikilen bir hindu askerine sapladı. Mızra ı geri çekmesine vakit yoktu. Mızra ın sapını bıraktı. Belindeki kılıcı çekerek di er iki hinduya saldırdı. Beci, askerlerinin Ömer'i durduramayacağını anlamı olacak ki, kaçmaya ba ladı. Atını bekleyen u a ının elinden atın dizginlerini kaparak ata atladı. Atın ba ını çevirerek topukladı.

At, pe inde bir toz bulutu bırakarak ko maya ba ladı.

Ömer, kar ısındaki iki hinduyu hakladıktan sonra etrafına baktı. Hindulardan kimse kalmamı tı. Gaziler, yaralı veya ehit arkadaşlarının ba uçlarına çömelmi , onlarla me gul oluyorlardı.

Beci ise, ilerde ince bir toz bulutunun ardında

kayboluyordu. Onu kaçırmaması lâzımdı. Bir ıslık çaldı. Kasırga, ki neyerek geldi. Ömer, derhal onun üstüne atladı. Süratle sürmeye başladı.

On-onbe dakikalık bir yarı tan sonra, Beci ile, Beci'nin at u a ına yeti ti. Beci'nin u a ı Ömer'i durdurmak istedi ise de, Ömer için onu sava dı ı etmek güç olmadı. U a ı hakladıktan sonra, tekrar Beci'nin pe ine dü tü.

Az sonra Beci'ye yeti ti. Atlar kumların üstünde ko maktan yorulmu lar kanter içinde kalmı lardı.

Kaçamayaca ını anlayan Beci, kılıcını çekerek Ömer'i kar ıladı. Ömer, bir kartal gibi süzüldü. Vurdu u kılıç darbesi, Beci'nin kılıcını elinden fırlattı. Beci korku ile bakarken, silâhsız bir dü mana silâhla saldırmayı erefsiz bir hareket sayan Ömer de kılıcını yere attı.

Ömer'in kılıcsız kaldı ını gören Beci, elini beline atarak bir hançer çekti. Ömer, onun hançerini kullanmasına fırsat vermeden, avının üzerine saldıran ahin gibi üzerine atladı.

kisi de, atlarının üzerinden yuvarlanarak kumların üzerine dü tüler. ki vücut, kumlar üzerinde alt alta üst üste bo u maya ba ladılar.

Birden, acı bir çı lık duyuldu. Ömer, Beci'nin üzerinden, yana kumların üzerine dü tü. Gözlerini kapattı.

ki vücutta, kumun üzerinde bir müddet hareketsiz kaldılar.'Acaba ne olmu tu? Ömer, ölmü müydü?...

Az sonra, iki vücuttan biri a ır a ır do ruldu. Bu Ömer'di. Hançer, Becinin kendi hançeri, sapına kadar Beci'nin gö süne gömülmü tü. Beci hareketsiz yatıyordu.

ZALIM ÇÖL

Ömer, atma güçlüğüle binebildi. Arkada larının yanma giderken, Emine'nin vurulu u, Osman Ali'nin kahramanca ehit olu u gözlerinin önünden gitmiyordu. Bo azına yumruk gibi bir ey tıkanmı onu sıkıyordu.

Duydu u acı, bir mızrak gibi kalbine saplanmı tı. Olaylar o kadar çabuk geçmi ti ki, onların ölmü olduklarına inanamıyordu. Öanki, Emine yine o gülümseyen çehresi ve tatlı ivesiyle ona: «Ömer!... Ömer!...» diye seslenecekti.

Ya Osman Ali?... O yi it, mert ve imanlı Hintli karde i?...; Esmer yüzünde inci gibi pırıldayan di lerini gösteren gülümsemesi... iyilik akan yüzü... Resûlullah hakkında sordu u sorular?... islâmiyet! ö renmek için devamlı sorular sorması?...

Oooo!... Onları hatırlamak Ömer'i çıldırtıyordu. Fakat, teselli tarafı da vardı, iki sevgili insan, iki sevgili dost ehitti.

En büyük mertebe... Allah'ın sorgusuz sualsiz cennetine kabul etti i erefli kimselerden olmu tu onlar da... Bir ehidin yetmi ki iye efaat etmek hakkı bile vardı. Ne mutlu onlara.

Bu dü üncelerle teselli bularak, fakat yine de yüre i kan a layarak arkada larının yanma geldi. Ar-

kada ları da çok azalmı tı. Ancak be altı ki i kal-
mı lardı.

Onlar da, birinin ba ucuna çökmü lerdı.

Hindu ölüleri ise, geni bir araziye yayılmı tı.

Sungur, çok kederli bir yüzle Ömer'e el etti. Ömer
atmdan atlayıp onlara yakla tı. Gördü ü manzara
kar ısında acı bir çı lık attı.

Tokta Bey, o kapı gibi yi it yerde idi. tler, Beyi-
nin ba mı kuca ına almı , eli ile alnını ok uyordu.
Tokta Beyin dudaklarının arasından sızan kan boy-
nuna akıyordu. Gö sünde, kalbine yakın yere, sapma
kadar gömülü bir hançer vardı. Anla ılan kurtulma-
sı mümkün de ildi ki, hançeri çıkarmamı lardı. Ömer:

— Tokta Beyim!... diye haykırdı. Sen de mi?...

Tokta Bey gülümsemeye çal: tı:

— Geldin mi Ömer?... Seni bekliyordum... Söyle-
yeceklerim vardı sana.

Emine'nin, Osman Ali'nin ölümünden sonra Tok-
ta Beyin de bu durumu, Ömer'de dayanma gücünü ta-
mamen yok etti. Kederinden çıldıracak gibi oldu.

Tokta Bey, halsiz halsiz:

— Yi itler!... Diye fısıldadı. Yi itler!... Galiba
ölüyorum. Topra ımız buradan alınmı olsa gerek.
Geldik... Allah'ın kismet etti i yerde gömülece iz.
Ama asla gam yemiyorum. Üzülmü de de ilim. an-
lı sahabemiz nasıl o mukaddes Mekke ve Medine'yi
bırakarak Allah'ın yüce adını yaymak için Irak'ın,
Suriye'nin ve Mısır'ın çöllerinde, ran'ın yaylaların-
da ehit olmu sa, benim de ölümüm burada olmu
ne çıkar. Yeter ki Mevlâ'm günahlarımı affetsin; ci-
had niyeti ile yaptı ım bu seferi kabul buyursun.

Tanıdıklara söyleyin. Haklarını helâl etsinler. Siz-
lere de yolculuk sırasında haksız davranı larım oldu
ise helâl ediniz.

Oradakilerin hepsi:

— Helâl olsun!... diye mırıldandılar.

— Ömer!... Komutan sensin. Allah, yardımcısın olsun. Ben...

Sözlerini aniden kesti. Bir an durdu. Tekrar dudakları kıpırdadı:

— E hedü en lâilâhe illallah, Ve e hedü enne Muhammeden Abdühû ve Resûlüh, diyerek kelime-i ehâdet getirdi. Kelime-i ehâdeti bitirmi ti ki, yüzü nurlu bir aydınlıkla parladı. Ba ı yana dü tü.

imdi, Mustafa'nın güldür güldür okudu u yasi-ni eriften ve Tokta Beyin sadık at u a ının hıçkırıklarından ba ka bir ey duyulmuyordu.

Az sonra Sungur'un:

— «Ne mutlu ona!... diyen sesi duyuldu.

Kimseden ba ka bir ses çıkmadı. Hepsinin gözle-ri ya lı idi.

Halsiz halsiz u ra arak Tokta Beye bir mezar aç-tılar. Emine, Osman Ali ve di er ehitler nerede e-hit dü tülerse orada gömüldüler. ehitler, elbiseleri ile ve yıkanmadan gömüldükleri için, hepsi de olduk-ları gibi defnedilmi lerdı.

Yi itler, arkada larının mezar ba larında diz çö-kerek Allah'a yalvardılar. Ömer de Emine'nin ve Os-man Ali'nin mezarları ba ında göz ya lan içinde, Ce-nâb-ı Hak'tan onlara rahmet diledi.

Kendinden o kadar geçmi ti ki, geçen zamanın farkına varamadı.

Sanki on yıl ihtiyarlamı tı. O yi it Ömer, bitmi , çökmü tü. Çünkü:

«Kâlbleri birlikte çarpan yıllarca,
Yıllarca birlikte a layıp gülen,
ki sevgiliden biri can verse,

Hayatta kalandır gerçekte ölen.»

Ömer, Sungur'un elini omuzuna koyması ile kendine geldi. Ba nı döndürerek Sungur'a baktı. Sungun

— Acını anlıyoruz Beyim!... dedi. Ama ölenle ölünmez. airin dedi ini de i tirerek söylersek:

«Tüm saraylar çökecek Ömer
Her yükseli in sonu yuvarlanı .
Ayrılık vuslatın gölgesi, baharın kı .
Hepimiz topra a karı aca ız,
Dallardan dökülen meyveler gibi.
Ve zaman, mermeri kemiren a ız.
Neden ba kaları için yas tutmak...
Talihine a la a layacaksan.
Hayat bir su gibi akıp gidecek.
Korkuyla yumulan avuçlarından.
Güne do ar sevinirsin,
Sevinirsin güne battı diye.
a kın!
Do an güne de il, acılar.
Batan güne de il, hayatın.
Kar ya ar, içine su serpilir.
Kanında a k tomurcukla ır her bahar.
Her yaz, ümitle ürperir için.
Senden bir parçadır her geçen mevsim.
Dü ünmezsin.
Dallar gibiyiz.
Okyanusta yüzen sallar gibi.
Dalgalar kayna tırır bizi, dalgalar ayırır.
A lamak neye yarar Ömer?
Dalgalar kör, dalgalar sa u"...
Hayat bir ırma a benzer karde im,
Meçhul ülkelere akan ırma a.
Nerede kahramanlar, nerede âlimler.

Bütün kervanların geçti i yol tek.

Biz de, aynı yolun yolcularıyız...

Neden canan öldü diye dövünmek!...»

Ömer, ses çıkarmadan do ru oldu. Yava adımlarla atma do ru yürüdü. Atma bindi. Tekrar, çevreye bir göz attı. Sonra atını sürdü.

Hepsi de kalbleri kan a layarak, o sevgili dostları temsil eden kum kümelerini geride bıraktılar.

SEV LEN Y TLER

ö leye do ru, uzakta ye illiklerin belirdi ini gör-düler.

Çöl, o amansız ve zalim çöl nihayet bitmi ti. Fakat, hiç birinde sevinç görölmüyordu. Daha önce, bu ânı büyük bir arzu ile bekleyen yi itler, sanki çölün bitti ini görmemi ler gibi duruyorlardı. Kurtulmaya çalı tıkları bu çöl en kıymetli dostlarını çekip ba rı-na almı tı. radelerini kıramadı ı, amansız sıca ı, korkunç sessizli i ve çıldırtacak susuzlu u ile yıldıramadı ı yi itlerden hiç olmazsa bu ekilde intikam almak yoluna gitmi ti sanki.

kindi vakti, güzel bir köye vardılar. Köy, onbe - yirmi evden ibaretti. Onları gören hintli çocukları, sevinçle ko tular. Az sonra, çevreleri hint köylüleri ile dolmu tu. Fakat bunlarda, gazilere kar ı dü manlık de il, sevgi görölüyordu.

Yine de Ömer, arkada larına, dikkatli bulunmalarını silâhlarını her an çekmeye hazır olmalarını söyledi.

Gerçi, etraflarını çevirmi bu çoluk çocuk ve kadınlardan bir fenalık gelmesi beklenemezdi; ama, yine de tedbiri elden bırakmamak gerekli idi.

Köylülerin içinde en ya lıları, Ömer'in atının dizginini tuttu:

— Siz de onlardan mısınız? diye sordu.

— Hangi onlardan?

— Dün sabah buradan ayrılımları olan ordudan. Gaznelilerden?... Sultan Mahmut ordusundan?... Onlar da sizin gibi giyinmi lardı.

Ömer'in sevinçle gözleri parladı. Arkada larına dönerek:

— Ordumuz!... Sultanımız buradan geçmi . Hem de dün sabah bu köyden ayrılımları. Yeti tik öyle ise. . diye haykırdı.

Gazilerin hepsi üzüntülerini unutmu lar, büyük bir sevince kapılımlardı.

Ömer, ihtiyarı sorguya çekti.

İhtiyar adam ve yanındaki hintliler, Müslüman-Türk ordusundan büyük bir sevgi ile bahsediyorlardı. Müslüman-Türk ordusunun kendilerine hiç bir kötülük yapmadı ını hattâ, kendilerine büyük iyilik yaptı ını anlattılar. Biri:

— Biz, Gazne Ordusunu görünce büyük bir korkuya kapılımlı , evlerimizi terk ederek kaçmı tık. Çok ya lı olan bir kaç ki i ile, yeni do um yapmı bir kadın evlerinden ayrılmamı lardı.

Biz, artık onların kurtulamayacağını dü ünüyor, köyümüzün yakılıp, yıkılacağını sanıyorduk. Ormanlara sığınmı tık. Ama umdu umuz gibi olmadı. Ertesi gün, köyü gözetlemeye geldi imizde, bizim ihtiyarların evlerinin önünde güne lendiklerini, Gazne erlerinin pi irdikleri yemeklerden, önce onlara verdiklerini gördük. Buna a arken, aynı yardımları kadına da yaptıklarını farkettilik. Üstelik, kadına yemek götüren erler, onun yüzüne bakmadan onunla konuşuyorlardı.

Müslüman-Türk yi itlerinin do rulu una a tık. Halbuki onlar hakkında bize ne kötü eyler anlatılmı tı.

Onların ya lılara ve kadına iyi davranı ları bizlere cesaret verdi, önce, kadının kocası:

— Ne olursa olsun!. Ben gidece im! dedi, ve gitti. Aradan dört be saat geçmeden geri geldi.

Gaznelilerin çok iyi insan olduklarını, bizi ça ırdıklarını dokunmayacaklarını söyledi. Biz de geri döndük.

Gerçekten de, Müslüman-Türkler bize çok iyi davrandılar. Hiç birimizin evine dokunulmadı ı gibi, e yamızın birine bile el sürülmemi ti. Yalnız mabe-dimizi yıkmı lar, Siva Putunu kırmı lardı.

Ba ka bir Hintli de söze karı tı:

— Yıkılmak üzere olan evlerimizi bile tamir etmi ler. Böyle dü man görülmemi ... Köyün sa yö-nündeki bir uçurum üstünde, bize yardım olsun diye bir köprü bile yaptılar. Hem öyle de büyük ki... Artık sıkıntı çekmeden o uçurumu rahatça a abilece iz.

Gazneli Mahmut ve erleri çok iyi insanlar.

Bu konu madan sonra, köylüler onları bırakma-dılar. Kendilerine iyi davranmı ve iyilik yapmı olan Gazneli Mahmut'un yi itlerine ellerinden gelen mi-safirseverli i göstermek istiyorlardı.

Onların bu iyi niyetlerini kabul etmemek ho ol-mayacaktı. Nasıl olsa büyük orduya yeti mek, artık mümkündü. Ömer, biraz köyde kalmayı yorgunluk-larını gidermeyi kabul etti.

Yıkandılar. Bol bol gelen meyvelerden, yiyecek-lerden yediler. yice canlandılar. Geceyi, kendilerine ayrılan bir yerde geçirdiler. Fakat, ihtiyatı yine de el-den bırakmamı lardı. Nöbetle e uyudular.

Sabah namazından sonra, köylülerle vedala arak, Gazne Ordusunun gitti i yöne hareket ettiler. Bir gün sonra, ikinci vakti Gazne ordusuna yeti tiler.

O UL VARKEN!..

Çok geni bir ovada, Gazne ordusu sava düzeni almı tı. Müslüman kuvvetleri kar ısında da, fillere ve sava arabalarına binmi , sayılamayacak kadar çok hindu askeri vardı. Hindu ordusu, adeta bütün ova-yı kaplamı tı. Hindu erlerinin kulaklarındaki küpe-ler, bazularındaki gümü ve altın bazubentler pırıl pırıl yanıyordu.

Ba larının üzerindeki yelpazelerle serinleyen ralar, sert emirleri, u ultu halinde yükseliyordu.

ki ordunun arasındaki meydanda atını dola tırıp, Gaznelilerden er dileyen bir hintli silâh or görölüyordu. Hindu ordusundan bu silâh öre kar ı yapılan:

— Çandra!... Çandra!... tezahüratı, Ömer'i sars-tı. Kar ıla tı ı Gazne nöbetçilerine amcası Bekir Bahadır'ın yerini sordu. Vakit kaybetmemesi lâzım.

Amcasının çadırını buldu unda, onun çadırdı oldu unu ö rendi. Kapıdaki nöbetçiden, Amcasının er dileyen bu hindu silâh öre kar ı çıkaca ını, içerde gi-yindi ini ö rendi. Kafasında bir im ek çaktı. Artık üphe edemezdi.

— Destur!... diyerek çadırdan içeri daldı.

Bekir Bahadır, at u a ı tıtlar'ın tuttu u zırhları ku anmaktaydı. Ömer'i görünce, sevinçle kollarını aç-tı. Amca ile ye en sevinçle kucakla tılar. Bekir Bahadır sordu-

— Kırık Hançeri ne yaptın?...

— Allah'ın izni ile yok ettim.

— Aferin O ul! Evvel Allah ba araca ını biliyordum. imdi müsaade edersen u zırhları ku anayım. Bir hindu silâh oru er diledi. Ona kar ı ben çıkacağım.

O devirlerde, iki ordu, birbiri ile meydan savaşına girmeden evvel seçkin bahadırlarını ortaya çıkarır, birbirleri ile dö ü türürdü. î te, imdi de, hindular bir silah örlerini ortaya salmı lardı. Bu, hindu erinin çok tanınmı bir kimse oldu u, hinduların onun için yaptıkları tezahürattan anlaşıyordu.

Gazne ordusundan da Bekir Bahadır'ın ortaya çıkması, bu hindunun bir bey oldu unu da, ortaya koyuyordu. Yoksa Bekir Bahadır gibi namlı bir Bey, onun kar ısına çıkmazdı.

Ömer, birdenbire sordu:

— Kim bu dö ü ece in?...

Amca ile ye en bakı tılar. Ömer'in bakı ları çok sertti. Bekir Bahadır ürperdi. Bir eyler hissetti.

«Biliyor!» diye dü ündü. «Biliyor!...»

Sonra, gülmeye çalı arak cevap verdi:

— Bir hindu silâh oru!... Onların büyük kahramanı!... Namlı biri!...

— Aslan Beyin bahsetti i Çandra bu mu?...

Ömer'in sesi, sert ve so uktu.

— Hu!... Ne Aslan Beyi?... Ha Aslan Bey mi bahsetmi ti ondan?...

— Bilmezden gelme Bekir Emmi!..., Beni ilk gördü ünde söylemi ti. «O lu babasının öcünü aldı mı?... Candra denilen kalle !...» filan demi ti.

Bekir Bahadır, Ömer'in hafızasının çok kuvvetli oldu unu bilirdi. Onun de il Aslan Beyle kar ıla tıkları, altı yedi ay önceki konu mayı, dört be ya ındaki olayları bile hatırladı ını, unutmadı ını bilmekteydi.

Ömer tekrar sordu:

— Bu adamın özelli i ne?... Neden ba kası veya ba ka bey de il de, bilhassa sen çıkıyorsun onun kar-ısına?...

Bekir Bahadır, sertle tirme e çalı tı ı bir sesle cevap verdi:

— Silâh or dedik ya O ul!... Büyük silâh or!... Ba ka bir beyin de il de, benim onunla çarpı mak is-temem, kollarımın pasını silmek...

Ömer'in yeni bir sorusu Bekir Bahadırı irkiltti:

— Babamı uyurken, baskına u ratıp öldüren bu adam mı Bekir Emmi?

Ömer'in gözleri bir ahin gibi, gözlerine dikilmi -ti.

Bir an, çadırdı çıt çıkmadı. Sadece dı arıdan hin-hulardan yükselen gürültüler, çadırın dı nda e inen atların ki nemeleri duyuldu.

Bekir Bahadır, inkârın artık faydasız oldu unu anladı. Derin bir nefes alırken:

— Evet!... Nereden biliyorsun bunu?... diye sor-du.

— Aslan Beyle kar ıla tı ımızdan beri zihnimi kurcalayan bir soruydu bu!... Olayları birbirine ba -ladım.

. Nasıl oldu bu olay amca?... Babam nasıl öldürül-dü? Niye bana imdiye kadar bunu anlatmadın?

Bekir Bahadır gö üs zırhını düzeltirken cevap verdi:

— Neyi söyleyeydim O ul!... Beni yakan ate le körpe dima ını yakıp, gecelerini uykusuz mu bıra-kaydım?... Yoksa «Babanın öcünü al!... öç al!...» de-yip, seni devamlı olarak huzursuz mu bırakaydım?...

Bir karde olarak ben, bu derece acı çekerken, o ulun, biricik ye enimin bundan kat kat fazla keder

ve üzüntü içinde kıvranmasına nasıl sebep olurdum?...

— Sa ol Bekir Emmi!... Ama sen baha çocuklu-
umda bir ey söylemi tin. Acılarımız ve sevinçlerimiz
ortak olacaktı. Hiç bir eyi birbirimizden gizlemeye-
cektik. E er bu durumu daha önce söylese idin, senin
bazı günler sinirli ve kızgın hallerinin bundan ileri
geldi ini anlar, ben de üzülmezdim. en de, payla -
tı ımız bu acı ile yıpranmazdın.

Destur istiyorum!... Bu adamla ben dö ü ece im.

Bekir Bahadır, Ömer'i çok iyi tanıdı ı için, onun
sözü buraya getirece ini tahmin etmi ti.

Fakat, buna müsaade etmeyecekti. Kararlı idi.
Kesin bir tavırla:

— Hayır!... dedi.

Tekrar sert sert bakı tılar. Ömer, bo uk bir sesle
konu tu:

— Seni ben de giydirebilirim. Destur verirsen
Aziz çıksın:

Konu maları daha ilk andan beri ses çıkarmadan
dinleyen Aziz, Bekir Bahadır'ın yüzüne baktı.

Bekir Bahadır, ba ıyla ona çıkmasını i aret etti.
Aziz çıktı.

Ömer, amcasının, zırhını ba larken:

— Onunla benim çarpı mam gerek Bekir Emmi!...
dedi. Sesi gayet sakin ve kararlı idi.

Bekir Bahadır ba ım çevirerek ona baktı. Sordu:

— Nedenmi o?

- Çünkü öldürülen benim babamdı!...

— Benim de karde im!...

— O ul varken öç almak karde e dü mez!...

— O ul ne diyorsun sen? Çandra, kobra yılanın-
dan zehirli ve çeviktir. Hem kaç yılın silâh orudur o.
Babanın ardından bir de senin için mi gözya ları dök-
türteceksin bana?...

— Yüce Allah ne yazmı sa o olur.
— Evet ama, Cenab-ı Hak, «kendinizi körü körüne de ölüme atmayın!» buyuruyor.

— Evvel Allah, kendime güveniyorum. Bırak beni!... Yedi-sekiz aydır hep bugünü beklemi tim. Babamı kalle çe öldüren hindu ile kar ıla mayı...

— Ya ben?... Ya ben?... Karde sevgisini bilir misin o ul?... O hiç bir eye benzemez. Halkımız arasında bile me hur bir söz vardır: «Karde karde i bıçaklamı ve sonra da dönüp kucaklamı ...»

Gerçekten de karde sevgisi ve acısı çok büyüktür.

— Ya babasızlık?... Bunun acısını da sen bilir misin Bekir Emmi?... Gerçi, Cenab-ı Hak senden razı olsun. Bana babasızlı ın acısını pek göstermedin ama, yine de bu acı duyuluyor. Baba?... Onun yerini hiç bir ey doldurmuyor.

İki yi it yine birbirlerine sert sert baktılar. Bu bakı larda dü manlık de il, birbirine kıyamıyan iki insan arasındaki büyük sevgi okunuyordu.

Bekir Bahadır, tekrar kemerini tuttu:

— Hadi!... Hadi!... Çocuklu u bırak... Haydi u kemeri biraz daha sık bakalım!... Senin dengin de ü o Çandra denilen adam. Bir kedi kadar çevik, bir yılan kadar zehirlidir.

— Önemi yok!... Er meydanında ona haddini bildirmek isterim.

— O ul!... Hislerini anlıyorum. Ama, biraz sen de beni anla... Kaç yıldır onunla kar ıla mayı dü ün mü tüm... Anla tık de il mi?

u zırhı da biraz çekiver bakayım... Hadi, vakit kaybetmeyelim.

Ömer cevap vermedi. Amcasının arkasına yakla tı. Arkasından zırhını çekmesini bekleyen Bekir Ba-

hadırın ensesine, elinin yanım hızla indirdi.

Bekir Bahadır, bir inilti çıkararak dizleri üzerine çöktü. Sonra yere yıkıldı. Bayılmış tı. Ömer:

— Affet!... Affet Bekir Emmim!... Mecbur kaldım!... diye mırıldandı.

Bundan sonraki olaylar yıldırım kadar çabuk geçti.

Zırhını ku anan ve ba ına, amcasımın tulgasını geçiren Ömer, dı arı fırladı.

— Sungur!... diye ba ırdı. Çadırın dı ında Aziz ile konu an Sungur:

— Buyur Beyim!... diye cevap verdi.

— Çabuk atımı getir!...

— Atınızı ne yapacaksınız Beyim?... Zaten yorgun hayvanca ız.

— Bre!... Ne zamandu* istekleri böyle sorularla kar ılar oldun?

Ömer'in gayet sert, o zamana kadar görmedi i ekilde çatık ka lı oldu unu gören Sungur, çok önemli bir hadisenin geçti ini anladı. Fazla üstelemedi.

— Ba üstüne Beyim!... imdi!... diye ko tu. Az sonra Kasırğa'yı getirdi.

Kasırğa'nın geli ini gören Ömer'in gözleri ya anır gibi oldu. Atının ba ını ok arken:

— Gel benim sadık dostum!... Arkada ım!... Sana atım demem, karde im derim. Sen bana karde imden de yakınsın!... dedi. Ve devam etti:

Zorlu bir dövü e giriyoruz. Göster kendini!...

Kasırğa, Ömer'in söylediklerini anlamı gibi ki ned i.

Ömer, zıplayarak, adeta bir tüy hafifli i ile Kasırğa'nın üstüne atladı. Sava kokusu alan Kasırğa'nın yorgunlu u gitmi ti. Ba ını kaldırarak, burun de-

liklerini açarak, tekrar tatlı tatlı ki nedi. ahlanarak, ön ayaklan ile havayı tekmeledi.

Ömer, kendisine a kın a kın bakan Sungur'la, Aziz'e döndü:

— Hakkınızı helâl edin Yi itler!.. Tuz ekmek hakkınızı...

ki at u a ının, bu durum kar ısında a ızları açık kalmı tı. Aziz dayanamayarak sordu:

— Nereye Beyim?.. Bekir Bahadırın dövü ünü seyretmeyecek misiniz?

— Emmim bu dövü ü bana bıraktı, Aziz!..

— Beyim!.. Size nasıl bırakır. Benim bildi im Bekir Bahadır ölür de bu dövü ü kimseye bırakmaz.. Sizi, onun kar ısına bırakır mı? Çandra'nın ne hino - lu hin oldu unu, kar ısına çıkanları nasıl tepeledi ini bilmez mi?

Kaç yıldır bugünü bekliyor, yerinde duramıyordu. Do rusu Çandra'nın yerinde olmak istemezdim. Çünkü Bekir Bahadır bu... Yi itler yi idi Bekir Bahadır...

— O ul varken öç almak karde e dü mez bahadırlar!.. Her ne ise... Er meydanıdır burası... imdi bir ey söylenemez. At ölür meydan kalır. Yi it ölür an kalır... Ya o beni; ya da ben onu haklayacağım. Yüce Allah'tan ba ka hiç bir ey tutamaz beni gayri... Bekir Emmime selâm söyleyin. E er ehit olursam, hakkını helâl etsin. Ellerinden öperim.

Ömer, bunu söyledikten sonra, Sungur'un uzattı-
1 mızra ı kavradı. Bir kere tarttı. Sonra besmele çekerek Kasırğa'yı topukladı. Kasırğa, bir an yerinde ki neyerek ahlandı. Sonra da, her görene «Ma allah!..» dedirtecek ekilde, hindu silah or üzerine uçtu gitti.

ÇANDRA'NIN H LES

Ömer'in meydanda görülmesi üzerine Hindu ordusundan büyük bir gürültü yükselirken, Gazne ordusundan da, tekbir sesleri duyuldu:

Aziz ve Sungur, gözleri ya anrken mırıldandılar:

— Hakkımız varsa helâl olsun Yi it Ömer!... Allah, yardımcın olsun. Gazne erlerinin ne babayi it kimseler oldu unu göster bu keferelere!.. Yapılması gerekeni yaptın.

O anda, arkalarından, kendi kendine söylenen birinin sesi geldi:

— Artık çok geç!.. Vardı bile!.. Ah Ömer!.. Deli o lan!.. Yavrum!.. Niye yaptın bunu?.. Babanın acısı yetmezmi gibi, senin acını da mı yükleyeceksin bana?..

Fakat, yi it, hem tam bir yi it oldu unu gösterdin o ul!. Cenab-ı Hak yardımcın olsun, utandırmasın bu hindulara kar ı bizi!..

At u akları, hayretle ba larını çevirdikleri zaman, çadırın kapısına tutunan ve kendi kendine konu an Bekir Bahadırı gördüler. Saygılı bir tavır takındılar.

Bekir Bahadır, onlara baktı:

— Niye durdurmadınız onu?... diye sordu.

Sungur cevap verdi:

— Beyim!... Ça ıldayarak akan bir ırmak durdurulabilir mi?... Bir kasırgayı kilit altına almak mümkün mü? Onu durduracak güç var mı bizde?... Ömer Bahadır bu...

Derin bir iç geçiren Bekir Bahadır gülümsedi:

— Haklısınız!... Haklısınız!... Sen niye zaptedemedin desenize bana?... Kocâmı ız gayrı... Hadi konuyu mayı bırakalım da, biz üç kocatni , dua ederek dövu ü seyre delim.

Bu konu malar olurken, Ömer, rüzgar gibi giden atı ile, Çandra'mn yanına varmı tı, öyle hızlı at sürmü tü ki, hindu silâh or, onun saldıraca ını sanarak mızra ını uzatıp korunma vaziyeti almı tı.

Fakat, herkesin hayretle açılan gözleri önünde, Ömer, Kasırgayı Çandra'mn, be adım ötesinde 'zınk' diye durdurmu tu.

O hızla giden atı, bir anda, o ekilde durdurabilmek, gerçekten de büyük, hem de çok büyük ustalıktı. Herkesin parma ı a zında kaldı.

Dünya durdukça namları ya ayacak Türk Süvarileri bile, bu harekete «ma allah!» dediler. Dayanamayan bazıları-.

— Ya a Bekir Bahadır!... Ata bini bu kadar olur.

— Görsün hindular, bir Gazne yi idi nasıl ata binnermi ?... derlerken bazıları da:

— Bu Bekir Bahadır!... Bu ba ka bir Yi it!...

— Görmüyor musunuz? Gencecik biri bu? dediler.

Türk ordusundan bir u ultu yükseldi:

— Ömer bu!... Ömer!...

— Hangi Ömer?...

— Hani Gazne'de yi itli ini gösteren ve fedai seçilen Ömer!...

— Bekir Bahadırın ye eni Ömer mi?

— Evet!... Hamza Gazinin o lu Ömer!...

Az sonra kulaktan kula a bir haber, bütün erler arasında dola tı-.

— Babasının öcünü almak için çıkmı ortaya.

— Vay canına!... Tam zamanında yakaladı Candra'yı desene?...

— Peki! Bekir Bahadır ne demi buna? O, kolay kolay izin vermezdi buna?

— zin vermi i te!... Ömer: «O ul varken öç almak karde e dü mez.» demi .

— Yaaa!... Ama yazık olacak ona.

— Bekir Bahadır hata etmi . Ömer'i, Çandra'mn kar ısına bırakmamalı idi... Kurdun önüne kuzu atmaya benziyor bu...

— Durun bakalım yi itler!... Müslüman-Türk yi ididir o. Evvel Allah, sonra kendisine güvenmese çıkar mı er meydanına?... Ak koyun, kara koyun, sonra çıkar oyunu demi ler. Ömer'in Gazne'de, o kadar yi it arasında nasıl kendini gösterdi ini, yi itli ini unuttunuz mu?

— Do ru!... Do ru!... Onu unutmu tuk. Ömer, nasıl bir bahadır oldu unu göstermemi mi idi orada?... Bakmayın Çandra'mn irili ine, tecrübesine ve oyun bilmesine... Aldı o ba ına belayı...

— «Zor, oyunu bozarmı » derler.. Ömer'in gücü, in aallah Çandra'yı a ırtır.

Gazne Ordusunda bu konu malar olurken, hindu ordusu da, mızraklarını, kalkanlarını sallayarak kendi silâh örlerini te vik ediyorlardı:

— Haydi Çandra!... Kaplan gibi parçala!... Fil gibi ez!...

— Siva adına vur!... Göster kendini!... Kır kemiklerini u Müslümanın!...

Yüz seksen bin ki ilik hindu ordusundan yükselen sesler, korkunç bir uultu halinde gök yüzüne yükseliyordu.

Çandra, bu ba ırtılardan oldukça gururlanmı tı. Bir hint horozu gibi kabardı. Zırhlı atı üzerinde, kara bir dev gibi duruyordu. Mızra ının sapını sıkı sıkı kavramı tı.

Kar ısında durarak kendisini atmaca gibi dik dik süzen Ömer'e seslendi:

— Yi it!... Hey Yi it!... Ne derler sana? Koca ordudan seni kar ıma çıkardıklarına göre, ya han olusun ya da bey... Hangi soydansın? Söyle de ereflenelim... öldürdü ümüz soylular listesinin arasına senin adım da kazıyalım.

Ömer, ruha i leyen sert bir sesle konu tu:

— Çandra!... Senin iyi bir silâh or ve usta bir cengâver oldu unu duydum. Fakat, bu yi itli ini hilekârlık ve kalle likle lekeledi in de bilinen bir gerçek...

Ben, senin, baskın yapıp uykuda iken hançerleddi in Hamza Gazinin o luyum!...

— Bre!... Bekir Bahadırın da ye enisin demek?... O niye gelmedi o. Yoksa korktu mu?

— Kullardan korkmak, siz hindulara, kâfirlere mahsustur. Benim sana yetece imi bildi inden zahmet edip çıkmadı kar ına. Seni tepelemeyi bana bıraktı.

— Çocuk!... A zın iyi lâf yapıyor.. Acaba bileklerin de nasıl?

— Bunu biraz sonra anlarsın?.

— Biraza zaman kalmaz çocuk. Çünkü ilk hamlede gideceksin.

— Onu ancak Allah bilir. Bak sana bir teklifim var.

— Nedir o?... Yoksa korkup af mı dileyeceksin? Heybetimden mi ürktün, yoksa namımdan mı?...

Ama elimden öyle ucuz kurtulamazsın. Af dileyeceksin. Hem de iki ordunun gözü önünde... A layıp elimi, aya ımı öpeceksin ki bırakayım seni... Yoksa Siva hakkı için acımam sana...

— O kadar iyimser olma... Benim teklifim u: Ben bu dövü e Allah rızası için çıktım. Gerçi senden öç almak iste i benli imi yakıyordu ama, müslüman olursan, babamı ehit etti ini unuttur seni bir karde olarak kucaklarım. Yok sapıklıkta devam edecek olursan Cenab-ı Hak'kın izni ile sana bu meydanı mezar ederim.

Çandra'nın gözleri, bir canavar gözü gibi iri iri açıldı. Bu gözler alev alev parlarken büyük bir kinle haykırdı:

— Benim kar ımda böyle konu abilmek için ya çok aptal-, ya da çok yi it olman gerekir. unu iyi billesin ki, seni mızrakla de il, di lerimle parçalayacağım. Cesedini ayaklarımın altında çi nedikten sonra, fillere ezdirece im.

Bu sözlerden sonra Çandra, korkunç bir sava na-rası atarak, atını mahmuzladı. Elindeki mızra ı öne uzatarak Ömer'in üzerine do ru uçu, geldi.

Do rusu ya, Ömer, onun bu kadar çevik oldu u-nu tahmin etmiyordu. Bu koca vücudun yılan gibi kıvrılması, görülmemi bir çeviklikti.

Ama, Ömer de ondan çevik oldu unu gösterdi. Ba kasını o anda öldürecek mızraktan, kıl payı kurtuldu. O da, görülmemi bir hızla e ilerek...

Sonra, Ömer, Kasırğa'yı süratle hindu ordusu üzerine sürdü. Onlara otuz-kırk adım kala, atmı durdurarak, bütün kuvveti ile haykırdı:

— Allahü Ekber!... Allahü Ekber!... Görün ve belleyin ey hindular! Allah dü manları ne hâle gelir.

Birden atını döndürdü. Hinduların küfürleri, fırlattıkları ok ve mızraklar arasında, kendisine at ko - turan Çandra'nın üzerine atını sürdü. Ömer, atının üzerine e ilmi , mızra ını dü manın kalbine do ru uzatmı tı. Rüzgâr gibi gidiyordu. Ardında ince bir toz bulutu yükselmi ti.

Bir anda iki süvari birle ti. te, olanlar o zaman oldu. ki at, üç-dört metre kadar gerisin geriye sıçradılar. Toz bulutu arasında bir eylerin yere devrildi i fark edildi. Sonra... bir anlık duraklamadan sonra, Ömer, atının boynuna e ilmi oldu u halde, Karsırğa'yı sürdü gitti.

Toz, toprak açıldı ı zaman, Çandra ile atının yere devrilmi oldukları görüldü. Çandra, kendini toplayıp aya a fırlarken, sırt üstü dü mü olan atının, kalkmak için hâlâ debelendi i görülüyordu. Ayakları ile havayı bir müddet dövdükten sonra, yan döndü ve aya a kalktı.

Ne olmu tu? Kendine o kadar güvenen Çandra nasıl devrilmi ti?

Olay öyle olmu tu: Ömer, son süratle atını sürerken, mızra ını ileri do ru uzatmı tı. Çandra'ya bir mızrak boyu yakla ırken e ilmi , Çandra'nın mızra - ından kurtulurken kendi mızra ını dü manının gö - süne saptamı tı.

Zırhlı oldu u için, Çandra'nın gö sü delinmemi - se de, vuru un tesiri ile, hindu silâh or, atının üzerinden tepesi üstü a a ı yuvarlanmı tı.

Bu durum, Çandra için ölümden de acı idi. Çandra kalktı nda, atını da yakalayamadı. At, meydana da ba ibo ko up durmakta idi.

Çandra dü ü ânında, mızra ını, kılıcını da kaybetmi ti.

Ömer, bir müddet gittikten sonra, atını çevirdi. Çandra'nım, meydanda a kın bir ördek gibi durdu u nu gördü. Sonra, herkesin meraklı bakı ları arasında, Kasırğa'yi Çandra üzerine sürdü.

Atsız ve silâhsız kalmı olan Çandra, artık ölmü demekti. Hindu ordusundan üzüntülü çı lıklar, küfürler yükselirken, Ömer, dü manına on adım kala atını durdurdu.

Sonra, çevik bir hareketle yere atladı. Atının sa rısına bir aplak atarak, Kasırğa'yi uzakla tırdı. Elindeki mızra ı topra a sapladı.

Bu hareketi ile, silâhsız kalmı olan dü manına kar ı, silâhsız çarpı aca ını göstermi oluyordu. Bu çok mertçe bir hareketti.

Ömer, mızra ı yere sapladıktan sonra, a ır a ır Çandra'ya do ru ilerlemeye ba ladı. Bu ilerleyi te bir aslan edası farkediliyordu. ki ordudan da çıt çıkmıyordu.

Fakat, birdenbire hindu ordusundan büyük bir u ultu yükseldi. Az önceki o üzüntülü, kederli tavırları bırakmı olan hindular, sevinçle ba ırıyor; kılıçlarını, mızraklarını kaldırarak Çandra'ya sesleniyorlardı.

— Acıma ona ey hindu kaplanı!...

— Silâhlarını da bıraktı. Artık silâhsız. Kır kemiklerini Çandra! Kır kemiklerini!...

Gazne ordusundan da bir u ultu yükseldi:

— Aferin Ömer'e! Yi itli ini gösterdi.

— Cesaret isteyen bir davranı bu!... Görmüyor musunuz aralarında vücut bakımından ne büyük fark var? Ömer'in iki misli bu adam.

— Üstelik, sayısız sava tecrübesi de var Çandra'mn... Ömer, hiç te iyi etmedi.

Bu u ultular arasında, ilerleyen Ömer'le, Çandra arasında, iki-üç adımlık bir mesafe kalmı tı ki, Çandra'nın e ildi i görüldü. Bir anda, elinde parıldayan bir hançerle do ruldu.

Hindu silâh or, bu hançeri çizmesinden çekmi ti.

Hindular sevinçle haykırdılar. Gazne ordusundan da, heyecanlı ve üzüntülü sesler yükseldi:

— Yaptı gene kalle li ini Çandra!...

— Ah Ömer!... Niye fırsat verdin bu kalle mel'una?

— Çandra erkeklikten ve mertlikten ne anlar?...

Bekir Bahadır durumu görünce sapsarı kesilmi - ti. At u a ı Aziz'in omuzunu tutmu , sinirli sinirli sarkarken:

— Aziz!... Atımı hazırla gayrı!... Çandra ile benim de kar ıla mam gerecek! dedi. Sonra üzüntü ile inledi:

— Ah Ömer!... Ah!... Benim mert ve dürüst yenenim!... Dünyada böyle kalle lerin oldu unu dü ünemiyecek kadar dürüsttün, merttin.

Bu inleme, Ömer'in ölümünün arkasından okunan bir a ıttan farksızdı.

Çandra hançerini çektikten sonra Ömer'in yüzüne bakarak, i renç bir kahkaha kopardı:

— Beni attan dü ürmenin ve kar ıma çıkmanın cezasını çekeceksin ito lu!... Bunu kanla temizleyece im. ans eseri elde etti in bu ba arıya sevinmeye vaktin olmayacak. Hançerle didik didik edece im seni...

Çandra, bunları söyledikten sonra, Ömer'i korkutmak için hançerini salladı. Fakat hayret... Ömer de, korkma diye bir ey olmadı ı gibi, gülümseyerek

bakıyordu Çandra'ya. renç bir mahluka bakarmı gibi...

Gözlerini, Çandra'nın gözlerinden ayırmadan tane tane u sözleri söyledi:

— Sözlerin de birbirini tutmuyor zavallı Çandra!... Hareketlerin gibi... Demin beni ayaklarının altında ezdikten sonra, fillerinin ayakları altında çi ne tece ini söylüyordun. imdi ise hançerinle didik didik etmekten bahsediyorsun. Sen rüzgâr önünde yön de i tiren bir fırlıdak gibiyim sin me erse...

Ömer'i korkutaca ını, titretece ini zannederken, onun alaylı sözlerini i itmek, Çandra'yı deliye döndürdü.

— Geber köpek!... diyerek, hançerini Ömer'e savurdu.

Ömer, görülmemi bir çabuklukla yana sıçrarken, hançerin sivri ucu elbisesinden bir parça koparıp attı.

Türk ordusundan ve hindulardan, tekrar bir u ul-tu yükseldi. imdi meydanda görülmemi bir dö ü vardı. Kırk ya larında iri ve tecrübeli bir silâh örle, ondokuz-yirmi ya larında tı gibi bir genç dö ü ü-yordu. Bu fark yetmezmi gibi, iri adamın elinde de güne ı ı ında im eklenen bir hançer kalkıp inmek-teydi:

O kadar sava a girip çıkmı Bekir Bahadır heyecandan, artık dövü e bakamıyordu. Gözlerini yummu , Sungur ve Aziz'e: «Ne oldu?... Ne oldu?...» diye soruyordu. Onlar da bilgi veriyorlardı:

— Ömer Bahadır yana çekildi! Kurtuldu. Aslan Ömer! Haydi göster kendini beyim!... Vur!... Aman uzakla , uzakla ...

Sungur da kendinden geçmi ti: Co tukça Aziz'i yumrukluyor bir yandan da ba ırıyor:

— Vur!... E ildi!... Hançerli kolunu kavra, hançerli kolunu!...

Meydanda ise, dövü , bütün hızı ile sürüp gitmekte idi. Ömer, zıplıyor, sıçırıyor, e iliyor hançer darbelerinden kurtuluyordu.

Çandra gittikçe yorulmaya başlamıştı. Zaten Ömer de bunu düşünüyordu... Bu arada uygun bir fırsat da kolluyordu. Nihayet bu fırsat çıktı.

Çandra yine hançerini savurdu u sırada, Ömer, onun hançerli bile ini kavradı. Sıkmaya başladı. Bazıları gerilmi , alnının damarları fırlamıştı.

Çandra, bile ini kavramış olan bu parmaklardan kurtulmak için, elini silkelemek istedi. Fakat imkânsız... Bu genç bahadırın parmakları kerpeten mi idi ne?...

Bir daha silkelemek istedi. Hayır... Mümkün değildi. Kolunu çekmeye çalıştı. Onun da alnında ip gibi damarlar fırlamıştı. Ayrıca yüzünden ıpır ıpır ter akıyordu.

Az sonra bile i kırılacakmış gibi oldu. Çandra'nın, o namılı hindu silâh orun parmakları gevdi, gevdi. Elindeki hançer yere düştü.

O anda, a ilacak bir şey oldu. Ömer, ayaklarının üzerinde yaylanarak kendisinden çok uzun boylu olan Çandra'ya, korkunç bir kafa attı. Mide bulandıran bir çatırtı duyuldu.

Çandra, gerisin geriye üç-dört adım gitti. Elleri ile yüzünü tuttu. Sonra büyük bir kin ve hiddetle, on ya ındaki bir çocuğun kafası büyüklüğündeki yumruklarını sıkarak, atıldı.

Bunu bekleyen Ömer, e ilerek bu öldürücü vuru tan kurtuldu. Sonra açık vermiş olan Çandra'nın karnına iddetli bir yumruk gömdü. Çandra, inleyerek iki büklüm oldu.

Bu defa da Ömer, onun yüzüne öyle bir diz vurdu ki, mide bulandıran bir çatırdı, uzak mesafeden bile duyuldu.

Hinduların övündükleri, koca silâh or, arka üstü devrilirken, ancak bir inilti çıkarabildi. Sonra, kolları açık olarak dü tü ü yerde biraz debelendi ve katıldı, kaldı. A zından sızan kan, boynundan a a ı aktı.

Gazne Ordusundan:

— Allahü Ekber!... Allahü Ekber!... nidaları gelirken, hindu ordusundan küfürler ve lanetler ya ıyordu.

Ömer, az geride durup dövü ü seyreden Kasırğa'yı ça ırdı. Kasırğa bir sevinç ki nemesi ile, yeleşi havada uçarak Ömer'e do ru ko tu.

Ömer, besmele çekerek atına atladı. Sonra Kasırğa'yı hindu ordusuna çevirerek ba ırdı:

— Allahü Ekber!... Allahü Ekber!... Ey Siva'ya tapanlar!... Allah dü manlarının ne hale geldi ini gördünüz mü? Ba ka silâh orunuz varsa gönderin. Bekliyorum.

Be ort dakika bekledi i halde, hindu ordusundan u ultudan ba ka bir ey gelmedi ini görünce, atını bir kaç defa ahlandırdıktan sonra, Türk ordusuna do ru sürdü.

Dövü ü seyretmi olan Gazneli Mahmut bile heyecanlanmı tı. O kadar sava görmü ya lı komutanlar, gaziler sevinç gözya ları döküyorlardı. Bekir Bahadırın ise, sevincini anlatmaya imkân yoktu.

Gazneli Mahmut'un huzuruna yakla an Ömer, atından aylayarak, dizginleri, ko up gelen Sungur'a verdi. Sonra Sultanın önünde selâm verdikten sonra, Kırık Hançeri nasıl yok ettiklerini anlattı.

Gazneli Mahmut bu habere de çok sevinmi ti:

— Gazilerim!... diye gür bir sesle ba ırdı. Allah'a; bize böyle evlâtlar verdi i için ne kadar ükür etsek azdır. Ömer gibi mert ve imanlı gençlerimiz oldukça, Türk Milleti varlı ını ve erefini daima koruyacaktır.

O ul!... Yüzümüzü a arttın. Cenab-ı Hak da senin yüzünü a artsın. Gel de seni kucaklayayım.

Ömer, hem çok utanmı , hem de çok sevinmişti. Gözneli Mahmut gibi bir gaziden, böyle hayır dua almak ne büyük bir nimetti.

Gazneli Mahmut Ömer'i kucakladıktan sonra, Gazne yi itlerine ba ırdı:

— Gazilerim!... imdi sıra u kar ımızdaki hindu ordusunda. Ak am yakla tı ı için sava ı yarın sabah yapacağız. Ak am son hazırlıklarınızı bitirin.

KILIÇLARIN GÖLGESİNDE

Savaş ertesi gün yapılacaktı. Ordu istirahata çekildi. Gaziler, son defa silahlarını gözden geçirdiler. Kılıçlar, yaylar ve mızraklar topuzlar gözden geçirildi. Atların gemlerinin sağlam olup olmadığına bakıldı. Yay kırılarına balmumlan çekildi.

Güne battıktan sonra, ovanın iki tarafında ateşler, yer yer gecenin kara örtüsünü yırttılar. Hindu ordusu da boş durmuyordu. Onlar da, gerek filleri,, gerekse atlarını ve silahlarını gözden geçirmişlerdi.

Hindular sayı bakımından müslüman Gazne ordusundan çok daha fazla olduklarından, kendilerine oldukça güveniyorlardı. Onları sevindiren bir husus da, çölde bir ay yürümü müslüman ordusunun savaş gücünü kaybettiğini sanmaları idi.

Sabah namazını Gazne ordusu hep birlikte kıldı. Okunan ezan ve alınan tekbirler ovada yankılar yapıyordu.

Ovayı sis kaplamıştı. Namaz bittikten sonra, hafif bir rüzgâr, sisleri alıp götürdü. Saatler ilerledikçe şehrin elleri, yakut ışıkların kapılarını açtı. Her taraf pırıl pırıl aydınlandı.

Namazdan sonra son emirler verildi. Hindu ordusunda da hazırlıklar bitmişti. Biraz sonra Güne yükselmeye başladı.

Güne in keskin ı ıkları altında, her iki orduda çelik tolgaların, madeni kalkanların, çelik kılıçların kıvılcımlar saçarak parladıkları görülüyordu.

Kulak memelerine takılı mücevherleri, baları nın hareketi ile ıl ıl yanıp sönen racalar, etrafı ma rur bir ekilde süzüyorlardı. Fil ayakları kalınlı ındaki pazılarına, altın, gümü pazıbentler takmı hindu erleri, gözlerinde¹ vah i parıltılar yanıp sönerken, kılıçlarını, mızraklarını gözden geçirmekte idiler.

Türk-Müslüman yi itlere gelince hepsi dudaklarında âyetler ve dualar, vücudları yay gibi gerilmi oldu u halde komutanlarından gelecek emirleri beklemekte idiler.

Hindular fillerini ordunun kenarlarına almı lar dı. Sava arabaları da fillerin önünde idi.

Bu arabaların içinde iki ki i bulunurdu. Tekerle in milleri birer metre dı a çıkacak ekilde ustura gibi kesici hale getirilmi lerdı. Dü man saflarına giren bu tekerlek, ölüm pervanesi gibi döner, kar ısına çıkan canlıları do rar geçirdi.

Hindu sava usullerini bilen Gazneli Mahmut, Müslüman Türk yi itlerinin imânından, cesaretinden, sava gücünden ve çevikli inden faydalanmaya kararlıydı.

Çok sayıdaki dü mana kar ı, me hur Türk sava takti ini uygulayacaktı, önce dü man üzerine saldırı yapmak, onları ok ya muruna tutmak, sonra da sahte ricatla yani kaç ıla dü manı üzerine çekmek...

Dü man, Gaznelileri kaçıyor zannedip saflarını bozunca, derhal verilen bir i aretle kaçır gözüken gazilerin dü manı çevirme hareketi... Yeniden dü -

manı yıldırma... Sonra da, kılıç, kargı ve topuzlara el atarak gö üs gö üse çarpı ma...

Gazneli Mahmut bu arada iki yüz fedaiye de çok önemli bir görev vermi ti. Bu fedailer, dü manların filleri ve sava arabalarını i göremez hale getireceklerdi.

Görev çok tehlikeli idi. Yüzde yüz ehit olma durumu, vardı. Ama bu görevi ba armaları da, 30.000 gaziye, fillerin ayakları altında çi nenmekten sava arabalarının milleri ile do ranmaktan kurtaracaktı...

Herkes görevini biliyordu, önce 5.000 ki ilik bir grup saldırı a geçip, dü mana ok ya dıracaklardı. Onların oku bitip yanlara do ru kayarak geri çekilince, ikinci bir grup saldırı a geçecekti. Onlar da oklarını bo altıp sahte kaçı la dü manı üzerine çekince, ana kuvvetler hinduları kar ılayacaklardı. Hindular, ana kuvvetlere yüklenince, yanlara yayılarak dü manın arasına sarkmı atlı yi itler hinduları kısıpaca alacaklardı.

İlk saldırıyı yapacak gaziler, harekete geçecekleri sırada, ordunun arkasında bulunan hafızlar' bir a ızdan tekbir getirmeye ba ladılar.

— Allahü Ekber!... Allahü Ekber!... Lâilahe illallah!...

Otuz bin gazinin bir anda tekbir getirmesi, yeri gö ü inletti.

Yi itlerin altlarındaki sava kokusu almı atlar, yeri hiddetle dövdüler ve sabırsız sabırsız ki nediler.

Sonra Gazneli Mahmut'un emri... Besmele ile verdi i emir ve hücum.

Bir anda gök gürültüsü gibi korkunç bir gürleme duyuldu. Binlerce atm toynakları, sert topra ı davul tokmakları gibi dövmeye ba ladı.

Üzerleri kösele ve demirle kaplı cins Türk atla-

n, dü man üzerine uçtu: Gürr... Sanki da dan inen sel sulan, her eyi yıkarak ovaya yayılmaya ba la mı tı.

— Allah!... Allah!...,

— Allahü Ekber!... Allahü Ekber!...

Dü mana ok atımı mesafeye gelince, oklar bir ölüm sa ana ı gibi bo aldı. Oklar, bir anda gökyüzünü kapladı. Güne bir an görünmez oldu. Hindulann ön: safta bulunanlarının bir kısmı, daha sava ba la madan yere serildiler. Gaziler, uçar gibi giden atları nın üzerinde pe pe e öldürücü oklarını bo altmakta devam ediyorlardı.

Yüzer ki ilik grublara ayrılarak iki yana yayıl mı iki yüz fedai, sava arabalarını süren sürücüleri veya fil sürücülerini ya da filleri ve atları vurmaya ba ladılar. Gerek arabaların yaralanan atları, gerek se ba larından, hortumlarından oklarla vurulmu fil ler, büyük bir hiddet ve hırsla yerlerinde tepinmeye, geriye dönerek safları bozmaya ba ladılar.

Filler acı acı inliyor, uluyor, atlar ki niyor, ah lanıyor arabalan deviriyorlardı. İlk anda devrilen arabalar, fillerin önünü de kapamı tı. Fil sürücüleri tarafından mızraklarla dürtülen filler, hırslanm hindulardan almaya ba ladılar.

Müslüman-Türk ordusuna kar ı hazırlanan silâh, hindulan yani sahiplerini çi nemeye ba ladı.

Merkezdeki yaya hindu ordusu da, atılan oklarla a kına dönmü tü ki, duyulan bir boru sesi...

Talimli Türk atları bunu duyunca kulaklarını diktiler. Sonra hızlarını keserek durdular. Ve aniden geri dönü ... Oklarını dü man üzerine bo altmı 5000 gazi çok az bir kayıpla geri döndü.

Tekrar bir ko u... Yelpaze gibi yanlara yayılarak açılan gaziler...

O anda yeni bir gümbürtü... Toprak atların ayakları altında sarsılarak titredi. Bir anda savrulan oklar... Gö e yükselen u ultu:

— Allah!... Allah!... Allah!...

— Allahü Ekber!... Allahü Ekber!...

Safları bozulmu , ileri çıkmı hindu askerlerinden bir kısmı yerde...

Fakat, hinduların savurdıkları ok ve mızraklar da, güne ı ı ında im eklenerek ve yılanlar gibi uçarak yüzlerce yi idin gö süne saplandı.

Atlarından dü en, toynaklar altında veya devrilen atlann altında ezilen gaziler... Yeni bir boru sesi ile yine geri kaçı ...

Bu defa, büyük bir gürültü ile, safları bozulmu hindu ordusu saldırıyor. Bir sel gibi geliyorlar... Karılarına on bin gazi dikiliyor.

iddetli sıcak... Herkesten su gibi ter bo anıyor. Gaziler bekliyorlar... Gazneli Mahmut'un buyru unu tekrarlayan komutanların emri duyuldu:

— Yaylar hazırlansın... Oklar kiri lereeee...

On bin el, on bin yaya on bin ok yerle tirdi. On bin kulak kiri te... Yaylar gıcırdarak gerildi...

ki Türk saldırısını püskürttüklerini sanan hindular, mızrak akıntıları ile ba ırarak saldırı a geçtiler. Havada salladıkları mızraklar o kadar çok ki... Sanki bir saz ormanı harekete geçmi ti.

Hindu kuvvetleri iyice yakla ınca mızrakları havada im eklenerek yılanlar gibi Gazneliler üzerine uçmaya başladı. Fakat mesafeyi iyi ayarlayamadıkları için bunların bir zararı olmadı.

Sava ta so ukkanlı olmak lâzımdır.

, Dü man oklarının tesirli sahasına girdiklerini gören Gazneli Mahmut'un emri, on komutan tarafından askere iletildi:

— Ok at!...

Kulakları kiri te ve yayları gerilmi olan gaziler, bir anda kiri leri bo alttılar. Bir anda on bin elin bıraktı ı, on bin ok havayı ıslık sesleri ile yırttı.

— Vız!... Vız!... Vızzzz!...

Oklar bir ölüm sa ana ı gibi ya dı. Hindular bir an duraklar gibi oldular. Bir kısım erleri yere devrildi. Di erleri de dü en arkada larının üzerlerine yı ıldılar. Arka saftakiler öndekilere baskıya ba ladılar. Bu arada, gazilerin yeniden savurdıkları oklar, pe pe e hindu saflarını biçti. Yaralı ve ölüler, hasat zamanı biçilen bu daylar gibi üst üste yı ıldı.

Fakat, hinduların mızrakları da öldürücü olmaya ba lamı tı. Sungur'un kula ının dibinden vızıldayarak geçen bir mızrak, bir yi idin bo azını deldi. Vurularak dü en gazilerin sayısı oldukça arttı. Yanındaki bir bahadır, elini kanlı alına götürerek yere dü tü. Gazilerden sesler yükseldi:

— Dü man yakla tı!... Davranın yi itler!...

— Kılıçlan, kılıçlan çekin!...

— Yi itli inizi göstermenin zamanıdır kardeşler!...

Hindular bir sel gibi aktılar. Mızraklar sakırdadı. Çarpı an kılıçlann sesleri etrafı çınlattı. İki ordunun u ultusu ve haykır lan birbirine kan tı:

— Allah!... Allah!... Allah!...

— Siva!... Siva!...

— Vur!... Vur!... Siva için!...

— Lailahe illallah!...

— Allah!... Allah!...

— Ya Siva!... Vur!... Vur!...

Gelen hindu dalgası kar ısında gaziler bir ileri, bir geri gitmeye ba ladılar. ki taraf ta bütün gücünü

ortaya koymu tu. ki tarafı kesici baltalar inip kalıyor, acı çı lıklar ovaya yayılıyordu.

Gazne fedailerinin oklarından kurtulmu , filler de, çi neyerek yürüyorlar. Gaziler mızraklar ve kılıçlarla bunlara saldırıyorlar. Ba ına saplanan bir mızrakla çılgına dönen bir fil, acı acı uluyarak geriye dönüyor. Ça ıldayarak akan bir nehir gibi gelen hinduları çi niyor. Acı çı lıklar... nlemeler... Küfürler...

Hindular pe pe e yıkıldıkları halde bitmek bilmiyorlar. Geliyorlar geliyorlar, geliyorlar...

Ömer, yanındaki arkada ının bir kılıçla boynunun koptu unu farketti. Gaziden fı kıran kan, fıskiye gibi etrafa sıçradı. Ba sız gövde bir an oldu u yerde durdu; sonra hinduların üzerine devrildi.

Ömer, savurdu u bir kılıç darbesi ile, arkada ını ehit eden hinduyu biçerken ba ırdı:

— Canın cehenneme!... Yalnız da gitmeyeceksin. Bir iki arkada ın da yanında olacak.

Bu söz biterken iki hindu dizlerinin üzerlerine dü tüler. Ömer'in öldürücü darbesinden kurtulamamı lardı bunlar.

Fakat üst üste gelen, dinlenmi taze hindu kuvvetleriyle yapılan amansız çarpı ma, gazileri de oldukça yıpratmı tı. Solumaktan ci erler patlayacaktı nerede ise... Ya susuzluk?... Amansız dü man olan susuzluk, çölden beri gazilerin yakasını bırakmamı tı. Dudaklar kurumu ve çatlamı tı. Bo azlar yanıyordu. Bir yudum su... Ah bir yudum...

Gazilerin ço u da kan içinde idi. Kiminin yüzü, kiminin gö sü, kiminin kolu veya eli kanlar içinde...

Yerde, devrilen hindularla gazilerin meydana getirdi i insan yı ınları yükseliyor da yükseliyor...

Bir ara, hindulardan yeni bir u ultu yükseldi. Mızraklar sakırdadı. Atlı hindular harekete geçmi -

lerdi. Fakat taktikleri hatalı... Atlar, önlerindeki hindu erlerinin arasında sıkı ıyorlar. Gaziler, yeni gelenleri görünce daha da gayret ediyorlar.

Mızraklar vınıyor, kılıçlar sakırdıyor, küfürler, inlemeler yükseliyor. Cehennemi bir hava... nleyenler dü enler, saldıranlar, korunanlar... Bo luklardan gecen hindu atlıları saldırıda...

Gaziler, topuzlar veya kılıçlarla onları atlarından deviriyorlar. ahlanan veya acı acı ki neyen atlarını a ızları köpük içinde. Gazilerin herbiri birer masal kahramanı gibi... Mustafa ve Sungur fırtına gibi esiyorlar.

Onların dövü ünü göz ucu ile takip eden Ömer, co arak ba ırdı:

— Hayda bre yi itler!... Hayda bre Sungur'um!... Hayda bire Mustafa'm!... Allah a kma, Resûlullah a kına vurun!... Çalın topuzları... Çalın ba larına!... Osman Ali'mizin öcünü koman!... Koman bre aslan gaziler!...

Mustafa da gürledi:

— Hayda bre Ömer!... Çal kılıcım yi it ahretlik!... Zafer bizim evvel Allah!... At ölür meydan kalır, yi it ölür an kalır.

Gaziler yeni bir güçle vuruyorlar vuruyorlar. Sanki saatlerden beri dövü enler onlar de il... Sava a yeni ba lamı lar gibi...

ki tarafın da silâhlı elleri kalkıyor, iniyor, kalkıyor iniyor...

Ömer, bir aralık yan tarafında bir parıltı görüp yana sıçrarken, Sungur'un savurdu u topuzun kendisini öldürmek isteyen hindunun kafasma patlattı ım gördü.

— Ya a yi it Sungur'um!... diye haykırırken, kar ısındaki üç dü manı yere serdi. Sonra Sungur'un

yanına ko tu. Tam zamanında yeti mi ti. Sungur'un ba ına inen bir kılıcı kesti. Elindeki topuzu dü ür- mü olan Sungur, bundan faydalanarak ölü bir hin- dunun kılıcını aldı. Tekrar sava a katıldı.

Bu destani kahramanlıklar olurken, gazilerin sa- yısı gözle farkedilecek derecede azalmaya ba ladı. Ne olmu tu?... İhtiyattaki 10.000 ki ilik kuvvet nerede kalmı tı?... Niye yardıma gelmiyordu?... Gazneli Mahmud'un dü ündü ü ne idi?...

Gaziler böyle dü ünüyorlardı ama, muhakkak ki, e siz bir komutan olan Gazneli Mahmut'un bir bildi i vardı. Bu ihtiyatı en fazla lâzım olaca ı zaman kul- lanacaktı. Belki de uygun bir zaman bekliyordu.

Ömer'in belki yorgunluktan belki de kaybetti i kandan gözleri kararır gibi oldu. Yanındaki yi itler teker teker dü meye ba lamı lardı.

O anda amcasını gördü. Bekir Bahadırın tolgası- nın kayı ları kopmu , gö üs zırhı parçalanmı tı. Yü- zü kan içinde kalmı tı. Ba ırıyordu:

— Haydi gazilerim gayret!... Dayanın!... Karde - lerimiz imdi gelirler. Allah a kına, Ftesûlullah a kı- na vurun aslanlarım!...

Bu ya lı yi it vurdu u yerleri çökertiyor, geçti i yerleri darmada ın ediyordu. Sanki bir ejderha idi. Kendisinde nefes darlı ı oldu u halde, bu sava ta bir eyi kalmamı tı. Genç bir yi itten farksızdı. Zıplıyor, atlıyor, e iliyor, vuruyor vuruyordu. Sanki yüz adam gücü gelm iti koca bahadıra... Belki de bu onun son sava ı idi.

Ya lı genç bütün gaziler de Bekir Bahadır gibi çarpı ıyorlardı.

Ömer'in gözleri ya arır gibi oldu: «Hepsi benim karde im!... Hepsi yi it!... Hepsi Kahraman!...» diye dü ündü. Sonra: «Yüce Allah'ım!... Sen bizi utandır-

ma. Sancaklarımızı yükselt!... Senin rızan için çarpı an kullarının yardımcısı ol.» diye içinden dua etti.

Ömer'in bütün dü üncesi biraz daha dayanmaktı, ölmeden evvel, birkaç hindu erini daha öldürüp gazi karde lerinin yükünü hafifletmek...

Bütün gaziler de galiba aynı eyi dü ünüyorlardı. Saldırıyor, vuruyor, dü manı yok etmeye çalı ı-
yorlardı.

Bir aralık Sungur'un hırslı ve sinirli sesi gürültüyü bastırdı:

— Otuz sekizinciye de geberttim!... Ey hindular, ellincinizi gebertmeden öldüremezsiniz beni!...

Bir gazinin kahkahası ona cevap verdi:

— Yazıklar olsun sana be bahadır!... Elliye geçememi sin daha... •

Ba ka biri de kükredi:

— Konu mayı bırakın karde ler!... Hindulara saklayın gücünüzü.

Ama bunlar son gayretlerdi. Ömer, gittikçe gerilediklerini hinduların ilerlediklerini farkediyordu. Kılıç ve mızraklar, önünde, sa ında ve solunda daha tehdit edici bir hal almaya ba lamı lardı.

Birden, sa taraftan büyük bir gürültü koptu. Bu gürültü, sava ın u ultusunu bastırmı tı. Sanki yer gök inlemeye ba lamı tı.

— Allah!..; Allah!... Allah!...

— Allahü Ekber!... Allahü Ekber!...

Sungur ci erlerinin bütün kuvvetiyle haykırdı:

— Gazneli Mahmut!... Sultanımız, Yi it Sultanımız geliyor l...

Gerçekten de Gazneli Mahmut taarruza geçmişti. At üstündeki gazilerin, yukarı kaldırdıkları kılıçlar, güne ı ı ında im ekleniyor, kıvılcımlar saçıyordu. En önde de Gazneli Mahmut görölüyordu.

Köpük gibi ak, yüksek bir atın üstündeki ya ız çehreli Gazi Sultan, bir destan kahramanından fark-sızdı... Dü man üzerine bir kasırga gibi yükleniyordu. Gazne Sanca ı, Müslüman-Türk sanca ı önde, rüz-garda dalgalanıyor.

Gazneli Mahmut'un görünüşü ile gaziler yeni bir güç, yeni bir kuvvet kazandılar. Sungur, gözleri ya-ararak ba ırıyor:

— Hayda bre gaziler!.;. Analar bizi bugünler için do urdu. Haydaaa!...

Gaziler de heyecanla ba ırıyorlar:

— Vurun yi itler vurun!... Sultanımız da yeti -ti!...

Hindu kuvvetlerinde bir dalgalanma oldu. Bir kıs-mı sa tarafa döndüler. Ömer ve yanındaki gaziler biraz ferahladılar.

Yüce Sultan Gazneli Mahmut geli ini belli ediyor... Hindu saflarında acı çı lıklar, haykırı lar yük-seliyor. Safları da ılıyor.

Gazneli Mahmut gelirse i te böyle gelir. Saldırır-sa i te böyle saldırır...

Hindulardan ümitsiz çı lıklar yükseliyor...

— Mahmut geliyor Mahmut!... Mabut kırıcı Mah-mut bu!...

Sonra kin ve hırsla haykıranlar:

— Yok edelim onu!... Siva yardımcımızdır.

— Öldürelim!...öldürelim!...

Yeni gelen Müslüman kuvvetleri, hindulan biç-meye ba lıyor. Mızraklar havada ku lar gibi uçuyor... Ki neyen atlar, ezilen erler... Çı lıklar... Küfürler... nlemeler...

O anda yeni bir boru sesi... Hindulann arkasına sarkmı gazilerin tekbiri... Sahte kaç ı yapmı gazi-ler, dönerek hindulann arkalarını çevirmi ler. Hin-

dular iyice kısıka alını durumda. Kalkıp inen her darbede hindu erleri yerlere seriliyor. Hindu ordusu, güne kar ısında kalmı kar gibi eriyor da eriyor...

Bo buldukları yerlerden kaçan hindular, arkalarına bile bakmıyorlar. Kaçamayacaklarını anlayanlar, ümitsizlikle çarpı ıyorlar.

iri yan bir hindu, iki taraflı sava baltasını fırladık gibi çevirerek, acı çı lıklar atıyor. Adamda sıkı tırılmı bir kedi hali var.

Ömer, onun savurdu u baltayı, ba ını e mek suretiyle savu turdu. Fakat hindu, savurdu u balta ile bir gazinin ba ını uçurdu. Balta darbesi ile kopan ba , döne döne ileri fırladı. Ömer, bu sahne kar ısında çılgına döndü. Çılgınlar gibi ba ırarak hindu silâh öre saldırdı. Elindeki topuzu, adamın yüzüne indirdi. Mide bulandıran bir kemik çatırtısı duyulurken, adamın elinden fırlayan balta havada, daireler çizerek bir hindunun tepesine indi.

Hindular artık mahvolduklarını anlamı lardı. Kaçmak, kurtulmak için çırpınıyorlardı. Sava ın baındaki o gururlu halleri gitmi , ıslak kedilere dönmü lardı. Sümenat Racası da filine atlayarak kaçmı tı.

Yüz seksen bin hindu, otuz bin Müslüman-Türk yi idi kar ısında darmada ın olmu tu. Fakat halâ çarpı an ve direnen hindu kuvvetleri vardı. Ömer ve yanındaki yi itler bu hindulara saldırdılar. Vuruyor, deviriyor ve çi niyorlardı. Ömer, bir aralık arkasında bir parıltı görür gibi oldu. Yana kaçarken ba ında im ekler çaktı. «Allah!...» diyerek dizleri üzerine çöktü ve yere devrildi.

Ömer gözlerini açtı ı zaman, Sungur'un endi eli ve gülünç yüzünü gördü. Sungur, Ömer'in gözlerini açtı ını görünce heyecanla:

— Hey!... Kendine geldi. Ko un!... diye haykırdı.
Ömer, ko u an ayak sesleri arasında Sungur'un:
— Ömer!... Beyim!... Nasılsın?... diyen endi eli
sesini duydu.

Ömer gülümsedi:

— Sa olasin Sungur!... yiyim!...

Sungur, derin bir nefes aldı.

— Allah'a sonsuz ükürler olsun. Kurtuldun. Seni ölecek sandım. Ne korktum bir bilsen.

Arkadan, sevinçten ne diyece ini a ıran birinin sesi duyuldu:

— Hangi hindu öldürebilirmi benim yi idimi?... öyle bir hindu anasından do madı daha... Öyle de il mi ha?... Söyleyin, de il mi?...

Bu Bekir Bahadır'dı. Sungur da, a lamaklı bir sesle devam etti:

— Onu öldürecek hançer ve kılıç dövülmedi daha... Topuz ve ok yapılmadı!... Ama ya landık gayri, unutuyoruz bunları!...

Sonra burnunu çekti. Elinin tersi ile gözlerini sil-di.

Ömer, üstüne e ilen sevinçli çehreler gördü, i te Mustafa... î te lter... î te Aziz... te di er gazi arkada lan... Hepsi de yaralı. Sa lam bir ki i bile yok... Ço unun ba lan, kollan ve ayaklan sarılı. Ama, hepsinde büyük bir sevinç var. Bu, gözlerinden okunuyor.

Sungur, sevinçle izahat veriyor:

— Hindulan ezdik. Altını bin hindu öldürmü-üz. Otuz bin de esirimiz var. Di erleri de kaçtı. Eh olacak bu kadan da de il mi ya. Adamlar öyle bir ka-çıyorlar ki, tutabilene a kolsun. Ama, yi itlerimizin bir kısmı, hâlâ pe lerini bırakmı de il. Sümenat Kapıları bize açıldı artık.

— Ya bizim kayıplarımız?...
— Sekiz bin ehidimiz var. Allah rahmet eylesin. Bin de a ır yaralı... Hafif yaralı desen kalanların hepsi... O kadar kalabalık dü mana kar ı bu durumumuza da ükür...

Ömer sevinçle söylendi:

— Allah'a sonsuz ükürler!... Bu zafer bizi Sümeysat'a götürür artık.

Gür bir ses cevap verdi.

— Evet!... Cenab-ı Hak'kın izni ve yardımı ile zaferi kazandık. Bu zafer, Evvel Allah, sonra sizin gibi imânî. gençlerimizin, yi itlik, zekâ, cesaret ve kahramanlı ı ile gerçekleşti. Gençler, güçlerini her zaman millet ve devlet menfaatleri için harcarsa bütün zaferler bizimdir evlât.

Bu ses?... Bu ses?... Evet bu ses, Gazneli Mahmut'un, O yi itler yi idi büyük gazinin sesi idi. Sarayında rahatça oturup, keyfine e lencesine bakabilecekken, cihad sevabı kazanmak için, sava tan sava a ko an, kan ve ate deryalarına dalmaktan çekinmeyen Gazi Sultandı bu...

Kendisi, sava yaralarını sardırmadan, i te, yaralıları ziyarete gelmi ti. Yüzünün sa tarafında bir kılıç kesi i vardı. Kırçıl sakalının sa yanı, akan kandan kıpkırmızı olmu tu. Gö üs zırhı parçalanmı tı. Arkasındaki komutanların da, ondan farkı yoktu; onlar da, yara bere içinde idiler.

Fakat, ba ta Yüce Sultan Gazneli Mahmut oldu u halde, hepsi de, on sekiz ya larındaki gençler kadar canlı gözüküyorlardı. Sanki o büyük sava tan az önce onlar çıkmamı lardı.

Ömer, onu görünce, saygı ile yerinde do rulmak istedi. Gazneli Mahmut gülümseyerek, elini onun alnına koydu.

— Yoooo!... Kalkmak!... istirahat, biraz istirahat etmen lâzım. Yi it Gazi! dedi. Sonra ilâve etti:

— Gazan mübarek olsun.

Ömer sevinçle cevap verdi:

— Hepimizin Gazası Sultanım!...

Sultan ve yanındakiler, Ömer'in yanından uzakla tılar. Di er bir yaralının yanına gittiler.

Ömer, yarasını sardırmadan, erlerinin hatırım so ran ve onlann yaralarını sardır an bu yi it Sultanın arkasından, hayranlıkla baktı. Dudaklarından u ke limeler döküldü:

— Haklısınız Sultanım!... Bu zafer bizim... Bütün zaferler de bizim olabilir. Ancak, Gazada Gençlerinin gayreti ile birlikte, sizin gibi, Milletin menfaatlerini, ahsi hırs ve ihtiraslanndan üstün tutan idarecilerimiz olursa!...

Böyle oldukça anlı Ordularımız zaferden zafere ko acak ve milletimiz yükselecek, daima yükselecek; bu ve bunun gibi binlerce zafer kazanacaktır.

S O N